

Trường Tương Tù

Contents

Trường Tương Tù	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7	32
8. Chương 8	35
9. Chương 9	41
10. Chương 10	55
11. Chương 11	66
12. Chương 12: Phiên Ngoại : Tiểu Hồ Ly, Người Trốn Chỗ Nào?	70

Trường Tương Tù

Giới thiệu

Edit: Phong Ảnh Thể loại: cổ trang, xuyên không, huyền huyền, Truyện đơn giản nhẹ nhàng cùng một người phàm nhân,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-tuong-tuy>

1. Chương 1

Ta liều mạng nuốt nước bọt để làm dịu yết hầu đang khô cháy. Trên đầu là mặt trời nóng bỏng, bên cạnh là người bán hàng nước ô mai rong, bên hông túi không có tiền. May sao, ngã tư trước mặt có người đi đến. Danh tiếng không còn nghĩa lí, ta đứng ở gốc quán nước ô mai, đánh giá đám người đang đi tới.

Này không được. Quần áo ngắn nắp nhưng hình dung đáng khinh, tuổi còn trẻ lại cước bộ phù phiếm, vẻ mặt tái nhợt, chắc chắn là do ăn chơi trác táng quá độ, tiền bọn họ toàn bắn thiu.

Này cũng không được. Phát độ sương ngân, quần áo tả tơi, đi lại tập tễnh. Thiết nghĩ túi tiền bên hông hẳn chắc là tiền phải đánh đổi bằng mồ hôi nước mắt, không khéo lại còn vợ con phải nuôi, lấy tiền hẳn sẽ bị sét đánh!

Đây rồi! Ta cao hứng đứng lên. Ngạch cao quyền thâm, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn, to lớn cân xứng. Nhìn hẳn gánh bên mình mấy gánh hàng nặng, hẳn là mang lễ vật cho người nhà. Loại người này bình thường cần cù lao động, lại đang lúc tráng niên, mất chút tiền rồi sẽ kiếm lại rất nhanh, đúng là ta không chọn nhầm mà. Trên mặt ta lộ vẻ phấn khích, liềm nhẹ nhàng đến chỗ hẳn.

Động tác uyển chuyển, ngón tay nhấc tới, tay trái lôi kéo, xoay người thành thạo tảo nhả, một túi tiền nặng trĩu đã nằm chắc trong tay ta. Không ngờ đúng lúc ta đang đắc ý, cổ tay phải ta bị một bàn tay nắm chắc lấy. Lòng ta run sợ. Làm tên móc túi xưa nay bị tóm không phải là nhiều. Ta quay đầu lại, đối diện với kẻ ngách cao quyền thâm, mày kiếm mắt sáng kia. Nhìn hấn vẻ mặt thông dong tự đắc, không hô hoán lên, ta thầm nghĩ không ổn, hay là nên diễn thôi. (ý là đến lúc diễn như mình vô tội ~)

Ta bày ra bộ mặt vô tội, tay trái âm thầm làm chỉ quyết, định dùng ảo thuật ẩn túi tiền của hấn đi, không ngờ ngón tay ta vừa mới động, ngón tay cầm cổ tay ta cũng thu lại, hung hăng chế trụ mạch môn của ta. Ta đau đến nhe răng trợn mắt.

Bên tai vang lên giọng nam ôn hòa hiền hậu: ” Hồ ly, đừng lộn xộn. Nếu không ta sẽ cho người tức khắc hiện nguyên hình, cho người bị mọi người trên phố đuổi đánh.”

Ta đứng như phỗng, mặc hấn lấy lại túi tiền. Thanh âm hấn tràn ngập tiếng cười, phun ra miệng cũng uy hiếp ác độc như thế.

Ta cảm giận nhìn hấn. Hấn tóm ta đi, ta giãy dụa không chịu, đứng bất động tại chỗ. Hấn nhìn ta, vẻ mặt giận dữ xem giống đứa trẻ ba tuổi, nhưng trong mắt lại hiện lên ánh tà ác.

Ta mới thầm kêu trong lòng không tốt, hấn quả nhiên liền thủ thế biến hóa chế trụ mạch môn ta. Ta thi triển pháp thuật chống lại, nhưng rồi đột nhiên tê liệt ngã xuống đất. Bất đắc dĩ mạch môn ở trong tay người khác, ta từ trước đến nay đều không muốn thấy cảnh tượng tàn nhẫn khi cả phố truy đánh hồ ly, đành phải đi theo hấn.

Dọc đường đi, ta thầm mắng bản thân hơn chục lần. Sống được lâu thế này, kết quả không phải là tình tường hậu thế mà là mất mớ, hơn nữa phạm vào sai lầm này quả thật quá nghiêm trọng. Nếu thời gian quay về ngàn năm trước, thì vừa thấy tên này khí vũ hiên ngang tiến đến, à không, là vênh vào tự đắc, thì ta nhất định nhượng bộ lui binh, sẽ không tiến lên trêu chọc.

Ta chợt bình tĩnh, người bên cạnh không một chút thương hoa tiếc ngọc, sống chết cũng kéo ta đi về phía trước. Tuy rằng giờ phút này dung nhan ta xám như tro, đúng là không phải cái gì hoa cái gì ngọc, nhưng tốt xấu gì cũng là sinh mệnh. Đức Phật từ bi, rõ ràng chúng sinh bình đẳng mà.

Ta quyết ý thu hồi việc đã đánh giá con người này tất cả đều tốt đẹp lại. Cái gì chính trực chứ, hấn rõ ràng thập phần tà ác, vạn phần giả dối!

Rốt cục đưa ta ra khỏi phố xá, tiến vào trong rừng hẻo lánh, hấn dừng lại, ta đã đau không nói nổi lên lời. Hấn vẫn duy trì tư thế thủ sẵn cổ tay ta, tay kia thì buông gánh nặng trên vai xuống. Ta xem bên trong có đủ loại pháp khí trừ yêu, lại một lần nữa khiến ta đau mắt. Hấn lấy ra một cái khóa yêu, trói hai tay ta về phía trước, còn để lại một đoạn dài hấn nắm kéo đi.

” Đi lâu như vậy rồi, tay của ta thật có điểm mệt. ” Bên tai vang lên thanh âm ghê tởm.

Ta ngồi dưới đất không để ý tới hấn.

” Hồ ly, sao không nói gì? ” Cái đầu của hấn tiến đến trước mắt ta, ta ngoảnh mặt đi. Ta nghe thấy mình đang nghiêng răng nghiêng lợi, liều mạng dè lửa giận.

” Người tên là gì? Từ đâu tới đây? ” Ta vẫn không thèm để ý tới hấn.

Bên tai lại vang lên tiếng hấn cười nhẹ ” Hồ ly, người nhớ kỹ, ta là Tiêu Triết. Không nghe lời, người sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ đấy. ”

Hừ, không cần người nhắc nhở, ta nhất định khắc cốt ghi tâm. Ngày nào lấy được tự do, mỗi hận hôm nay tất sẽ trả người gấp mười lần!

Tiêu Triết tựa vào gốc cây nghỉ ngơi một hồi, rồi nhấc gánh nặng lên, chuẩn bị đi tiếp. Hấn ngoắc ngoắc cổ tay, khóa yêu chợt chặt lại, ta đành đứng lên đi theo hấn. Hấn để ta đi sau, ta dùng ánh mắt oán hận nhìn lưng hấn, đời như thế này thật sỉ nhục quá. Ta ở phía sau vịn vẹo cổ tay, nhưng hấn kết án rất hảo, mở ra cần thời gian, nhưng thường chưa kịp thành công hấn đã phát hiện, liền trối buộc nhiều tầng hơn.

Như thế nhiều lần, ta đành buông xuôi, ngoan ngoãn để mặc hấn nắm đi. Bộ dạng thản nhiên tự đắc của hấn thật sự là càng xem càng khiến người ta sinh khí.

Đột nhiên dừng, ta tức giận liền đánh một cái vào lưng hấn.

Người làm gì vậy! Đi là đi, dừng là dừng thế à! Ta dùng ánh mắt tức giận nhìn hấn.

Hấn hoàn toàn không đếm xỉa đến ta, ngẩng đầu nhìn trời.

” Sắc trời đã muộn, ta cũng đã chạy một ngày đường rồi, nên nghỉ sớm một chút thôi. ”

Ta lúc này mới thấy không xa phía trước có một lữ ***.

Nghỉ ngơi, ta cũng thực cần nghỉ ngơi. Ta nhắc chân đi trước, liền bị hấn kéo lại.

” Hồ ly, biến trở về nguyên hình mau. ”

Hừ, ta không thèm để ý tới hấn.

” Muốn ta động thủ? ” Rõ ràng đang cười, mà trong mắt lại lộ hung quang. Hừ, cha từng nói, hảo hán không chấp việc nhỏ trước mắt.

Ta đối diện hấn, nhìn với ánh mắt khinh thường, rồi hóa thành hồ ly. Đáng giận, ta thở dài, biến thành hồ ly chân trước vẫn bị trời gắt gao. Tất cả pháp khí trừ yêu đều đáng ghét vậy đấy.

Tiêu Triết vỗ vỗ đầu ta: ” Ân, lông rất đẹp. Bất quá tên gốc người tốt nhất đừng có lộn xộn, bằng không ta cũng không thể cam đoan lông của người biến thành cái gì đâu. ” Về uy hiếp ác độc tái hiện. Ta phải nhớ trong lòng.

Hấn cầm chân trước của ta, mạnh mẽ vung về phía sau, khoác ta lên vai. Bụng ta đập vào vai hấn thật mạnh, thiếu chút nữa là thổ huyết. Ta cắn răng chút nữa là để nước mắt trào ra. Tiêu Triết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Ta nhắm chặt mắt suy nghĩ, Tiêu Triết lại bắt đầu đi lại.

Không lâu sau ta nghe thấy tiếng nói chuyện.

” Vị khách quan này~~ trông chồn bạc đó thật đẹp nha! Một cọng tạp mao (lông màu khác) cũng không có!” Nói láo, rõ ràng là màu ngân bạch, cái gì chồn bạc, là Ngân hồ! Ngân hồ đó, người hiểu hay không a!

” Đúng vậy, chường quây, cho ta một gian phòng hảo hạng.” Ác nhân như người phải ngủ ở sài phòng mới đúng chứ.

” Khách quan là người săn bắn sao? Làm sao núi này lại có hồ ly trắng chứ? ” Lại nói sai, tên này rõ ràng là côn đồ mà.

” Đây không phải là bắt được từ núi này.” Nói xong còn vỗ đầu ta. Cái vỗ tưởng như đơn giản nhưng thanh âm tràn ngập ý cười này thật đáng giận. Ta hiểu được ý cảnh cáo, bèn ngoan ngoãn dừng động tác.

Là vì thừa lúc hấn nói chuyện phía trước, phía sau ta trộm sử lực, dùng móng đâm vào lưng hấn. Giờ cái vỗ nhẹ nhàng trên đầu mới nhắc ta nhớ hiện nay ta toàn thân yếu đuối, là lúc không thể lơ đãng nhất.

Ta lặng lẽ đưa mắt nhìn Tiêu Triết lấy thẻ số phòng, lại còn dặn đem lên đồ ngon rượu tốt, rồi theo tiểu nhị lên lầu.

Vào phòng, Tiêu Triết đem ta ném xuống đất, còn ra lệnh cho ta không được phép nhúc nhích.

Nhìn thấy hấn ăn đồ ngon, uống rượu quý, ta cũng thấy mệt, đói và khát, lòng âm ức dồn nén rốt cục bùng nổ.

Ta biến trở về hình người, định đến lật tung bàn hấn lên, nhưng bị trời dựa lưng ở ghế không thể động đậy.

” Hồ ly, người muốn nói gì sao? ” Tiêu Triết nhìn ta.

” Ta phải ăn cơm! ”

” Tiểu nhị có thể vào bất cứ lúc nào, người vẫn nên bảo toàn hình dáng hồ ly thì tốt hơn. ”

” Người phát cái thần kinh gì mà bắt ta biến thành hồ ly? ” Ta tức giận bất bình.

” Ai bảo người dọc đường đi làm nhiều chuyện mờ ám như vậy, người tưởng ta không phát hiện sao? Ta làm sao biết được người sẽ không tiếp tục gây rối ở tiểu *** này chứ. ”

“Cho dù là hồ ly cũng muốn ăn! ”

” Ăn? ” Tiêu Triết cười nhẹ đứng lên ” Không được, cho người đói một chút, coi như trừng phạt.”

Tiêu Triết hớp một ngụm rượu, lâu sau mới mở miệng nói: ” Dấu móng của người trên lưng ta vẫn còn chưa hết đâu. ”

Ta ủ rũ lùi đầu về. Quên đi, bắt quá là nhìn vài bữa, không chết được.

Chừng như đã no say, Tiêu đại ác nhân lên giường ngủ. Ăn xong ngủ ngay, đến trưa yêu kì sơn còn phải chạy hai vòng trước đó!

Đợi khi tiếng hít thở đều đều của Tiêu ác nhân truyền đến, ta chắc hẳn đã ngủ, bèn lén bắt đầu kết mười hai gian ấn, định cởi bỏ khóa yêu. Mười hai gian ấn vừa kết đến mười, Tiêu ác nhân bỗng nhiên xoay người rời giường. ta thất kinh. Kiểm củi ba năm thiêu một giờ mà. Quả nhiên, Tiêu ác nhân hướng về phía ta đi tới.

Cởi dây thừng trói ta ở ghế ra, nhưng rồi lại mang ta ra trói ở đầu giường hắn. Tay làm, miệng nói: ” Mười hai gian ấn phức tạp như vậy, ta còn nghĩ người sẽ lựa chọn biện pháp trực tiếp một chút. Hồ ly người thật ngốc. Ngốc lại còn không nghe lời, làm cho người ta nửa khắc thả lỏng cũng không có. ”

” Người! Người! Người! Người căn bản đã tính kế sẵn! ” Ta nhin không được kêu lên. Giờ ta hoài nghi Tiêu ác nhân không phải trừ yêu sư bình thường, chuyên môn của hắn căn bản là đối phó ta!

Bất đắc dĩ, ta chỉ tài năng ở bán mộng bán tỉnh gian (đoạn này Ảnh chẳng hiểu nó nói cái gì nữa T_T), nhìn về mặt lúc ngủ của Tiêu ác nhân, đành ngồi chồm hổm bên giường hắn một đêm.

Sáng sớm hôm sau, ta biến thành hồ ly bị hắn khiêng ra lữ ***, sau đó lặp lại hành động của ngày hôm trước.

Thái dương trên bầu trời cũng lặp lại một ngày độc ác như thế. Kỳ thật, ta đã hai ba ngày chưa ăn uống gì, nếu không cũng sẽ không đi làm tên móc túi. Mấy năm nay, ta đều chỉ khi nào đói bụng mới ra tay.

Ta cuối cùng nhìn thoáng qua thái dương trên bầu trời, và bóng dáng Tiêu Triết phía trước, rốt cục không còn chút sức lực nào, ngã xuống.

2. Chương 2

Khi mở mắt ra, cái ta gặp đầu tiên là đỉnh màn trên giường. Ta hừ một tiếng, thoải mái vặn người một chút, khi muốn xoay người mới phát hiện ra tay bị trói ở đầu giường, còn Tiêu ác nhân ngồi ngay bên cạnh, dù bận vẫn thông dong nhìn ta.

Được rồi, trong nháy mắt ta hiểu ra nguyên lai hiện tại ta là tù nhân.

“ Tiểu hồ ly, người nhớ hảo, thiếu ta ba bát cháo thịt.” Tiêu Triết nhìn chăm chăm ánh mắt của ta, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ lột da ta cầm đổi tiền gán nợ. Ta bĩu môi không để ý tới hắn.

Tiêu Triết cười đi tới, vỗ vỗ đầu ta, ngồi vào mép giường. “ Tiểu hồ ly, sao suốt ngày cơn tức lớn vậy.” Cũng được, tinh thần tốt vậy mới không uống công ta ôm người rồi đi nằm dặm đường. Nhưng mà, đây là lần đầu tiên ta gặp hồ ly đói xỉu đấy.”

Ta cảm thấy trên mặt như có lửa thiêu đốt. Đói ngát đã mất mặt lắm rồi, lúc hôn mê còn bị hắn giúp đỡ thực mất mặt hơn.

“ Tiểu hồ ly, hiện nay người chỉ cần hảo ngọc, không được lộn xộn.”

Ta tức giận trừng mắt nhìn hấn ra khỏi phòng, chờ một lát, xác định ngoài cửa không có tiếng vang, lập tức động thủ kết ấn giải khóa. Hảo hảo ngọc? Không có cửa đâu! Mà nay hấn không ở đây, giờ phút này không trốn, còn đợi đến khi nào! Ta trở tay kết đại gian ấn, làm một mạch, không lâu sau khóa yêu chậm rãi rơi ra. Hai tay ta thoát ra, hai mắt đắm lệ lưng trông xoa xoa hai cổ tay sưng đỏ.

Khóa yêu này có thể hoàn toàn khóa trụ yêu quái đạo hạnh tám trăm năm, đáng tiếc, đối với ta chỉ như một bữa sáng. Nếu không phải kiêng kị hấn ở trước mặt, sợ hấn phát hiện, khiến cho không thể khống chế rối loạn, ta sao lại lựa chọn mười hai gian ấn phiền phức này nhưng là có thể khống chế yêu khí đến trình độ thấp nhất chứ?

Kiểm tra một chút bốn phía, không phát hiện phù ấn khả nghi, ta chạy đi tự vãng ngoại bào. (hiểu nôm na là chuồn ~). Mới vừa bước ra cửa phòng, ta oán hận nhớ tới ngày ta và hấn gặp nhau, tức khắc quyết định, không thể đi như vậy được. Ta phải trộm tất cả những gì đáng giá của hấn, để trả mỗi thù tiền bạc.

Ta nhìn bốn phía chung quanh, đúng là một cái sân nhỏ. Ta bước đi, cuối cùng tìm được Tiêu Triết ở một gian phòng. Có tiếng nước truyền đến, chắc hấn đang tắm rửa. Ta chọn một lỗ trên cửa sổ, nhìn bên trong thấy một bức bình phong thật lớn, tiếng nước truyền đến từ sau bình phong. Trời cũng giúp ta. Ta điều chỉnh tầm mắt, phát hiện trong đồng quần áo trên bình phong lộ ra một khối cổ ngọc hảo hạng, hướng ra bên ngoài. Phát hiện mục tiêu, ta liền đứng lên.

Ta đẩy cửa ra, nhẹ nhàng đi vào, nín thở, thận trọng gỡ khối ngọc kia xuống.

Ta vừa mới xoay người tào nhả một cái, cổ tay lại bị nắm. Ta nghiêng rằng nghiêng lợi, đang chuẩn bị chửi ầm lên, vừa quay đầu lại đã gặp phải thân thể đầm nước của Tiêu Triết. Ta ngây dại, ngay cả những lời chửi mắng chuẩn bị tốt trong đầu đều quên hết.

“ Không ngờ mới có một ngày, người đối với ta đã tình sâu nghĩa nặng vậy.” Tiêu Triết cười thập phần bồn chột.

Gì?

“ Ta đâu có!” Ta phục hồi tinh thần, lớn tiếng phản bác.

“ Rõ ràng có. Người thoát khỏi khóa yêu, lại đến lên nhìn ta tắm.” Hấn lật tay ta, thu hồi khối ngọc, đưa tới trước mặt ta lắc lư. “ Không chỉ có nhìn lên, còn trộm đồ tùy thân của ta. Đây là bảo bối gia truyền nhà ta đó.”

Bảo bối gia truyền mà người lại tùy tiện treo trên giá như vậy đó!

“ Ta, ta...” Ta trợn mắt, chẳng lẽ muốn ta nói là ta nghĩ trước khi đi, bí mật mang theo đồ tư (vật riêng tư) trốn sao?

“ Mặt người đỏ như vậy, chẳng lẽ kích động?” Mặt Tiêu ác nhân càng lúc càng gần, ta cau mày lùi về phía sau theo bản năng.

Ta kích động, cũng là vì tức.

Thân thể thon dài mà cường tráng của Tiêu Triết lóe sáng dưới ánh mặt trời, làm ta hoa mắt.

Ta lui từng bước, ngồi luôn lên ghế bên tường. Tiêu Triết vẫn mang theo vẻ mặt tươi cười đáng giận lại gần, ta rốt cục không nhịn được nữa kêu to lên.

“ Người! Lưu manh! Ban ngày ban mặt, người trần truồng còn ra thể thống gì nữa!” Ta khác quá..., tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ta có thể khẳng định, mặt ta giờ đã đỏ như maut.

Tiêu Triết nghe vậy lộ vẻ kinh ngạc cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó giống cuối cùng phát hiện chuyện này thật bình thường, nói “Ta đang tắm rửa, người trần truồng có gì không ổn. Sao, thấy thân thể nam nhân, người còn thẹn thùng sao?”

“ Người! Có ý gì!”

“ Có ý gì? ” Miệng Tiêu Triết đã tiến đến bên tai ta, hắt phun khí ẩm áp như roi đánh trên cổ ta. “ Người nói sao? Hồ — li — tinh” Ba chữ cuối cùng Tiêu Triết phun ra cực kỳ chậm chạp, từng chữ từng chữ chậm rãi tiến vào tai ta.

Ta sững sốt một chút, cuối cùng ý thức được vấn đề này đã động đến thành kiến chủng tộc, ta không thể làm ngơ.

Ta nhảy dựng lên “ Tiêu Triết! Người sao có thể sỉ nhục ta như thế! Hồ ly chúng ta là mị (quyến rũ)! Không phải ***! Không cần đem mấy ý nghĩ hạ cấp trong đầu người áp đặt cho ta!”

“Nga?” Tiêu Triết nheo mắt lại, rước lông mày lên “Nhìn người ngây thơ như vậy, hay vẫn là tấm thân xử nữ?” (tấm thân trong trắng đấy ạ ^_^)

“ Lại là thế nào!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi gạt bỏ, đã thấy trong mắt Tiêu Triết chợt lóe ánh thâm thúy, hơi thở nguy hiểm theo khóe miệng hắt chậm rãi tràn ra.

Tiêu Triết cười nhẹ, bá đạo nâng cằm của ta lên, ta hoảng sợ trừng mắt nhìn khuôn mặt càng lúc càng lớn của hắn, toàn thân cứng ngắc, rớt cục, môi hắn dán sát vào môi ta, ta lại một lần nữa không còn cốt khí té xỉu.

Khi tỉnh lại, lần nữa thấy đỉnh màn y như trước. Quay đầu nhìn, Tiêu Triết an vị ở bên giường, ta ngay lập tức xoay một quyền hướng hắn đâm tới. Kết quả quyền mới ra đến một nửa, hắn dù không phòng bị ta cũng đem nắm tay thu trở về. Bởi vì ta phát hiện bản thân mình phía dưới chân không có mặc gì hết.

Ta quần chân đến tận đầu theo bản năng, xấu hổ và giận dữ nhìn hắn quát: “Hỗn đản! Người đã làm gì?”

“Nga! Mới nằm ba canh giờ liền mà đã có tinh thần rồi!” Tiêu Triết vui vẻ cười rộ lên “Tiểu hồ ly, đừng căng thẳng, ta chỉ là giúp người tắm rửa. Quần áo của ta lớn không vừa với thân người, nên ta để người như vậy. Người đừng căng thẳng, những chuyện khác ta không làm gì hết!”

“Quần áo của ta đâu?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Thối hoắc, ném đi rồi.” Hắn nói bằng vẻ mặt đương nhiên. Ta hồ nghi trừng mắt nhìn hắn, cố gắng nhớ lại rốt cục đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa tự hỏi có nên tin tưởng hắn không.

Rất nhanh, cảnh tượng hỗn đản liền trở lại toàn bộ trong đầu ta, rõ ràng như trước mắt, mặt ta nhanh chóng biến thành màu hồng.

“ Ha ha ha ha ha!” Tên hỗn đản cười ha hả “Tiểu hồ ly, đừng dùng loại vẻ mặt này nhìn ta. Bị một con hồ ly nhìn như vậy, thật sự tức cười lắm.”

“ Nhưng mà” Tiêu Triết lập tức ngừng cười to, thay bằng nụ cười ý vị thâm trường “ Đem người tắm rửa, thấy người cũng có vài phần tư sắc.”

“ Cái gì vài phần tư sắc! Ta chính là đệ nhất Kì sơn mỹ nhân! Là dung mạo khuynh quốc khuynh thành!” Ta hỗn hển phản bác.

“ Kì sơn? Nguyên lai là Ngân hồ Kì sơn. Thảo nào yêu khí của người cường mà không bắn.”

Ta sờ soạng dưới chân một hồi, ý thức được hiện tại ta không bị pháp khí trừ yêu nào trói buộc, vì thế ngay lập tức ở dưới chăn thi triển yêu pháp. Khi ta nhấc chân nhảy mạnh ra, ta đã thay vào bộ quần áo xưa nay ta thích.

Ta lập tức làm phép đem cái bàn hương tên hỗn đản lao tới, nhưng hắn né thành thạo, không quên dùng ánh mắt đáng ghét đánh giá ta.

“ Không thể ngờ được, đổi thân quần áo, biến hóa như thế thật hay.” Tiêu Triết gạt đầu.

“ Người ném bộ đồ tên móc túi của ta! Hỗn đản!” Ta lớn tiếng lên án.

“Ân? Cái đồng rách nát đó?”

“Đó không phải rách nát, đó là thứ ta cần dùng khi đi trộm!”

Tiêu Triết lộ ra bộ dạng đau đầu, lắc đầu, tay phải vung lên, bên trên liền hiện rõ vạn đạo kim quang. Ta cứ tự hỏi sao phép thuật cao cấp đều không phát động được, hóa ra hẳn đã sớm có mai phục.

Ta bị chấn động, toàn thân mỗi một không nói nên lời. Ý chí chiến đấu thất lạc, đơn giản không thể chống cự. Ta nhặt chiếc ghế trên mặt đất lên, ngồi xuống dỗi.

“Tiểu hồ ly?” Không thèm để ý tới hẳn nữa. Những điều hung ác hẳn đối với ta dọc đường đi lúc trước hiện ra. Kéo ta, bỏ dối ta, còn đánh ta. Đến bây giờ tay của ta còn... Ai? Tay ta đã hết đau rồi? Nguyên lai sự khôi phục sức khỏe của ta đã tốt như vậy. Chính là hẳn... hẳn...

“Tiểu hồ ly? Người khóc?” Tên hồn đản đem mặt tiến lại gần.

“.....”

“Tiểu hồ ly?”

“Ta ghét người! Người đối xử với ta xấu!” Lúc này ta nếu còn có thập phần phần nộ cũng đã biến thành vạn phần tủ thân.

“Ta đối xử xấu với người thế nào? Ta còn thay người thương được lên cổ tay, thế nào, còn đau không?” Nghe thanh âm đạt được ý đồ của hẳn, lửa giận của ta lại bùng lên.

“Là người! Người! Người lại...” Không được, ta không nói được.

“Đoạt đi nụ hôn đầu của người.” Ngữ khí đáng giận của hẳn lại nhẹ như thường “Uống nước của người, đọc sách của người.”

Bị đâm trúng tim đen, nước mắt ta càng không thể kiềm chế mà trào ra.

Tiêu Triết nâng mặt của ta lên, than nhẹ một tiếng, dùng ngón cái lau nước mắt ta, sau đó ta nghe được thanh âm ôn nhu mà nghiêm túc trước giờ chưa từng nghe qua “Tiểu hồ ly đừng khóc, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Sau đó, hẳn nhẹ nhàng nâng tay trái của ta lên, từ trong ngực lấy ra một cái vòng ngọc, cẩn thận mà mềm nhẹ đeo vào cổ tay ta.

“Thực vừa vặn, rất tốt. Đây chính là bảo bối gia truyền của ta. Tặng cho người, người cần phải hảo hảo quý trọng. Nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Nói xong lưu lại trên trán ta một nụ hôn, sau đó thần nhiên bước ra khỏi phòng. Bên ngoài đêm lạnh như nước.

Ta kinh ngạc đứng tại chỗ, nước mắt thôi không chảy nữa. Nụ hôn vừa rồi của Tiêu Triết còn lưu lại trên trán thật lâu không tiêu tán. Kỳ quái, tim sao lại đập nhanh vậy! Chẳng lẽ hẳn dùng phép thuật đáng ghét nào sao? Nghĩ lại, ta nhủ mày, hẳn không phải hoàn toàn xấu. Ta quay chiếc vòng ngọc trên tay, hạ xuống ngọn đèn dầu xem.

Đây là cổ ngọc hơn ngàn năm. Vòng ngọc sáng bóng mượt mà, ôn thuận nhu hòa, lại có thể thấy bên trong có hoa văn tinh xảo, giống như chỉ có thể dùng nội lực thâm hậu khắc vào, còn có ánh sáng theo hoa văn kia lưu chuyển. Phong cách cổ xưa phi thường lại gặp thủ hoàn hoa lệ. Lòng không kiềm chế được xúc động. Ta từ nhỏ đã được giáo dục tốt, dù không phải kiến thức uyên thâm, nhưng đối với bảo bối hiếm thấy trên đời, vẫn là có chút hiểu biết. Không tồi, vòng ngọc này ta biết, nó đúng là bảo bối đáng quý, thiên hạ chỉ có duy nhất ba cái. Ta rốt cục không thể kiềm chế, trong lòng dâng lên một trận ba đào (sóng lớn), vì thế cả sân vang vọng thanh âm kích động của ta.

“Tiêu Triết hồn đản nhà người! Dám dùng Định Túc Hoàn phong ấn yêu lực của ta!”

Xuyên qua hơi lạnh bóng đêm, ta thập phần tin tưởng ta nghe được tiếng cười khê của Tiêu Triết kia phảng phất.

Có Định Túc Hoàn, Tiêu Triết không dùng dây thừng cột ta, bởi bốn hẳn không cần đến.

Định Túc Hoàn, được chế thành từ cổ ngọc một ngàn năm trăm năm, có linh lực cao cường, yêu quái đạo hạnh một ngàn hai trăm năm chấn chấn bị khống chế hoàn toàn, nếu liều lĩnh phá Định Túc Hoàn nhất định hội phi yên diệt (hiểu nôm na gặp hậu quả xấu nha ^^). Ta tuy có đạo hạnh một ngàn sáu trăm năm, nhưng nếu ta mạo hiểm, chắc chắn sẽ bị thương nặng. Loại này dù không thể làm khó ta quá, nhưng cũng không muốn đụng đến, chẳng may bán thân bất toại, cũng không lời lãi gì. Định Túc Hoàn khiến kẻ khác

sinh khí ở chỗ chỉ nghe lệnh kẻ thi thuật (kẻ làm phép), chỉ cần Tiêu Triết thấy ta hành động nghịch ý, hẳn chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay có thể trừng phạt ta rồi. Nếu như ta chạy trốn, dù là rất xa, chỉ cần hẩn nhẹ nhàng một chiêu, ta sẽ bị bắt quay về trước mặt hẩn. Không kể tâm liệt phế chi, lại còn mất mặt đến chết mất.

Cho nên, không cần Tiêu Triết nhiều lời, ta cũng sẽ ngoan ngoãn theo hẩn. Cũng may Tiêu Triết đối với ta còn chút khách khí, hai ngày đầu không hung ác với ta.

Ngày thứ ba, ta đang ngồi ở hành lang dài trước sân, thấy Tiêu Triết mang đến một mâm hoa quả tươi, ngồi xuống bên cạnh ta. Ta miễn cưỡng thu chân, cho hẩn một chỗ.

“ Đây là nhà ngươi sao? Ta thấy giống như cái gì cũng có.” Ta nhai lê.

“ Đây là của một vị bằng hữu họ Tô của ta. Trước khi đi chu du sơn thủy, biết ta sẽ đến, hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng cho ta.”

“ Ngay cả đồ ăn cũng có?” Ta tiện tay ném hột lê vào trong vườn hoa.

“ Tiểu hồ ly ngươi quả nhiên ngốc. Kia đương nhiên là ta đi mua, bằng không còn không hư thối.” Hẩn cười.

“ Không thể tưởng tượng được ngươi như thế này mà lại có bạn tốt thế!” Ta duỗi tay lấy nho. Ta hiện giờ đã luyện được thần công xem nhẹ thái độ bất kính của Tiêu Triết đối với ta.

“ Cha mẹ ngươi đâu?” Ta hỏi, phun ra một quả nho da.

“ Cha mẹ đã qua đời khi ta còn nhỏ. Sư phụ cùng cha mẹ ta giao hảo, đã nuôi dưỡng ta, giao cho ta rất nhiều bảo bối cha mẹ để lại. Ta sống với sư phụ từ đó đến giờ. Nhưng mà sư phụ thường để lại tờ giấy rồi biến mất dạng, để ta lại một mình. Nhưng một người đâu đâu cũng chạy thật tự do!”

“Sư phụ ngươi rất lợi hại?” Ta chép miệng.

“Ấn, sư phụ luyện thành trường sinh thuật, hiện đã là không lão dung nhan (trẻ mãi không già)” Ánh mắt Tiêu Triết chớp động, đối với sư phụ nói lời tôn kính.

Hừ, ta cười nhạt. Sống lâu như vậy có ích lợi gì, đến cuối cùng vẫn là bị tiểu hồn dẫn dắt đi...

“ Sư phụ ngươi là ai?”

“Sư phụ họ Chân, Hào Cổ Bạc đại sư.” Chưa từng nghe qua...

“ Ngươi, có phải hay không giết qua rất nhiều yêu?” Trầm mặc thời gian rất lâu, ta hỏi hẩn, đột nhiên thấy căng thẳng.

“ Cũng không phải.” Tiêu Triết đáp thật sự thẳng thắn “ Sư phụ từ nhỏ dạy ta, yêu cũng có thiện yêu, cũng như nhân có ác nhân.” Nói rất đúng. Ta cúi đầu nhìn chính mình, rồi trộm nhìn hẩn. Ấn, thiện yêu, ác nhân.

“Cho nên ta tuyệt đối không giết yêu. Hơn nữa khi còn nhỏ bạn chơi đùa hầu như đều là yêu, cho nên ta đối với yêu không có cảm hận như người thường, ngược lại rất nhiều yêu thân thiết với ta, cho nên ta không có giết qua rất nhiều yêu, phần lớn chỉ là phong ấn thôi.” Tiêu Triết trả lời thật sự nghiêm túc, đến cuối cùng thậm chí còn có chút thẹn thùng.

Tuy rằng nghe được “nhiều nhất phong ấn mà thôi” ta không khỏi rung mình một cái, nhưng trong lòng không biết vì sao lại dâng lên vui sướng nhẹ nhàng.

“.....Tiểu hồ ly.....”

Làm sao? Ta quay đầu nhìn hẩn.

“ Tiểu hồ ly ngươi cười thực đáng yêu.” Vừa rồi còn là Tiêu Triết thành thực, đảo mắt đã biến mất. Hiện tại lại là Tiêu Triết có ánh mắt tà ác.

“ Cười? Ta nào có cười? Ta vì sao cười? Chắc mắt ngươi co giật!” Ta phản bác.

“ Mặt ngươi đỏ.”

Đồ quý nói linh tinh. Ta quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn.

“ Nhìn người đối với ta hứng thú như vậy, ta cũng nói cho người rất nhiều rồi, chỉ bằng đến lượt người đi.”

“ Ai đối với người thấy hứng thú, là nhàm chán! Nhàm chán!” Ta trừng mắt nhìn hắn.

Tiêu Triết đưa quả táo cho ta “Tiểu hồ ly, người có biết hay không, vẻ mặt hiện tại của người, tên là dục cự còn ngênh. (có thể hiểu là ‘tình trong như đã mặt ngoài còn e’ ^.^)

Ta phẩy tay áo bỏ đi.

3. Chương 3

Đóng cửa phòng, ta hung hăng gặm một quả táo vừa lấy được.

Không được, mỗi lần luôn tại ta ở thế hạ phong. Nhân châu xoay động, kể thượng tâm đầu (hiểu nôm na là tính kẻ ^^), ta lại nhịn không được đứng lên cười trộm. Đêm nay ta sẽ làm cho Tiêu Triết biết sự lợi hại của ta. Chẳng lẽ đạo hạnh bốn trăm năm của ta so với tên này lại thua kém sao!

Đến bữa, ta ngồi bên bàn, tả lộn hữu nghiêng, nhàm chán chờ Tiêu Triết làm đồ ăn bùng lên. Nếu trước kia, lúc này ta chỉ cần tùy tay sờ túi tiền, hoặc bắt quả là ăn mặc như một kẻ sành ăn đi lừa người ta là xong.

” Tiểu hồ ly, đêm nay có đường lý tích dấm chua, lưu cá chép dấm chua, đường cải trắng dấm chua, còn có đông qua thang.” Tiêu Triết đáng giận, ở đây mấy ngày, mỗi ngày đều lấy khi dễ ta làm vui, nhưng thật ra tâm địa của hắn ngày một rõ hảo. Thật sự đáng ghét mà.

” Bốn đồ ăn thì ba đồ dấm chua, người thích ăn chua như vậy sao?” Ta tức giận nói móc hắn.

” Đúng, ta thích ăn dấm chua, cho nên người tốt nhất ngoan một chút.” Tiêu Triết đối đáp trôi chảy, sắc mặt không đổi, thập phần đáng giận mà.

” Hừ, rất khó nói. Người cũng biết ta là hồ ly, chuyên môn câu dẫn người, về sau sẽ giết người không biết chừng.” Ta cũng nỗ lực phấn đấu không đổi sắc mặt.

Tiêu Triết không nói gì mà liếc mắt nhìn ta một cái, đưa một chén cơm trắng cho ta. Ta không chút khách khí điều khiển chiếc đũa bay nhanh gấp đồ ăn bỏ vào miệng. Lần nào đồ ăn cũng được làm ngon thế này, làm cho người ta tìm không thấy lí do bất bẻ, thật sự tức chết mà. Chợt liếc mắt thấy ánh mắt Tiêu Triết hình như có chờ mong, phần nộ ghen ra một câu ” Chua quá...”

Tiêu Triết xem bộ dạng ta không được tự nhiên, thấp giọng cười rộ lên. Ta không để ý tới hắn, tiếp tục ăn của ta.

Tiêu Triết cũng bùng bát lên, nhưng không động đũa.

” Tiểu hồ ly...”

” Đừng gọi ta hồ ly nữa được không, ta cũng có danh tính chứ! Gọi ta là Hoài Phong! Người nhớ kỹ, hoài là ôm ấp, phong là gió nhẹ.” Ta phùng má nhai đồ ăn.

” Hoài Phong?” Tiêu Triết cau mày trầm ngâm một lát ” Không hay, tên này ra vẻ, thiếu tự nhiên, ta không muốn kêu. Vẫn là tiểu hồ ly hay, dù sao người vốn là hồ ly, kêu như vậy cũng không có gì không ổn.”

” Vậy người ta gọi người như thế nào a? ” Cư nhiên ghét bỏ tên của ta, ta thay thế cha mẹ ta khiến trách người.

” Có a, rất nhiều người gọi ta là đại nhân a.” Lại còn có thể trả lời nghiêm trang như thế chứ. Ta trở mình mắt trợn trắng, ta nên gọi người tiểu nhân mới đúng.

” Tiểu hồ ly...”

Ta vùi đầu chuyên tâm ăn cơm, không thêm phản ứng.

Tiêu Triết không nói mà lắc đầu, khẽ cười một tiếng. Ta nhìn lên hắn. Rốt cục cũng thấy hắn động đũa đưa miếng rau tới bên miệng, ta cười thầm đứng lên, nháy mắt mấy cái, trộm thi triển một phép nhỏ, đồ ăn chưa đưa đến miệng Tiêu Triết chớp mắt đã biến mất tăm. Nhìn về mặt mê muội của Tiêu Triết, ta chậm chậm nhai đồ ăn vừa cướp được, trong lòng thầm sướng khoái.

Như thế nhiều lần, Tiêu Triết gian tà nhìn về phía ta. Nhìn thấy ánh mắt hắn, ta vội thu phép, lại chuyên tâm ăn cơm. Tiêu Triết khẽ cười một tiếng, động đũa nhanh hơn, ta cũng không nhàn rỗi, tử kính thi pháp (thi triển phép thuật). Hắn trừng ta, ta nháy mắt thu hồi, một bữa cơm bỗng biến thành đao quang kiếm ảnh (cảnh tàn sát khốc liệt), hắn thở hổn hển, còn ta thì mở nhạc trong lòng.

Cùng một việc ba ngày, rốt cục, ta đại toàn thắng.

Tiêu Triết tức giận trừng mắt nhìn ta, không làm sao được đành chỉ ăn cơm trắng. Lần đầu tiên nhìn thấy kẻ này vì ta mà có vẻ mặt đó, lòng ta vui sướng ăn no nê, trước mặt hắn ngênh ngang đi ra ngoài.

Nằm trên giường trong phòng mình, ta vui vẻ lăn qua lăn lại. Nghĩ có lẽ Tiêu Triết vờ ngớ ngẩn, nếu hắn dùng phép với ta, ta sao có thể làm nhanh như vậy. Dạ dày ta có điểm khó chịu, đi đến bức tường. Tiêu Triết ngủ bên kia tường. Ta dùng tay vẽ trên tường một bức tranh, chuyển động cổ tay niệm thần chú, vòng trên tường bắt đầu biến thành một khoảng không sáng, cuối cùng thành thấu kính bình thường. Đứng ở tường bên này, ta có thể thấy rõ nhất cử nhất động của Tiêu Triết ở bên kia. Nhìn hắn đắm chiêu ngồi bên bàn, vẫn chưa biết đến hành vi rình mò của ta, ta bắt đầu tính toán. Chờ đến lúc hắn ngủ, ta sẽ đem nước trong ấm trà chuyển qua trên mặt hắn.

Đợi suốt nửa ngày, ta đứng đến đau như xương sống thắt lưng, Tiêu Triết thì vẫn ngồi ngẩn người, tay trái cầm một chén trà, nửa ngày cũng không thấy hắn nhúc nhích uống một ngụm. Không phải là vì chút đói bụng mà sinh hồn dỗi chứ. Ta méo miệng. Đó là xứng đáng, hắn cũng từng bỏ đói ta, hơn nữa tốt xấu gì ta cũng không hề đoạt cơm trắng của hắn dù là một chén.

Ta đi đi lại lại trong phòng hai vòng, hắn vẫn không hề động tĩnh. Mắt có chớp không nhỉ? Ta sát mặt vào xem. Tức thật, thấy không rõ. Hay là trúng yêu thuật? Không có, yêu gần đây cũng chỉ có ta, ta bỗng nổi lên cảm giác. Chẳng lẽ.... Trúng gió....Này không phải chỉ có người già mới gặp chuyện sao? Như thế nào lại như vậy? Quên đi quên đi, đoán tới đoán lui cũng không có kết quả gì, vẫn là không hiểu được. Ta phát tay áo, tường lại trở về nguyên trạng.

Đẩy cửa phòng Tiêu Triết ra, ta nhẹ nhàng đi đến trước mặt hắn, định cho hắn hai cái tát, nhưng vừa mới vươn tay đến lắc lắc trước mặt hắn, hắn lại đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Tiểu hồ ly?" Tiêu Triết vẻ mặt khó hiểu, rõ ràng không hề ngốc.

Ta nhìn trái nhìn phải Tiêu Triết, dạo qua một vòng. "Ta thấy ngươi suốt từ sau cơm tối đến giờ mới động dậy chút..." Ách, nguy rồi... Trong đầu chuông reo cảnh báo mãnh liệt, hơn hết đã tối muộn, ánh mắt Tiêu Triết phát ra tia nguy hiểm.

"Không không! Ta chỉ là mộng du." Ta vội vàng đổi giọng, xoay người cuống quýt rời khỏi, mới được vài bước, đã bị nắm thắt lưng, sau rơi vào một cái ôm rắn chắc.

"Từ lúc cơm tối a, hóa ra là đã lâu như vậy. Tiểu hồ ly, còn nhìn lên mới vừa lòng sao?" Tiếng nói trầm thấp của Tiêu Triết chậm rãi vang lên bên tai, lộ ra làn điệu trêu tức.

"....Đâu phải là mộng...." Hai tay Tiêu Triết càng ôm chặt, ta cảm thấy rõ ràng lo lắng là không đủ.

"Đầu tiên là nhìn lên, sau đó mộng du tới phòng ta. Chẳng lẽ nhớ lâu thành mộng?" Ta bất an lắc lắc đầu, hơi thở của Tiêu Triết khiến ta rất ngứa. Đều do Tiêu Triết nóng, hại ta nhiệt độ cũng cao lên. Đều do tim Tiêu Triết đập nhanh như vậy, làm hại tim ta cũng gia tốc theo.

"Nói bậy! Chẳng qua là có chút..." Không được, lúc này không thể nói, ta vội ngậm miệng lại.

"Tiểu hồ ly," Tiêu Triết cười nhẹ đứng lên "Ngươi lúc thẹn thùng thật đúng là đáng yêu."

Không khí quái dị, ta không thể động dậy, khăn trương đứng lên. Hơi thở ẩm áp càng tiến gần đến cổ, ta thấy như bị bóp. Trong nháy mắt, ta cắn môi, biến trở về nguyên hình, giãy khỏi cánh tay Tiêu Triết, chặt vật trốn về phòng.

Trốn vào trong chăn, ta ngủ không được lăn qua lăn lại, tim đập không ngừng. Ta sờ sờ hai má, vẫn nóng như vậy. Xong rồi, lòng ta nhắc, nguyên lai Tiêu Triết không có chuyện, mà ta lại cảm mạo phát sốt.

Mau ngủ, mau ngủ, tỉnh ngủ là bách bệnh tiêu tan, ta mặc niệm trong lòng. Phương pháp này thập phần hữu hiệu, chưa đến ngàn lần, ta rốt cục nặng nề ngủ được.

Ta tỉnh lúc mặt trời lên cao. Vừa mở mắt là thấy khuôn mặt to đùng của Tiêu Triết.

Ta hét lên một tiếng. Không đợi ta mở miệng mắng chửi, Tiêu Triết liền vội xua tay, tươi cười lấy lòng: "Ta không làm gì cả, tiểu hồ ly chớ kinh hoảng!"

Sau đó nụ cười lấy lòng dần biến hình vụn vụn, rốt cục biến thành nụ cười thực khổ.

"Tiểu hồ ly, chúng ta không có tiền." Thanh âm thê lương biết bao, rất ra dáng người thống khổ. Nhưng ta là người phi thường, không rơi vào bẫy.

Ta méo miệng "Nói với ta làm gì?"

"Mau thay quần áo theo ta ra ngoài kiếm tiền." Rốt cục ngay cả cười khổ cũng không thấy, Tiêu Triết xuất ra điệu bộ chủ nhân.

Điều bộ chủ nhân ta có thể làm như không thấy, nhưng không khí mới mẻ mới là cơ hội ta không thể buông tha. Ta đã từ lâu muốn tự do đi lại trên đường cái, thừa dịp cơ hội này hoạt động gân cốt. Ta gật đầu, xuống giường rửa mặt chải đầu.

Lại nhớ tới trên đường cái người đến người đi, tuy rằng không phải cùng đường, nhưng ta vẫn không nhận được nhảy nhót. Tiêu Triết kéo ta lại, chỉ vào quần áo trên người ta. "Nếu đã là cùng nhà nhận bộ dáng sẽ không phải bình tới bình lui" (câu này thật sự không hiểu ý lắm. T_T). Ta hung tợn liếc hắn, còn không phải bởi người mang trang phục tên móc túi của ta ném đi sao, hiện ta chỉ có như vậy thôi!

Ta đứng bên đường tìm mục tiêu thích hợp, đang chuẩn bị xâm nhập đám người, Tiêu Triết bỗng nhiên giữ chặt ta.

"Người đi đâu?"

"Chuẩn bị khởi công a, không phải người muốn ta kiếm tiền sao?" Ta xoay chuyển cổ tay.

"Không được, ăn cắp là phi chính nghĩa, người không được làm."

Hắn nhất ra vẻ thuyết giáo đạo mạo, nói một mạch như thế làm ta nghĩ muốn trợn trắng mắt.

"Vậy người muốn làm gì? Nhìn người thân thể khỏe mạnh, làm việc cực nhọc thật là thích hợp." Ta nói móc hắn.

"Ta là trù yêu sư, sao làm việc cực nhọc được."

"Vậy rốt cục người muốn làm gì?"

"Tất nhiên là trù yêu." Tiêu Triết bình tĩnh đáp.

"Hừ, hiện tại thái bình thịnh thế, người cho là có yêu cho người trừ sao?" Ta mỉm cười.

"Yêu sao, nơi này có." Thanh âm mang ý cười.

Ta sững sốt một chút, quay đầu đối diện ánh mắt thâm trường ý vị của Tiêu Triết, một trận đại hàn (cực lạnh) từ lòng bàn chân chạy lên đến đầu.

"Người, người, không phải định..." Ta hoảng sợ nhưng mà vô lực.

Ta đi theo Tiêu Triết đến trước cửa một nhà giàu họ Lô. Tiêu Triết điều chỉnh hô hấp biểu cảm, sau đó lấy tư thái cực kỳ trầm ổn gõ cửa. Người mở cửa là một lão nhân gầy gò.

“ Vị lão nhân gia này, ta là Ân sơn trừ yêu sư, vừa rồi ở ngoài cửa thấy quý phủ yêu khí lượn lờ, chúng tao có yêu ẩn nấp, đặc biệt đến trừ yêu, giúp quý phủ bình an.” Tiêu Triết lần này nói năng rõ ràng, lời nói khẩn thiết, vị lão gia kia cũng sờ nhìn hắn.

Ở trong mắt lão nhân gia, chỉ thấy một vị Tiêu đại sư dáng vẻ đường hoàng, không nhìn thấy ta. Bởi vì ta đã ngoan ngoãn nghe theo lời Tiêu Triết dặn dò, ẩn hình. Lúc này chỉ có Tiêu Triết thấy được ta.

Vị lão nhân gia ăn mặc giản dị, dường như là người gác cổng. Lão nhân không nhìn hắn quá lâu, liền dẫn hắn vào trong, đồng thời tìm người thông báo chủ nhân. Ta thầm nghĩ Tiêu Triết sinh ra đã có bề ngoài hảo, nhìn qua là thấy người quang minh, chỉ không biết trước kia bao nhiêu người đã vì cái vẻ ngoài này lừa. Ta vừa mới thăm nhủ, chủ nhân đã ra đón.

Xem nam chủ nhân kia cũng có tướng phú thương, quần áo ngăn nắp, độ chừng năm mươi tuổi, bên người có một nam nhân hai mấy tuổi đi theo.

Thanh niên đã mở miệng trước “Người chính là đạo sĩ? Nhà của ta sao lại có yêu quái loạn thất bát tao (lộn xộn) không sạch sẽ gì đó! Người chớ có lừa gạt cha ta!” Loạn thất bát tao? Không sạch sẽ? Vừa đến đã hùng hổ sửa loạn lên. Ta tức giận xem xét cậu hai này. Thật sự là xấu hổ, nhà người hiện tại đúng là có yêu, ngốc sẽ khiến gia đình người loạn thất bát tao.

“Ai nha, vị công tử này phạm vào tối kỵ, lúc này yêu ở trong nhà người, mắng yêu, tất sẽ bị quả báo!”

Tiêu Triết nói lời này khiến ta thật vui vẻ, thật sự đúng ý ta. Ta giống như được ngầm cho phép, đi qua tát cậu hai hai phát.

Xem cậu hai kia bụm mặt, bộ dáng khó tin, ta chỉ muốn cười rộ lên.

“Phụ thân!” Cậu hai kêu thảm, trốn ra sau lưng lão cha hắn, đôi mắt vô thần loạn chuyển không ngừng. Quả thật là không tiền đồ, ta cười thảm.

“ Vị cao nhân này, tiểu nhi không tốt, thỉnh dừng so đo. Nếu nơi này có yêu, thỉnh cầu cao nhân ra tay tương trợ.” Phú thương Lô lão gia thấy con như thế, trong giọng nói nhiều phần không hề ổn.

Ta trộm nhìn Tiêu Triết, nhìn hắn cởi bỏ gánh nặng, bên trong rõ ràng xuất hiện cái khóa yêu tội ác kia. Ta nhắm mắt nhú mày, hận cũ nổi lên trong lòng. Ta bắt đầu làm phép hóa ra bát tiên y, sau đó khẽ cười một tiếng, hướng Tiêu Triết ném tới.

Tiêu Triết vội né, ngẩng đầu liếc mắt trừng ta cảnh cáo. Sau đó khoa chân múa tay như thật, lăm bắm một trận nói “Đây là hồ yêu ngàn năm! Chư vị tạm lui đi!” Trong phút chốc mọi người trốn đi theo hướng nội đường, nhưng vẫn không khỏi tò mò vươn đầu đến xem.

Ta nhin không được, tính ham vui lại bắt đầu nổi dậy. Một bên đem mọi thứ gì đó có trong đại sảnh ném Tiêu Triết, một bên không quên đuổi theo cậu hai kia tát hắn.

Bên này Tiêu Triết tỏ hiện hữu trốn, bên kia cậu hai kêu cha gọi mẹ. Trong lúc nhất thời không nhin được, ta ha ha cười rộ lên, nhưng không chế không tốt, tất cả mọi người đều nghe được.

“Cao nhân! Cao nhân! Thỉnh mau mau trừ yêu a!” Lô lão gia ngồi ở dưới cột chỗ hành lang kêu lên.

Tiêu Triết trừng mắt nhìn ta “Hồ ly! Không được làm càn!” Ta lường trước hắn lúc này phát hiện hành động của ta vượt quá dự đoán của hắn, nhất định sẽ thi pháp đánh ta. Nhìn hắn mượn tay người khác thi thuật, bộ dáng tức giận, ta cảm thấy thật sự vui sướng. Chúng ta ở trong đại sảnh trình diễn nhân hồ đại chiến, ta vui chết đi được.

Đến tận lúc đại sảnh không còn gì để ném, mặt cậu hai cũng đã sưng lên như hai cái bánh bao, dù sao yêu lực hữu hạn, ta bắt đầu mệt mỏi.

Tiêu Triết thấy ta dừng động tác, liền bày ra tư thế, hét lớn một tiếng “Yêu hồ! Nạp mạng!” Thấy hắn đánh đến một chưởng, tuy rằng đây là lời rất cũ, ta bắt măn sao cũ như vậy vẫn để lên sân khấu, nhưng vẫn dựa theo tình thế phát triển bình thường, ngoan ngoãn hiện nguyên hình, nằm sấp xuống đất.

Tiêu Triết thở một hơi, đi đến bên cạnh ta ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu ta.

Sau đó xoay người nói với mấy người còn tránh ở xa “Yêu hồ đã diệt, chư vị có thể đi ra.”

Mấy người kia vẫn sững sờ đứng tại chỗ, sau khi xác định đại sảnh không còn động tĩnh gì, mới đi tới.

Ta híp mắt thấy họ bước từng bước một, mãi mới tới nơi.

Tiêu Triết liền ôm quyền “Đây là con yêu hồ.”

Cậu hai kia gắt gao chăm chăm nhìn ta.

“Đã chết?” Cậu hai hỏi.

“Ân.” Tiêu Triết khẳng định.

Ta nhìn mặt tên cậu hai đầu heo, cố gắng nhịn cười. Thế nhưng ngoài dự liệu, hắc bay đến đá một cước trúng sườn ta. Thảm án phát sinh trong nháy mắt. Ta thẳng tắp bay ra, bụng đụng vào cây cột, rơi xuống đất. Một trận đau nhứt thời lan khắp toàn thân ta, ngũ phủ lục tạng như bị lửa đốt. Tên ác nhân này đáng bị đá xuống giếng! Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Tiêu Triết sững sờ đứng tại chỗ, nhất thời không động đậy.

“Vương Bát dẫn! Dám đánh thiếu gia ta!” Nói xong, hắc lại chạy đến chỗ ta, nhấc chân định đá tiếp. Ta cắn răng, ngay lúc ta thiếu chút nữa là biến thân đánh trả, Tiêu Triết vội cục lao đến giật cậu hai lại, sau đó ôm lấy ta.

“Ngươi sao lại ngăn...”

“Yêu dù đã chết, yêu độc vẫn còn. Yêu vừa mới chết, toàn thân là độc. Công tử vừa rồi một cước đã trúng độc hồ yêu.” Tiêu Triết ngắt lời hắc, ngữ khí nghiêm túc dị thường. “Nếu không phải ta kéo công tử lại, công tử lúc này đã chết bởi độc phát tác rồi.”

“Kia..... Kia..... Vậy ngươi..... Còn ôm nó.....” Dáng vẻ bệ vệ của tên cậu hai chết tiệt biến mất, lui ra phía sau hai bước, ngã trên mặt đất.

“Ta là trừ yêu sư, thuở nhỏ cùng yêu độc tiếp xúc, tất nhiên là không sao.” Tiêu Triết vừa nói vừa âm thầm xoa bụng ta. “Công tử hôm nay tuy độc không chết ngay, nhưng lâu dài, yêu độc thấm sâu toàn thân, cuối cùng gân mạch đứt đoạn, máu huyết hóa mủ, hư thối mà chết.” Bàn tay ấm áp của hắc cùng ngữ khí lạnh lẽo hoàn toàn bất đồng. Đau đớn của ta giảm đi không ít.

“Cao nhân!” Chủ hộ bổ nhào tới “Cầu người cứu con ta! Tiểu nhi dù ngu xuẩn bất hảo, không học vấn không nghề nghiệp, nhưng là con trai độc nhất của ta! Chính đời họ Lô ta chỉ có mình nó, mong cao nhân nhất định phải nghĩ biện pháp cứu tiểu nhi, cứu lấy hương hỏa họ Lô ta a!” Chủ hộ quỳ trên mặt đất, ôm chân Tiêu Triết, khóc lóc cầu xin Tiêu Triết.

Tiêu Triết cúi đầu nhìn ta, nhú mày không nói.

“Cao nhân!” Chủ hộ tiếp tục cao giọng khóc thảm.

“Phương pháp thì có, chính là...”

“Mặc kệ khó khăn! Mặc kệ nhân lực lên giá bao nhiêu! Mặc kệ mất nhiều tiền thế nào! Chỉ cần có thể cứu tiểu nhi, ngài chính là đại ân nhân của Lô gia ta! Liệt tổ liệt tông Lô mỗ đa tạ ngài! Lô mỗ dập đầu lạy ngài!”

“Phụ thân!” Lô gia già trẻ khóc ngã xuống đất.

4. Chương 4

Cuối cùng Tiêu Triết ôm ta đang nước mắt nước mũi giàn giụa đi ra cửa sau. Ta mở to mắt lắc lắc đầu, vừa mới định xoay người, liền bị Tiêu Triết đè đầu lại. Tiêu Triết nhìn người đến người đi bên ngoài, cúi

đầu nhẹ nhàng nói với ta. “Tiểu hồ ly, nhẫn nhịn, đừng nhúc nhích.”

Sau đó bước đi, rất nhanh đã trở về nơi ở.

Tiêu Triết đặt ta lên giường, ta biến trở về hình người, mới vừa xoay người đứng lên liền oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Tiểu hồ ly! Ngoan ngoan nằm yên! Đừng lộn xộn...”

Ta không để ý tới hắn, lăn qua lăn lại trên giường.

“Người vì cái gì muốn cắn ta! Ta muốn giết hắn! Ta phải hút tinh khí hắn! Lột da hắn! Ném hắn lên núi cho lão hổ ăn thịt!” Ta tức giận.

Động tác quá mạnh nhất thời lại khiến ta phun ra một ngụm máu nữa. Tiêu Triết cuống quýt đề hai vai ta lại.

“Ta lừa hắn thâm hiểm như vậy, thu của cha hắn năm mươi lạng bạc năm mươi hai hoàng kim, còn bắt hất chín chín tám một ngày đều phải đem phù ấn của ta đốt thành tro nuốt xuống, một ngày ba lần, trừng phạt thể cũng đủ rồi chứ?” Tiêu Triết thở dài.

“Không đủ không đủ!” Ta kêu to. “Mặc dù hết giận, nhưng hoàn toàn không đủ. Bụng của ta vẫn còn đau! Người phải bắt hắn trực tiếp nuốt phù ấn vào chứ không phải bụi!”

“Như vậy sẽ hại chết hắn.” Tiêu Triết cười khổ.

“Mặc kệ mặc kệ, cho dù hắn chết cũng xứng đáng!” Ta không nghe không bỏ qua.

Tiêu Triết đưa tay ra lau nước mắt cho ta.

“Đều tại người! Nghĩ ra loại chủ ý ngu ngốc này!” Ta tiếp tục công khai lên án.

“Thật không ngờ chuyện này phát sinh, ta thật không phải, ta chắc chắn hảo hảo bồi thường người. Hơn nữa, ban đầu người chẳng phải cũng chơi đùa vui vẻ sao?”

“Còn nói! Lén hãm hại lừa gạt người, người không cho ta trộm của người, chính mình lại đi hãm hại người! Người xấu hơn ta!” Ta khiêu nại.

Tiêu Triết hơi sững sốt, tiếp đó cười ha hả, hai vai run run không ngừng.

“Ân, người cần phải nhớ lấy, ăn cắp của người triệu lần không được, nếu bị ta phát hiện, nhất định phạt nặng! Về phần ta hãm hại người, là vì kiếm sống, xấu hay không còn phải bàn bạc kỹ.” Về mặt Tiêu Triết cười trộm mãi không thôi.

“Ta ghét người!”

“Hảo hảo hảo, ta đã biết. Người ngoan ngoan nằm yên, ta lấy thuốc thoa cho người.” Dứt lời Tiêu Triết vỗ vỗ đầu ta, đắp chăn lên cho ta, rồi xoay người ra khỏi phòng.

Ta cuộn lấy chăn, đứng dậy nhìn bụng. Thật đáng giận, nhắm đúng lúc ta không phòng bị mà ra tay, cũng may ta không phải người, thương thể này không chết được, nếu không khẳng định nội tạng sẽ vỡ tan mà chết. Tiêu Triết càng đáng giận hơn, rõ ràng một thân võ nghệ, vậy mà lúc đó một chút cũng không phản ứng! Hại ta chịu một cú này! Để xem về sau người bồi thường cho ta thể nào!

Ta còn chưa hết than thở trong lòng, Tiêu Triết đã mang thuốc đi vòng vèo trở về.

“Tới đây, tiểu hồ ly, ta giúp người thoa thuốc.”

“Không cần! Người tránh ra!” Ta giận dữ.

“Ngày mai có thể người sẽ bị bầm xanh...”

“Cái gì ngày mai! Cái gì bầm xanh! Ta đã bầm tím cả rồi!”

Ta xốc chăn lên, cởi bỏ quần áo cho hắn xem, bụng và phần eo đã hiện lên một mảng tụ huyết lớn.

“Mau nằm, ta giúp người tán huyết, ngày mai là tốt thôi!” Tiêu Triết khuyên hết lời.

“ Không cần! Ta tự làm!”

“Người đừng lộn xộn, nếu không, ngày mai người sẽ đau không dậy nổi, thân không thể động đây!” Tiêu Triết đe dọa.

“Hừ....” Ta bĩu môi.

“Tiểu hồ ly ngoan, cao này là bảo bối gia truyền của ta đây.” Lại là bảo bối...

Vừa nói xong, Tiêu Triết đã lấy thuốc lên tay, xoa nhẹ bụng ta. Ta nhất thời cảm thấy một trận mát rượi. Tay Tiêu Triết thập phần ôn nhu, lực đạo thập phần thích hợp, ta không khỏi cảm thấy thoải mái vô cùng, liền không lộn xộn nữa, ngoan ngoãn nằm cho hắn thoa thuốc.

Nằm trên giường chỉ trông mắt có thể lộn xộn, ta nhìn trong phòng một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở khuôn mặt chuyên tâm của Tiêu Triết, lại rơi xuống vai hắn, cuối cùng là bàn tay đang di động cẩn thận của hắn.

Ta nhắm mắt lại, chỉ còn chuyên tâm cảm thụ bàn tay Tiêu Triết. Dần dần, cảm giác mát rượi kia bị thay thế bằng cảm giác lửa nóng dâng lên. Ta cảm thấy có cảm giác kỳ quái trong lòng hỗn loạn, sau đó từ trong lòng nhảy ra cơ thể ta. Cả thế giới ta chỉ còn cảm giác được bàn tay Tiêu Triết và nhịp tim của hắn. Ta nhin không được khê lay người, định thích ứng với cảm giác khó chịu này.

Ta lay lay, lại lay lay, đột nhiên cảm thấy bị tay Tiêu Triết kiểm hãm, ta mở mắt ra nhìn về phía hắn, phát hiện hắn đang dùng ánh mắt bí hiểm nhìn ta, vẻ mặt nghiêm túc mà quái dị, ta vội thu lại ánh mắt, nằm thẳng tắp không dám lộn xộn nữa.

Tiêu Triết cười khê hai tiếng rồi lại bắt đầu tiếp tục.

Không biết bao lâu sau, Tiêu Triết hoàn toàn dừng lại, ta vừa mới mở mắt đã thấy khuôn mặt to đùng cười hì hì của hắn.

“Cảm giác thế nào? Tốt không?”

“Ân? Ân.” Ta nói quanh co.

“Tiểu hồ ly, mặt người sao hồng như vậy?” Tiêu Triết cười hỏi.

“Ân? Ân, bởi vì ta vẫn còn tức....” Ta nhỏ giọng trả lời.

Tiêu Triết cười nhẹ “Ân.... Ta cũng nghĩ là...” Cách một hồi mới nói “Hảo hảo ngủ một giấc đi.” Nói xong Tiêu Triết lại gần, cẩn nhẹ một cái vào môi ta, rồi cười yếu ớt rời đi.

Ta cắn môi, đem chặn trùn mạnh từ đầu đến chân. Ngủ! Ngủ!

“.....Tiểu hồ ly? Tiểu hồ ly?.....” Ta mở to mắt, ánh mặt trời ngoài phòng lập tức bao trùm mắt ta.

“Người đến từ khi nào...” Ta phục hồi tinh thần lại mới phát hiện ra Tiêu Triết ngồi ở bên giường.

“Thế nào? Ngủ được có thấy khá hơn chút nào không?” Tiêu Triết vô cùng thân thiết.

Ta sờ sờ bụng. Tuy rằng tụ huyết vẫn còn lẻ tẻ, nhưng đã không còn đau. Ta hơi dẩu miệng, ngồi xuống.

“Hiện tại đã là chính Ngọ, ta nhin cháo, mau đứng lên đi ăn một chút gì đi.”

Ta ở lại trên giường bất động.

“ Tiểu hồ ly, người muốn ta cho người ăn?” Nói xong, Tiêu Triết liền bê tới một chén cháo trong.

Ta ngửi ngửi “Lá sen?”

“Ân, mũi tiểu hồ ly thật tinh, là cháo lá sen mới hái. Mau nếm thử.” Tiêu Triết múc một thìa, thổi nguội rồi đưa tới bên miệng ta.

Ta thuận theo húp lấy.

“Tiểu hồ ly, hôm nay sao ngoan vậy?”

Ta buông hẳn một lời “Hiện tại ta là bệnh nhân, bệnh nhân.”

“Nga, bệnh nhân.” Tiêu Triết cố ý kéo dài ngữ điệu, cười cười nhìn ta. Ta bị hắn nhìn đến sợ hãi, vội vàng nói “Người cũng không nên nghĩ mỗi ngày đánh tàn nhẫn ta một chút để ta khuất phục dưới bạo lực của người. Ta thà chết không chịu khuất phục.” Tiêu Triết vẻ mặt bất đắc dĩ, lắc lắc đầu “Đừng nghĩ thế, ta là chính nhân quân tử!”

Ách, thiếu chút nữa là bị ngụm cháo nghẹn chết.

Ta tiếp tục trầm mặc không nói gì uống thìa cháo Tiêu Triết đưa tới.

Rất cục ta không nên quá...

“Không muốn ăn? Mới ăn một chút như vậy.” Trong lời nói Tiêu Triết hình như có bất mãn.

“Ăn, không muốn ăn.” Ta như cũ quyết không ăn.

“..... Tiểu hồ ly, người chê ta dùng thìa cho người ăn không có ý nghĩa, muốn ta thay đổi phương thức?” Nhìn vẻ mặt cười gian của hắn, ta thấy nhiều không trách, không muốn so đo với hắn, lui vào trong chăn.

“Ta muốn ngủ, không muốn ăn cơm.....”

“Thật sự?” Tiêu Triết nheo mắt, thập phần hoài nghi.

“Ăn.....”

Tiêu Triết gật gật đầu, cầm bát chuẩn bị ra ngoài.

“Ách.... Còn nữa.... Cơm chiều ta cũng không muốn ăn, không cần bảo ta.....”

Tiêu Triết dừng cước bộ, dùng ánh mắt thập phần thâm thúy nhìn ta.

Ta vẫn hướng mặt vào trong, không hề nhìn hắn. Ta cảm giác được hắn đứng ở tại chỗ không hề động đậy, như đang ngẫm nghĩ. Một lát sau ta nghe thấy một thanh âm chậm rãi “Có chuyện gì phải nhớ gọi ta.” Sau đó là tiếng cửa đóng lại.

Ta chui vào chăn, vạn phần khó chịu. Ta lẩn qua lẩn lại, không hề có chút ý ngủ. Lòng ta không yên, không thể yên tĩnh. Ta rất đói, nhưng không muốn ăn đồ này nọ. Ta biết ta cần cái gì, hiện tại ta chỉ có thể ngóng trông đêm dài đến.

Cuối cùng đợi cho đến khi tiếng chó sủa xa, ta lặng lẽ đứng lên, mở trên tường một thị song (cửa sổ để nhìn) nhìn thấy Tiêu Triết nằm im trên giường, hơi thở trầm ổn.

Ta thấy không có một bóng người trên đường cái, tuy rằng đêm nay không phải không trăng, cũng không phải trăng tròn, ít nhiều tư tưởng thiếu thiếu, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tâm tình cấp bách của ta.

Ta phân vân chốc lát, nhớ tới họ Lô nhà giàu, xoay người một cái đã vào trong nhà hắn. Ta theo mùi đi vào phòng của Lô thiếu gia. Hai má tiểu tử này vẫn sưng như cũ, ngủ như lợn chết. Ta vươn tay đặt lên trán hắn, ngưng thần, dần dần, một luồng tinh khí ấm áp theo lòng bàn tay chậm chậm chảy vào cơ thể ta. Ta rất cục thấy trầm tĩnh trở lại, vô lực cùng nôn nóng trong ngày bị đuổi cả ra. Lô thiếu gia sắc mặt dần tái nhợt, ta chớp mắt mấy cái, thu tay. Vẫn nên để lại cho hắn chút hơi, dù sao ta cũng không cần nhiều lắm, hiện tại cũng đủ thỏa mãn.

Thân mình Ngân hồ cực đủ linh khí, hơn nữa thay đổi tu luyện thành yêu thành tiên đủ loại, nếu là ở Kỳ sơn, linh khí nhật nguyệt ngập tràn luôn sẵn có, ta căn bản không cần tinh khí người khác.

Ta vừa mới bước ra khỏi phòng hắn, đang chuẩn bị đi, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, liền quay lại vòng vào hết phòng đông rồi phòng tây. Tìm kiếm không có kết quả, chỉ có lên đến phòng khác. Cuối cùng tìm được ở tử của Lô lão gia.

Ta phát tay, một điệp phù ấn thật dày bị thiêu sạch sẽ. Lô thiếu gia chỉ còn một chút sức lực, còn mỗi ngày nuốt thứ này, chỉ sợ thật sự sẽ mất mạng. Ta vỗ vỗ tay, đem bụi hất đi.

Ta ngẩng đầu, trời dần sáng, phải mau trở về. Ta từ nóc nhà Lô gia nhảy xuống, đi được vài bước, liền thấy ven đường một người tựa vào tường, hai tay ôm trước ngực.

Ta dừng cước bộ, quẹo trái quẹo phải, phủ định vô số kế sách chạy trốn, cuối cùng đành bất chấp đi tới.

“Tiêu Triết.....”

“ Tinh khí Lô công tử thế nào?” Tiêu Triết không nhìn ta, vẫn duy trì tư thế cũ.

Thấy Tiêu Triết xuất hiện, ta cũng hiểu được hắn đã biết nguyên do ta đi vào nơi này. Ta không có ý giấu diếm, càng không lòng dạ nào lừa gạt, đơn giản nghiêm mặt nói: “Tiêu Triết, ta không giống người. Ta tuy nhân thể bên trong, nhưng không chỉ có thể dựa vào thức ăn để sống.” Mặt Tiêu Triết ẩn trong bóng râm, làm ta chẳng nhìn được rõ.

“Hắn đã chết sao?” Tiêu Triết hỏi.

“Không có. Ta không giết hắn.”

Một lúc lâu sau, Tiêu Triết cuối cùng cũng động dậy. Hắn đi ra khỏi bóng râm, đứng trước mặt ta, nhìn thẳng vào mắt ta.

Trong ánh mắt hắn tràn ngập xơ xác tiêu điều. Tiêu Triết không nói lời nào, lại khiến ta dần dần hoảng hốt. Ta bỗng nhiên sợ hắn sẽ không tin ta.

Ta nhịn không được lại mở miệng: “Ta thực...”

Tiêu Triết đột nhiên túm lấy ta, cắt đứt câu nói kế tiếp. Hắn ôm chặt ta vào lòng, ngón tay thon dài xuyên vào tóc ta, đem đầu ta vùi vào ngực hắn.

“Ta tin ngươi.” Hắn nói ra ba chữ này, thật mạnh mẽ. “Ta tin ngươi.” Ba chữ này từng chữ từng chữ một thấm dần vào lòng ta. Ta tuy rằng không biết mình làm sai cái gì, nhưng nghe vậy cũng như trút được gánh nặng, một luồng ấm áp thẳng qua trong lòng.

“Về sau tuyệt đối không được giết người, đừng ép ta ra tay với người.” Thanh âm Tiêu Triết va vào lòng ta như lời đình vạn quân. Tuy ta rất muốn chỉ vào Định Túc Hoàn trên tay mà mắng như vậy mà không gọi là ra tay với ta sao, nhưng ta không làm sao nói được. Ta vô thức ngả đầu lên vai Tiêu Triết.

Phương đông mặt trời đỏ đã lên, Tiêu Triết nâng đầu ta lên, hôn lên mắt ta, nhẹ nhàng nói: “Nước mắt lại muốn chảy ra sao, về nhà đi, người sắp đông đúc lên rồi.” Ta gạt đầu, ngoan ngoãn để mặc hắn nắm tay kéo đi.

Trở về một lúc, Tiêu Triết hỏi ta: “Ta thấy ngươi ở nóc nhà họ Lô châm lửa, ngươi đốt cái gì?”

“Ân? Phù ấn của ngươi.”

“Tại sao?”

“ Miễn cho cậu hai kia cái chết. Hắn tốt xấu gì cũng đang bệnh nặng, không nên ăn cái gì phù ấn bụi, hảo hảo điều dưỡng, lại đang tuổi trẻ, hơn tháng sẽ phục hồi.”

Tiêu Triết cười rộ lên, vỗ vỗ đầu ta “Như thế là không được.” Tiêu Triết cười nói “Ngươi nên mang về cho ta, còn có thể bán thêm lần nữa!”

Ta hoảng sợ nhìn hắn, nghi ngờ tên này là quái vật.

“Hôm nay phải thu thập hành lí, ngày mai chúng ta khởi hành đi Ân sơn.”

“Ân sơn? Ngươi thật sự là Ân sơn trừ yêu sư?” Ân sơn và Kỳ sơn đều là linh sơn phía đông, không cách xa nhau là mấy.

“Ân. Ta lớn lên ở Ân sơn.”

“Vì sao muốn đi Ân sơn?”

“Kỳ thật ngày hôm trước ta nhận được hạc truyền thư của sư phụ, bảo ta trở về. Bởi vì không đủ lộ phí, cho nên mới...”

“Ngươi....” Ta không biết nói gì, đành lảng sang chuyện khác “Ta đói bụng.”

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Triết đánh thức ta dậy xuất phát. Trước khi đi, Tiêu Triết ném cho ta một cái bọc nhỏ. Ta một tay đỡ lấy, nặng trĩu suýt rơi xuống.

“Thù lao này là phần thưởng của ngươi, ngươi mang theo đi.” Tiêu Triết cười nhẹ. Ta thấy Tiêu Triết không truy cứu chuyện Lô công tử nữa, trong lòng tự nhiên rất cao hứng, không khỏi nhảy đến trước mặt hắn, ngọt ngào nở ra một nụ cười tươi. Nhưng mắt Tiêu Triết không hề đảo qua.

“Tiểu hồ ly, từ nơi này đến Ân sơn, ngươi chạy sao?”

“Không có!” Ta vui vẻ vừa đi vừa đá mấy viên sỏi bên đường.

“Chúng ta vừa đi vừa xem sơn thủy, chậm rãi thưởng ngoạn thôi.”

“Được!..... Nhưng mà, sư phụ ngươi không gấp sao?”

“Sư phụ không nói ta phải về ngay, hơn nữa tính người không nôn nóng, không cần lo. Nếu có việc gấp, sư phụ sẽ chỉ hạc báo cho ta biết.” Tiêu Triết cười giải thích.

“Ân!” Ta gật đầu.

Một đoạn đường sau, Tiêu Triết rốt cục nhịn không được giữ ta lại.

“Tiểu hồ ly, đừng nhảy nữa, còn phải đi đoạn dài....”

“Không sao không sao, ta thật sự tinh thần a.” Ta không để ý tới hắn.

“Túi tiền của ngươi sẽ rơi mất đó...”

Dọa! Vội cúi đầu liếc mắt xem một cái, túi tiền vẫn nằm yên bên hông. Tuy rằng ta ngại nặng, đa phần bạc đã trả lại cho Tiêu Triết, hiện tại trong bao ta chỉ còn ít bạc vụn, nhưng ta biết rõ tiền này tới không dễ, nên rất quý trọng.

Đến khi mặt trời lặn, ta đã bắt được hai con bướm, giã lên ruộng người khác, phá rách lưới một người khác, Tiêu Triết đầu đầu mồ hôi khó khăn giữ ta lại.

Ta nhìn bầu trời đã sắp tối, thả con bướm cuối cùng trên tay ra, hỏi Tiêu Triết: “Khi nào mới có tiểu *** nghỉ chân a?”

Tiêu Triết nheo mắt nhìn từ đầu đến chân ta, trong ánh mắt thập phần trên tức.

“Mệt mỏi?”

“Không có, là ta tùy tiện hỏi thôi...” Ta nói dối.

“Ân, vậy là tốt rồi, bởi vì chúng ta còn phải đi thật lâu thật lâu mới có lữ ***, đêm nay chúng ta phải ngủ ngoài trời.” Ánh mắt Tiêu Triết rõ ràng đã nhìn thấu hết thấy, nói xong lại còn cộng thêm hăm dọa.

Ta ở trong lòng lè lưỡi, âm thầm đấm đấm hai chân đau nhức, ta quyết định không nhảy nhót nữa, ngoan ngoãn theo sau Tiêu Triết.

Đi một lúc, Tiêu Triết quay đầu lại nhìn về mặt ta khốn khổ, rốt cục không đành lòng nói: “Ta ôm ngươi đi.”

Ta nghe vậy thật là kinh ngạc vui mừng, bật người biến thành hồ ly, phi thẳng đến trong lòng Tiêu Triết.

Ta ở trong lòng Tiêu Triết, xoay qua xoay lại, tìm được một vị trí thoải mái, để đầu lên tay hắn. Tiêu Triết vuốt ve lưng ta, ta thoải mái lắm bầm mấy tiếng, không lâu sau liền mơ mơ màng màng ngủ.

Ta đang say giấc nồng, bỗng nhiên một luồng yêu khí xộc tới, ta lập tức tỉnh táo lại. Tiêu Triết cũng cảm thấy trận yêu khí này, dừng lại bất động, nhìn bốn phía. Ta ngẩng đầu nhìn theo hướng yêu khí truyền lại, bóng cây um xùm, mơ hồ có thể thấy được một bóng người.

Ta cố gắng ngẩng cổ, đột nhiên, một luồng linh quang lóe lên trong đầu ta. Ta giãy ra khỏi tay Tiêu Triết, nhảy xuống, không để ý Tiêu Triết la lên, chạy về phía bóng người trước mặt. Quả nhiên, càng đến gần, luồng yêu khí phát ra càng mạnh, cũng...càng quen thuộc.

Người nọ sớm thấy ta, vươn hai tay ra.

“Huy ca ca!” Ta kêu to, nhảy vọt lên. Người nó tiếp được ta, đem giơ trước mặt.

“Ta đang tự hỏi là ai mà lớn mặt như thế, nguyên lai là đệ. Tiểu Hoài, đã lâu không gặp.” Nghe giọng nam ôn thuần quen thuộc, ta kích động vùng vẫy trong lòng người nọ, cọ tới cọ lui.

“Huy ca ca! Huy ca ca!” Ta cọ hai má hần, lấy đuôi vờn cổ hần. Hần không chịu được ngứa, đành đem ta từ trên cổ xuống, đặt vào ngực.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết đuổi tới.

“Nga,” Huy ca ca nâng đầu của ta lên “Tiểu hồ ly, là gọi đệ?”

Ta nhìn Huy ca ca, rồi nhìn Tiêu Triết, người sau sắc mặt thập phần không tốt. Ân, ta thiếu chút nữa quên mất, Tiêu Triết là trừ yêu sư a. Ta vội nhảy xuống, biến trở về hình người.

“Tiêu Triết, huynh ấy là Huy Duệ, bạch hổ đứng đầu Kì sơn ta.”

“Huy ca ca, hần là..... Ân..... Trừ yêu sư.....” Ta giới thiệu xong, Tiêu Triết đem ta kéo đến bên người, vỗ một trận bùm bụp cả người ta, giống như ta là một vật nhiều năm chưa quét tước dính đầy tro bụi vậy. Ta khó hiểu ý này “Tiêu Triết, đau.....” Tiêu Triết vẫn không để ý tới, thẳng tay vỗ đến khi hần vừa lòng mới dừng, tiếp theo chỉ trích ta: “Tiểu hồ ly sao lớn ý như vậy? Không biết rõ là ai đã chạy một mạch về phía trước, nếu có chuyện gì ai cứu được người!” Nói xong Tiêu Triết quay đầu nhìn chăm chăm đầy địch ý. (đoạn này là nhìn Huy ca ca ạ. ^-^)

“Huy ca ca ta mới không nhận sai.....” Ta nhỏ giọng biện giải, Tiêu Triết một mắt đao bổ tới, ta lập tức á khẩu, âm ức im miệng.

Huy ca ca rướn đôi mắt phượng hẹp dài lên, nhìn ta, rồi lại nhìn Tiêu Triết.

“Tiểu Hoài? Trừ yêu sư? Vì sao lại đi cùng nhau?”

Ta cả kinh, nghĩ thầm việc này mà nói chắc sẽ dài, còn chưa mở miệng, Huy Duệ lưu chuyển mắt châu (ý nói đôi mắt đẹp như ngọc ^-^), nhẹ nhàng nâng tay trái ta lên. Mặt trên của Định Túc Hoàn, giống bình thường thản nhiên tỏa ánh sáng.

“Thì ra là thế.” Huy Duệ hiểu rõ. Ta há miệng, muốn nói mà không nói được, với lại cảm thấy sự tình vốn cũng không khác biệt lắm.

“Đáng tiếc là Định Túc Hoàn, ta dù thay đệ đánh võ, người bị thương vẫn là đệ.”

Thấy Huy Duệ hung ác nhìn chăm chăm Tiêu Triết, sát khí vô cùng, ta cuống quýt giải thích: “Ách, hần tuy rằng là trừ yêu sư.....nhưng không có làm gì xấu.....hiện tại bọn đệ là đồng hành.....”

“Tiểu Hoài.” Huy Duệ ngắt lời ta, trong lời nói thập phần uy nghiêm, làm ta vô thức né ra phía sau Tiêu Triết vài bước, ngấm lại không ổn, lại đứng ra che trước mặt Tiêu Triết. Huy Duệ đạo hạnh hơn ta ngàn năm, tuy rằng ta không rõ công lực Tiêu Triết thế nào, nhưng nếu động thủ, Tiêu Triết e rằng không phải đối thủ.

“Tiểu Hoài, đệ làm gì vậy? Đệ cuống quýt che chở cho phạm nhân này, đệ muốn gì vậy?”

Ta nuốt nước miếng, thầm nghĩ, chờ lúc huynh nói thì sự tình ồn ào quá rồi.

“Tiểu Hoài, giờ đệ đi về đâu?” Huy Duệ hỏi

“Đi Ân sơn.” Hiện tại không khí căng thẳng, Tiêu Triết không nói được một lời, ta cũng không dám nhiều chuyện.

“Ân sơn?” Huy Duệ nghe vậy nhú mày. “Đệ không trở về Kì sơn, mà lại đi Ân sơn.” Tiễn đà mặt hướng Tiêu Triết, “Người từ Ân sơn đến.” Ngữ khí Huy Duệ bình tĩnh, không có ý tứ đặt câu hỏi, ánh mắt hần nhìn ta cùng Tiêu Triết hình như lưỡng lự, cuối cùng mỉm cười.

“Đúng lúc ta quay về Kì sơn, chúng ta tiện đường đồng hành.”

Ta trộm nhìn Tiêu Triết, người này sắc mặt không đổi, âm trầm như trước. Ta dù cao hứng nhưng vẫn không tiện để lộ ra ngoài.....

Khi nói chuyện, sao đã dày đặc, đành phải tìm chỗ ngủ qua đêm.

Ta đi tìm hảo củi lửa, trong nháy mắt Huy Duệ đã nhóm lên một đồng lửa trại. Ta đối Tiêu Triết nhẹ nhàng nói: “Huy ca ca hầu như đều ở Kì sơn, chưa từng giết người, không hề có ác ý với con người....” Tiêu Triết trừng mắt liếc ta một cái, ta vội im miệng.

Nhìn bọn họ đều ở bên cạnh đồng lửa tìm chỗ ngủ, động tác tư thế chỉ kém chút xíu, chẳng những thế còn cười thầm. Ta nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng chọn một cái nhánh cây nhảy lên.

“Tiểu hồ ly! Sao lại chạy lên cây, mau xuống đây.” Ta mới vừa đặt mình lên nhánh cây định ngủ, Tiêu Triết đã kêu dậy.

“Không cần, trên mặt đất vừa thấp vừa lạnh.”

“Người đang ngủ sẽ rơi xuống.”

“Không rơi xuống được, ta ở Kì sơn thường ngủ trên cây, chưa bao giờ xảy ra chuyện!” Ta đồng ý.

“Có, ước chừng một năm năm mươi lần.” Huy Duệ không chút lưu tình chậm rãi nói toạc ra.

Tiêu Triết không thèm nói lại, dùng ánh mắt tức giận trừng ta, ta đành ngoan ngoãn nhảy xuống. Ta quanh quẩn ở bên đồng lửa. Tiêu Triết không ngừng tỏa ra hàn khí, làm ta không dám tới gần. Ngân hồ rất không thích hàn khí, ta ngồi xổm bên đồng lửa than thầm. Huy Duệ vẽ mặt định thần nhàn nhả từ từ nhắm mắt, hoàn toàn không có ý giúp ta.

Càng nghĩ càng thấy tủi thân, bỗng nhiên Tiêu Triết lên tiếng.

“Tiểu hồ ly, lại đây.” Tiêu Triết vẫy tay, ta hơi dẩu miệng.

“Tiểu hồ ly.....” Ngữ khí Tiêu Triết chuyển thành nhẹ nhàng “Lại đây, ta ôm ngươi ngủ, được không?” Ta nhìn Tiêu Triết, lại nhìn Huy Duệ, phát hiện hắn đã mở to mắt, hứng thú chờ ta phản ứng. Ánh mắt Huy Duệ xem diễn rất rõ ràng, ta chỉ cảm thấy hai má nóng lên, cuống quýt cự tuyệt.

Đại khái một nén hương sau, ta di chuyển gót chân đau nhức, nhìn chằm chằm Tiêu Triết đang ngủ. Ai, ta âm thầm thở dài, Tiêu Triết bỗng nhiên tỉnh lại, nhẹ nhàng cười với ta, vẫy tay một cái. Ta như thường biến thành hồ ly nhảy vào lòng Tiêu Triết, cuộn tròn trên đùi hắn. Tiêu Triết dùng hai tay ôm ta, ta rất nhanh an tâm nhắm mắt.

5. Chương 5

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại, thấy mình vẫn còn nằm trong lòng Tiêu Triết, đập vào mắt là con đường đang lùi dần về phía sau, ngẩng đầu, nguyên lai thái dương đã xuất công nửa ngày, thập phần làm hết phận sự.

Ta quay đầu hỏi Tiêu Triết: “Ta ngủ suốt đến giờ sao?”

“Bằng không còn có thể như thế nào? Người không chỉ có ngủ suốt đến giờ, còn ngáy nữa. Xem ra về sau nên gọi người tiểu trư.”

Dạ! Ta trừng mắt hắn.

“Không cần thẹn thùng, không cần xấu hổ, người ngáy thực đáng yêu.” Ta bất giác mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống.

“Ra đi sao không bảo ta?” Ta oán giận.

“Ta có kêu, đại khái mười lần.” Tiêu Triết bốn cợt nhìn ta. Ta quyết khởi miệng.

“Hừ.....”, Huy Duệ bên kia bỗng nhiên cười khê ra tiếng.

“Huy ca ca?” Ta hiểu kì.

“Tiểu Hoài, đệ nhất định thường thường bị Tiêu huynh lừa.” Huy Duệ cười nói.

Ta hồ nghi nhìn Tiêu Triết, nhìn lại Huy Duệ, cuối cùng lại nhìn Tiêu Triết, rốt cục phát hiện không ổn.”Tiêu Triết, ngươi nhất định lại lừa ta. Ta căn bản không có ngáy đúng hay không!”

Huy Duệ lại cười rộ lên.

Ta sinh khí nhìn hai người kia, nhảy ra khỏi lòng Tiêu Triết, biến thành hình người.

Dọc theo đường đi, tiêu triết cùng huy duệ dần dần không còn không khí căng thẳng, lại còn cười. Ta dưới ánh mặt trời nhìn thật lâu Huy Duệ, hần vẫn như cũ áo bào trắng, tay áo phiêu phiêu, rất có tiên cốt. Bỗng nhiên ta nghĩ đến một việc, vội vàng giữ chặt Huy Duệ.

“Huy ca ca, người trước kia thường thường nói dưới chân núi không tốt, lần này vì sao xuống núi?”

“Nga?” Huy duệ chuyển khai tầm mắt, nhìn phía trời quang mây trắng đỏ.”Chính là, ở trên núi đã lâu, muốn đi thăm thú nhân thế chút.”

Ta không tin, sao lại có thể đơn giản như vậy, nhất định có ẩn tình. Ta định hỏi lại, Tiêu Triết lại lôi ta lại.

“Tiểu hồ ly, đêm nay phải ăn, theo ta đi săn thú?”

“Không được đánh hồ ly!” Ta kêu to.

“Ân, ta chỉ đánh hồ ly người.” Nói xong vỗ vỗ đầu của ta. Ta tức giận, giương nanh múa vuốt phản kích. Huy Duệ ở một bên lẳng lặng mỉm cười xem chúng ta đùa giỡn.

Mấy ngày ăn ngủ, ta ở trong lòng Tiêu Triết ngày ngày ngủ đến tận lúc mặt trời lên cao, không gió không mưa. Ban đầu ta tỉnh lại sau còn có thể lập tức nhảy xuống tự mình đi, sau lại lười vận động, tỉnh lại sau cũng chỉ là nằm trong lòng Tiêu Triết, vươn móng vuốt, lười biếng nhìn bọn họ đi đường, thập phần thích ý. Đến khi Tiêu Triết thở dài một tiếng sau đó nâng cằm của ta sâu kín đối ta nói: “Tiểu hồ ly..... Người thật sự là càng ngày càng trầm.....” Ta dựng thẳng ngân mao toàn thân lên, nhe răng nhếch miệng, trên mặt biến hóa mười bảy mười tám loại nhan sắc, rốt cục nhảy xuống tự đi. Huy Duệ chỉ đứng một bên cười to không ngừng.

Một ngày, Huy Duệ nhận được tin tức từ một con tiểu hổ tinh, bỗng nhiên chào từ biệt, chỉ nói có một số việc muốn làm. Ta gấp đến độ nhảy dựng lên.”Huy ca ca, đệ vừa mới mới vừa gặp huynh thôi mà, huynh đã lại muốn đi?” Huy Duệ gật đầu.

“Đệ đi theo huynh!” Ta vỗ vỗ ngực.

Huy Duệ cười khê đứng lên.”Chỉ sợ, không phải do đệ quyết.” Nói xong Huy Duệ chỉ chỉ Tiêu Triết bên kia.

“Không cần hẳn phải xen vào! Huynh dẫn đệ đi thôi!” Ta giữ chặt cánh tay Huy Duệ, dùng sức lay động.

“Như vậy đệ cũng không quản?” Huy Duệ lại chỉ chỉ cổ tay của ta. Ta trong nháy mắt hiểu ra.

“Như vậy, Tiêu huynh! Tự giải quyết cho tốt!” Huy Duệ chuyển hướng Tiêu Triết ôm quyền vái một cái. Trên đường chỉ còn lại ta cùng tiêu triết.

Ta xem xét tên âm tình bất định bên cạnh này, vừa mới còn có nói có cười, hiện tại đã hé ra mặt đen.

Ta chạy tới đá gót chân hắn, Tiêu Triết quay lại, âm xốt xa liếc mắt một cái nhìn ta, “Không cần ta phải xen vào? Ân?”

“..... Ta chỉ là lo lắng, không phải thật!” Ta giải thích.

Tiêu Triết cũng không nói thêm gì, một phen kéo qua ta, thổi khí vào trán ta.

“Huy duệ là tên hỗn đản!”

“Không cần mượn than thở để mắng Huy ca ca.” Ta bắt mẫn.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu triết giống như lại càng không vừa lòng, “Người nhớ kỹ, không được để cho người khác làm bậy thân người.”

“Người cũng vậy!” Ta từ trước đến nay không theo luật con người, dựa vào cái gì người có thể người khác lại không thể?

“Ta không phải người khác!”

“Huy ca ca cũng không phải người khác!” Hừ, Huy ca ca lần đầu tiên hôn ta ngay cả bóng dáng ông nội người còn chưa có.

Tiêu triết hắc (sắc đen) hé ra mặt không thèm nói lại.

Đi ngang qua một cái trấn nhỏ, sắc mặt cùng quanh thân Tiêu Triết không ngừng phát ra hàn khí khiến người đi đường vô thức nhường ra một con đường, ta ở phía sau le lười, thật sự là không biết hấn đến tột cùng tức giận cái gì.

“Tiêu Triết, ” ta chạy đến trước mặt hấn, “Ta mua cho người mút quả?” Tiêu Triết liếc mắt trừng ta một cái.”Máy xay gió?” Tiêu Triết vẫn tiếp tục đi.”Mặt nạ?” Tiêu Triết đánh tới một đôi mắt đao, hảo tâm của ta bị bấm tới tởm, thì nhau rơi trên mặt đất.

Hừ, quên đi, hảo tâm coi như lòng lang dạ thú, không lấy lòng hấn nữa, ta theo sát đằng sau, mặt buồn bực.

Bỗng nhiên bên hông có động, ta duỗi tay ra bắt lấy một móng vuốt không an phận. Nhìn lại, hạng người lấm la lấm lét, trên tay còn ôm lấy túi tiền chưa tới tay, ta lập đánh đến. Dám trộm trên người ta, ông nội đây trên đường phố khi đại triển thân thủ thì không có cơ hội cho nhãi con người đùa đâu!

Tiêu triết nghe được động tĩnh quay lại là lúc thấy ta đem tiểu tặc kia đè trên mặt đất.

“Làm cái gì vậy?” Tiêu triết tức giận hỏi.

Ta cũng tức giận đáp: “Hấn sờ ta.....” Người nọ kêu thảm thiết một chuỗi dài, nhanh như chớp liền bị Tiêu Triết đá bay đi, “Túi..... tiền.....” Hai chữ cuối cùng này bao phủ tiếng kêu thảm thiết của hấn. Ta ngơ ngác nhìn tiêu triết, thập phần kinh hãi. Tiêu Triết ngày đó nếu đối ta như vậy, xương sườn cũng phải gãy mấy cái. Nguyên lai cùng là tiểu tặc, tiêu Triết đối đãi như vậy đã là hảo.

“Hôm nay có thể ở ***, chúng ta nghỉ lại một ngày.” Hơi thở Tiêu Triết bình ổn lại, vỗ vỗ tro bụi, bàng quan không để ý ánh mắt mọi người, chậm rãi phun ra một câu, tiện đà bước đi. Ta nghe xong phiền muộn trở thành mừng rỡ như điên, chạy nhanh theo sau. Bộ dáng Tiêu triết vẩy tay áo thập phần buồn cười, ta cầm tay hấn đùa, vân vân hỏi: “Người liên tiếp mấy ngày ôm ta, tay không đau sao?”

“Đau a, người nặng như vậy mà.” Gì? Ta sinh khí, bỏ tay hấn ra.

“Người có thể đánh thức ta a, ta cũng không phải không tỉnh lại.....” Ta than thở.

Tiêu triết lại sờ đầu của ta, “Thấy người ngủ ngon như vậy, sao đánh thức người được? Hơn nữa người tỉnh lại cũng không đứng dậy!”

Ta mặt đỏ lên, tiện đà phát hiện hình như có không ổn. Ta chớp chớp ánh mắt nhìn hấn.

“Nhưng người đã nói người đều kêu mười lần a.”

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết thở dài, ngữ khí thật là bất đắc dĩ, “Thực gốc.....” Hừ, còn nói ta gốc. Ta chạy tới tiếp tục nắm tay hấn.

“Người làm gì?”

“Giúp người xoa bóp a, kéo người đau tay thì trách ta nặng.....” Ta nâng cánh tay tiêu triết lên cẩn thận xoa bóp.

“Tiểu hồ ly.....”

“Miễn khai tôn khẩu, ta biết người muốn nói gì!” Ta nói. Tiêu Triết không lưu tình chút nào chỉ mặt đỏ của ta, thập phần đáng ghét.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết bỗng nhiên cúi đầu hôn lên trán ta, “Người thật đáng yêu.” Ta ngẩng đầu nhìn mắt hấn, giấu không được ý cười. Thật sự là quái nhân âm tình bất định, nhìn mặt hấn, sao còn có chút không vui? Nhìn ánh mắt hấn, bỗng nhiên trong lúc đó ta cũng không biết vì cái gì ta phải làm như vậy, ta kiễng chân, hôn trán hấn. Sau đó ta bỏ tay hấn ra, đi bắt bướm. Để lại Tiêu Triết đứng một mình tại chỗ. Ta nghĩ, ánh mắt tiêu triết nhất định đã thi pháp thuật nào đó, ta nhất định là đã bị ánh mắt hấn mê hoặc, thật sự nguy hiểm.

Rốt cục nhìn thấy lũ ***. Ta đột nhiên đứng lại bất động.

“Sao thế?”

“Muốn ta biến thành hồ ly?”

Ta hỏi thật, không ngờ Tiêu Triết cười ha ha, kéo ta đi phía trước.

“Hai gian phòng khách.”

“Thực xin lỗi khách quan, tiểu *** nhỏ, hiện tại không khéo chỉ có một gian phòng.”

“Một gian?” Tiêu Triết nhú mi.

“Một gian thì một gian!” Ta sợ hãi Tiêu Triết sẽ bắt ta ngủ ngoài, vội xen mồm vào.

Tiêu Triết bắt đắc dĩ nhìn ta, đành phải đáp ứng. Ta vui vẻ yêu cầu tiểu nhị chuẩn bị nước tắm, ngâm hồ thực yêu sạch sẽ, mấy ngày liền bốn ba, hôm nay ta phải tắm thật sạch.

Ta ngủ thấy chính tỏa hương ngào ngạt, trên người còn phát ra nhiệt khí. Ta xoay hai vòng, đổi quần áo. Ta thấy Tiêu Triết ở trong phòng ngồi thiền, vì thế vội vàng tiến lên, chiếm lĩnh giường. Tiêu Triết không nói được một lời gọi tiểu nhị đổi nước tắm, tiếp tục ngồi thiền.

Ta ở trên giường bọc chăn, lăn hai vòng, nghĩ đến mấy ngày ta ngủ ở trong lòng Tiêu Triết, không cái gì khổ, bây giờ còn làm cho Tiêu Triết ngồi chờ, vì thế ta mở miệng kêu lên: “Tiêu Triết, đi lên đây ngủ.”

Tiêu Triết thần sắc pha chút không tự nhiên: “Chật lắm.....”

Ta cười rộ lên, biến thành hồ ly.”Như vậy sẽ không chật, ta chỉ chiếm một chút chỗ.” Tiêu Triết ngẫm lại, rốt cục chậm rãi đến giường.

Ta thấy hấn nghe lời, rất là vui vẻ, ở trong chăn chui tới chui lui, bị hấn bắt được.

“Tiểu hồ ly không được nghịch, ngứa lắm.”

“Nga.” Ta ngoan ngoãn nghe lời. Tìm một chỗ thoải mái, đặt đầu lên vai hấn, chậm rãi ngủ.

Khi ta tỉnh lại Tiêu Triết còn đang ngủ say, mặt hướng lên trời, hô hấp thập phần vững vàng. Đây là cơ hội ngàn năm có một, ta ở trong lòng nói. Ta chậm chậm đứng ở trong chăn chui tới chui lui, cuối cùng đứng ở trên người hấn. Ta vươn một cái móng vuốt, lấy dùng khí, lưu lại ở trên mặt hấn một hoa mai ẩn, sau đó thu hồi chân trước lùi về trong chăn làm bộ ngủ say. Thật lâu sau thấy Tiêu Triết không phản ứng, ta trò cù diễn lại, giẫm lên người hấn, mở móng vuốt chậm rãi cào ngực hấn, tiếp theo đập bụng hấn. Ta âm thầm dùng sức, nhìn hấn đang ngủ mà chau mày thập phần thú vị. Ta lá gan nổi lên, lấy cái đuôi quấy nhiễu cổ hấn. Ta lạnh lợi gãi gãi nơi này cào cào nơi kia, vui chết đi được, bỗng Tiêu Triết mở choàng mắt. Không tốt, đắc ý vênh vảo!(ý nói mãi đắc ý mà quên hết mọi chuyện ^^) Ta thầm kêu. Ta xoay người định chui vào trong chăn, lại bị hấn néo cái đuôi kéo ra, một cái xoay người đặt ở phía dưới.

“Tiểu hồ ly, người lại gây sự.” Tiêu Triết trong mắt mang ý cười, bắt lấy chân trước ta, cả giận nói: “Vốn định thả người một con ngựa,(đoạn này ý nói muốn thả một chút ^^) ai ngờ người được một tắc lại muốn tiến một thước.”

Ta cố gắng bày ra một nụ cười vô tội, tuy rằng không biết mặt hồ ly thoát nhìn hiệu quả như thế nào.

“Mới sáng sớm nhiều nhân thanh mộng,(chọc phá giấc mộng lành) phải bị trừng phạt.” Nói xong, Tiêu Triết triển khai cơ thể của ta(cứ hiểu là đè ngựa đi ạ =)), cái bụng cực mềm mại của ta phô ra hết. Ánh mắt Tiêu Triết lộ ra nguy hiểm. Ta hoảng sợ, lòng dựng đứng lên. Tiêu triết khẽ vuốt ta đã vì căng thẳng mà dựng thẳng lên, ta không thể đoán trước hấn sắp sửa làm cái gì, chỉ có thể trừng mắt hấn. Tiêu Triết sờ đủ

lông trên bụng ta, khiến tinh thần ta mỗi lúc một căng thẳng thêm. Tiêu Triết nhìn thấy ánh mắt của ta, phát ra một nụ cười sáng lạn, sau đó bắt đầu..... liều mạng cào bụng của ta. Ta ngứa quá quay qua quay lại, bất đắc dĩ chân trước bị quẩn chể, đành phải phí công dùng chân sau đạp hấn. Ta vừa cười vừa mắng, liều mạng giãy dụa, không lâu sau trong chốc lát đã thở hồng hộc. Tiêu Triết hại nhân bất lợi mình(hại người nhưng cũng chẳng lợi mình), bộ dáng chẳng hơn ta chút nào, hô hấp dồn dập, sắc mặt ửng hồng.

“Tiểu hồ ly, biến trở về hình người.” Tiêu Triết khàn khàn ra lệnh, ngữ khí vội vàng.

“Vì sao?” Ta hỏi lại.

“Mau biến.” Tiêu Triết hung tợn nhìn chăm chăm ta, lại dùng tay cào. Ta xin tha, ngoan ngoãn biến thành người hình nhưng là vẫn bị hấn không chể hai tay. Tiêu Triết nhìn quét ta một vòng từ đầu đến chân, đồng tử bỗng dưng sâu thêm, ta không kịp phản ứng đã bị hấn bất đôi môi.

Này với hôn khác nhau rất lớn. Lúc này Tiêu Triết tràn ngập tính xâm lược cùng chiếm giữ. Không để ý sự tránh né của ta, Tiêu Triết không cho ta cơ hội thả lỏng.

Đến khi không khí trong phổi ta hết, khi ta cơ hồ hít thở không thông, Tiêu Triết mới dừng, ý vẫn chưa hết nhìn ta.

“Tiểu hồ ly.....” Ánh mắt Tiêu Triết trong suốt, lại cúi đầu đến, hôn từng cái từng cái lên cổ ta. Ta cảm giác được thân thể hấn phát sinh làm mặt ta đỏ tới mang tai, còn có một bàn tay không an phận sờ mó ở sau thắt lưng của ta. Ta trong đầu chuông cảnh báo vang lớn, tìm kế thoát thân, bên tai liền vang lên thanh âm trầm thấp giàu từ tính của Tiêu Triết.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết dùng biểu tình đáng thương nhìn ta, ” Nếu lúc này ngươi biến thành hồ ly, ta cả đời này sẽ không tha thứ cho ngươi.” Tiêu Triết nói thập phần nghiêm trọng, ta bỏ kế thoát thân trong lòng. Tiêu Triết thay đổi mục tiêu, lại hôn lên trán ta. Hấn chậm rãi buông tay, đã cho ta cơ hội bật người đẩy hấn ra, nhưng là ta sai lầm rồi. Ta nhắm mắt lại, đưa tay ôm cổ hấn. Không biết khi nào, náo loạn một hồi một mối, một lần nữa cơn buồn ngủ dâng lên dần dần bao phủ ta, cuối cùng ta chỉ cảm giác được một bàn tay cực mềm nhẹ vuốt ve hai má của ta, còn có một thanh âm cực nhẹ nhàng nỉ non vang lên.”Vẫn chưa đến lúc đó.....”

Khi ta tỉnh lại đã là lúc cơm trưa, trong phòng đã có sắc màu đỏ ăn đáng yêu.

Một chút trầm mặc sau khi ăn xong, Tiêu Triết lôi kéo ta trên đường phố đi dạo. Lòng ta không yên, mọi người mọi việc chung quanh đều không vào mắt ta.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết bỗng nhiên phóng đại mặt,dọa ta nhảy dựng lên. Tiêu Triết chậm rãi tiến sát vào, ý lang hôn, ta vội vàng né tránh.

“Làm gì!” Ta hét lớn.

“Bởi vì ta thấy tiểu hồ ly ngươi đối với nụ hôn sáng nay nhớ mãi không quên, cho nên muốn cho ngươi làm lại một chút.” Bị nói trúng tim đen, ta một phen đẩy Tiêu Triết ra, cúi đầu không nói.

Một lúc sau Tiêu Triết lại vỗ vỗ đầu của ta, đưa một chuỗi mút quả tới trước mặt ta. Dọa! Khinh ta nhỏ tuổi? Ta rầu rĩ tiếp nhận mút quả, hung hăng cắn một miếng.

Không ngờ ăn xong một chuỗi mút quả, ta quả nhiên vui vẻ không ít, rốt cục khôi phục bộ dạng sôi nổi thường ngày. Tiêu Triết vừa lòng nhìn thay đổi của ta.”Haha, mút quả có thể mua chuộc ngươi. Vậy cũng tốt, cuối cùng cũng cười cho ta xem.”

Buổi tối ta cùng tiêu triết song song nằm ở trên giường nói chuyện phiếm.

“Huy Duệ và ngươi thân lắm?”

“Đương nhiên. Tám trăm năm trước một lần ta bị sét đánh trúng, chính là Huy ca ca đã cứu ta.”

“Bị sét đánh trúng? Lịch kiếp?”

“Không..... Là bỗng nhiên mưa rào có sấm chớp mà thôi..... Lúc ấy..... Ta ở trên cây ngủ.....”

“.....”

“Lúc ấy lông của ta bị thiêu hủy một mảng thật lớn.” Ta trở mình chỉ cho hắn xem.

“Trên lưng?”

“Àn..... Tiêu triết người sờ đâu đó!”

“Ta chỉ là muốn xem hiện tại sờ có cái gì ... cảm giác khác thường không.....”

“..... Huy ca ca thường thường chơi với ta, đặc biệt sau tám trăm năm, chỉ có Huy ca ca vẫn bên ta.”

“Cha mẹ người đâu?”

“Không biết, chắc là ở trên trời nhìn ta.”

“..... Tiểu hồ ly.....”

“Đừng, ngữ khí gì vậy, cha mẹ ta tám trăm năm trước tu tiên thành công, mỗi ngày ở trên trời thưởng ngoạn, rất tốt!”

“.....”

“Huy duệ đến tột cùng bao nhiêu tuổi?”

“..... Không biết..... Từ lúc ta sinh ra hắn đã ở hình dạng này..... Nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi.”

“..... Lớn tuổi hơn người nhiều như vậy người còn vẫn còn kêu ca ca?”

“Thế thì sao, ta lớn tuổi hơn người nhiều như vậy sao không thấy người thể hiện tôn kính?”

“Người thực thích Huy Duệ? Mỗi lần nhìn thấy hắn đều kích động vô cùng.”

“Đó là đương nhiên, Huy ca ca là người quan trọng nhất!”

“..... Thật sự trọng như vậy?”

“Đương nhiên, Huy ca ca vu ta là huynh cũng là cha là bạn. Huynh ấy cùng với ta có cảm tình hơn một ngàn sáu trăm năm sao có thể không quan trọng?”

“Là huynh là cha là bạn, ha hả..... Tiểu hồ ly, người hấp tấp khí người như thế nào?” Ta vươn tay đặt ở trên trán hắn.

“Cứ như vậy?”

“Đúng vậy, nhưng cũng không phải cần chỉ có cách này, còn có thể dùng miệng, đương nhiên cũng có thể.....”

“Cũng có thể như thế nào?”

.....

Cả đêm nói chuyện, hậu quả là ta ngủ thẳng tới lúc cơm trưa.

“Tiểu hồ ly, giữa trưa phải ăn nhiều một chút, đường về sau rất dài lại đều ở trong núi.”

“..... Lại phải ngủ ngoài?”

“Àn, nếu có chút dân cư có thể tá túc.”

6. Chương 6

Mấy ngày màn trời chiếu đất, ta hoàn toàn không có hưng trí chơi trò chơi. Nơi này so với đất thiêng Kì sơn nảy sinh hiện tài thật sự kém quá xa, đường đi tuy vất vả nhưng cũng có hồ nước sạch sẽ, chỉ có điều tắm rửa chưa thỏa thì luôn bị Tiêu Triết quấy rầy, ta giận dữ trở lại lên bờ hưng tợn nhìn chằm chằm Tiêu Triết đang vui vẻ chơi đùa trong nước.

Ta không cam lòng chợt nhìn thấy một con cò trắng xẹt qua mặt nước, quần áo Tiêu Triết rơi xuống bên cạnh một cái cây(đoạn này là Triết ném quần áo lên bờ a). Trong đầu nghĩ một hồi, nhưng rồi ta quyết định không cần.(không hiểu lắm ~_~)

Vì thế chỉ chốc lát, Tiêu Triết liền thấy quần áo của mình như chim nhận bị bắn trúng rơi vào trong nước. Tiêu Triết phục hồi tinh thần, tức giận túm quần áo lên bờ, ngồi bên đồng lửa hơ quần áo. Hừ, như vậy còn tốt chán đó! Khi Tiêu Triết phát hiện ta di chuyển một quả cầu nước hướng tới, dập tắt đồng lửa lại còn dội vào cả người hắn, hắn rốt cục hiểu được ta đang thập phần sinh khí. Nhưng mà hắn cũng sinh khí.

“Tiểu hồ ly! Đừng có quá trớn!”

Ta không đáp lời, tiếp tục cùng hắn đối nghịch. Gây sức ép đến khi trời tối đen, Tiêu Triết thay đổi mấy chỗ cũng không thể yên ổn hong khô quần áo, đành mặc nguyên quần áo ướt nằm xuống đất, hai mắt nhắm chặt, không hề nói với ta một lời. Ta không phục, nhảy lên nằm trên cây, tiếp tục nhìn hắn mà sinh khí.

Cả đêm sinh khí hại ta không ngủ hảo, khi ta tỉnh lại mặt trời đã lên cao, Tiêu Triết vẫn nằm trên mặt đất hai mắt nhắm nghiền như cũ. Ta dừng suy nghĩ chờ hắn tỉnh lại. Kết quả mặt trời đã lên tới đỉnh hắn vẫn không có động tĩnh. Ta cuống quýt nhảy xuống cây, chạy vòng quanh hắn hai vòng, cuối cùng đi đến trước mặt hắn, ta nâng lên cái đuôi vờn mặt hắn. Tiêu Triết mặt nhăn mày nhíu, kêu rên hai tiếng. Tình huống bất ổn. Ta sờ sờ trán, nóng đến kinh người!

Không phải chứ! Đại nam nhân nghịch nước đến phát sốt. Ta phát sầu. Nhất định là hàn khí xâm nhập cơ thể. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ném hắn vào nước để giảm nhiệt độ? Nhìn Tiêu Triết hình như vẻ mặt rất khó chịu, ta không thể không thừa nhận, ta đang hối hận ngày hôm qua đã quá tay.

Ta biến trở về hình người, nhóm lửa, lấy một mảnh vải ướt đắp lên trán hắn. Ta mở gánh nặng của Tiêu Triết ra, không phát hiện có được gì hữu dụng, ta lại không thể để hắn một mình lại nơi rừng núi hoang vắng mà đi tìm thảo dược, chỉ có thể không ngừng lặp lại biện pháp nguyên thủy. Thái dương di chuyển thêm một quãng đường dài, Tiêu Triết rốt cục tỉnh lại.

“Tiểu hồ ly.....”

“.....”

“Tiểu hồ ly?”

“Giờ mới tỉnh, về sau ngươi cũng không thể oán giận ta thức dậy muộn nữa!”

“Tiểu hồ ly..... Ngươi.....” Tiêu Triết đỡ khóc đỡ cười.

“Nhìn ngươi cao lớn vậy, nghịch nước thôi mà cũng phát sốt đến thế.....”

“Còn nói, cũng không ngấm lại là bởi vì ai.....”

Hai má Tiêu Triết đỏ ửng không hề bình thường, ta sờ sờ trán hắn, nhiệt độ vẫn không hề thuyên giảm. Ta không cam lòng xem xét hắn, ta sẽ không nhận lỗi, sẽ không nhận lỗi!

Tiêu Triết nhìn thẳng ta, chậm rãi ngồi dậy. Ta cuống quýt dời tầm mắt, Tiêu Triết bắt lấy tay ta, nhẹ nhàng đem ta đặt vào trong lòng. Nhiệt độ cơ thể Tiêu Triết cao hơn ta rất nhiều, hắn dùng tay đè đầu ta lại: “Àn, như vậy là bởi vì ta chọc giận ngươi sinh khí, ta không tốt, được chưa?” Ta ở đầu vai hắn cọ qua cọ lại, sau một lúc lâu ta ngẩng đầu: “Ta cũng không phải là đau lòng vì ngươi!”

“Đúng đúng đúng, là bởi vì ngươi thực sinh khí.” Tiêu Triết hôn nhẹ trên mặt ta, “Đừng tức giận, xấu.” Tiêu Triết âm điệu như nước, thập phần mềm nhẹ. Ta thăm than, Tiêu Triết à Tiêu Triết, ngươi sao có thể ôn nhu như vậy chứ.

“Tiểu hồ ly, thân thể của ngươi lạnh quá.” Tiêu Triết đột nhiên nói. Đó là do nhiệt độ cơ thể ngươi rất cao, lòng ta nói. Bỗng nhiên ta nghĩ đến một chủ ý.

“Tiêu Triết, ” ta hỏi.”Ngươi có muốn ôm ta hạ nhiệt độ hay không?”

Tiêu Triết chấn động toàn thân, tiện đà cười khỏ nói: “Không cần, như vậy sẽ làm nhiệt độ ta tăng cao.....”

Mãi lúc sau ta mới hiểu ý tứ những lời này là gì, vì thế hai người cứ như vậy trừng mắt giằng co, đến khi một trận yêu khí ngăn cản chúng ta, đồng thời không khí trầm mặc mãnh liệt.

Ta ngưng thần, yêu khí này đặc hơn, tựa hồ hướng thẳng về phía chúng ta. Không ổn! Ta cùng Tiêu Triết vội vàng né tránh, một con gấu chó liền xuất hiện trước mắt. Xem yêu khí, con gấu chó này tu luyện ước chừng bảy tám trăm năm, nhưng lại to lớn gấp hai gấp ba gấu chó bình thường, thập phần quái dị, không biết vì sao tự nhiên phát điên, hướng về phía ta cùng Tiêu Triết đầu đá lung tung, thái độ thật là hung mãnh. Loại này nguyên không vừa mắt ta, hiện tại ta chỉ né tránh.

“Tiểu hồ ly, lên cây!” Tiêu triết hét lớn, nâng tay đem ta ném lên cành cao, còn mình độc thân ứng chiến.

Tiêu Triết sử xuất các loại pháp khí tấn công, nhưng rõ ràng tinh lực không đủ, động tác nhiều phần chậm chạp, uy lực pháp thuật đại suy giảm. Ta thập phần nóng vội, nhưng lại chỉ có thể thi triển tiểu pháp điều khiển đá ném nó. Tiêu Triết gần như bị thương toàn thân, chúng ta rõ ràng lâm vào bị động, tình huống với chúng ta càng lúc càng bất lợi. Rốt cục con gấu chó kia chú ý tới ta trên cây phóng ám tiễn, hét lớn một tiếng, một trận đất rung núi chuyển, ta ôm chặt thân cây. Gấu chó kia liếc mắt nhìn ta một cái, huy đến một chưởng, chưởng phong quét qua, Tiêu Triết dùng đầu gối ổn định thân thể. Ca! Thân cây phát ra thanh âm đổ gãy đáng sợ, dù ta ôm chặt thể nào thân cây cũng bị đứt làm đôi, bởi vậy ta cùng thân cây rơi xuống. Mắt thấy gấu chó kia lại một chưởng hướng ta đánh đến, Tiêu Triết phi thân tới, tiếp được ta đưa về một bên. Chưởng phong quét qua vai Tiêu Triết, hấn nhin không được quay mấy vòng, phải bám vào đá mới dừng lại được. Nhìn ta trong lòng đã được bảo vệ chu toàn, Tiêu Triết mới thư thái cười. Oa! Một ngụm máu tươi to từ trong miệng Tiêu Triết dưng mãnh trào ra, rơi xuống ngực ta, khiến lòng ta lập tức xuất một trận phiến giang đảo hải – sông cuộn biển gầm. Tiêu Triết! Ta thét chói tai.

“Không sao.....” Tiêu Triết miễn cưỡng mỉm cười, ta ôm lấy đầu Tiêu Triết. Tiêu Triết vẫn đang sốt cao chưa hạ, lại chịu bị thương nặng, giờ phút này không thể nhúc nhích..... Ta lo lắng vạn phần, chỉ có thể ôm ghì lấy hán.

Nhìn gấu chó còn đang phát cuồng, nếu cứ như vậy, Tiêu Triết cùng ta chắc chắn sẽ chết. Tiêu Triết không thể chết. Trong đầu ta chỉ có câu này mà thôi.

Ta nâng cánh tay trái có Định Túc Hoàn lên, việc đã đến nước này, ta cũng bất chấp tất cả, buông tay một cái, cố gắng còn có thể có đường sống. Ta xoay người thu xếp ổn thỏa cho Tiêu Triết, ta nhìn hán, thậm nghĩ không thể lại khiến hán xảy ra chuyện, trong lòng ngàn ngôn xuất hiện nhưng vẫn không nói nổi ra một lời, cuối cùng chỉ có thể giống những lần Tiêu Triết thường làm với ta, hôn hán. Tiêu Triết hình như có linh cảm, thập phần hoảng sợ: “Tiểu hồ ly! Đừng.....”

Ta hướng mặt về phía gấu chó, gơ tay kết ấn, trong lòng niệm chú, trong nháy mắt đem yêu khí của ta phóng thích đến cực đại. Định Túc Hoàn lập tức áp chế khiến ta đau đớn toàn thân. Nhưng ta không thể dừng tay, ta ngưng thần tĩnh khí, đem tất cả khí lực tập trung vào tay trái, Định Túc Hoàn chống lại yêu lực của ta, yêu khí màu bạc cùng u quang màu lam của Định Túc Hoàn hòa vào nhau, ánh chớp thoáng hiện.

“Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết đã hiểu được ta muốn làm gì, ở phía sau ta không ngừng thét chói tai, ngữ khí sợ hãi mà bất lực. Lòng ta như bị hàng ngàn sợi dây buộc chặt, tựa hồ ngay sau đó sẽ bị cắt ra thành nghìn mảnh nhỏ.

“Phá!” Ta hét lớn một tiếng, yêu ấn trên trán thoáng hiện, Định Túc Hoàn theo tiếng mà vỡ. Đồng thời, cơ thể của ta bị phản lại thật mạnh, tựa hồ trong nháy mắt lực phủ ngũ tạng của ta đều bị xay thành tương hồ. Một ngụm máu tươi phun ra, ta căn bản không thể áp chế. Ai ngờ, còn chưa lấy lại tinh thần, gấu chó kia đã gầm rú bổ nhào lại. Ta cuống quýt đối phó, chém ra một chưởng, tiếc rằng Định Túc Hoàn vừa mới phá, toàn thân khí lực tiêu tán còn chưa phục hồi, một chưởng này vừa vặn có thể bảo vệ chỗ hiểm, nhưng vẫn bị dư lực đánh bay đi, lưng đập vào một thân cây.

Khi ta đứng lên đã nghe thấy tiếng Tiêu Triết hét lớn. Lau một vạt máu tươi vừa trào ra, ta một lần nữa đề khí ngưng thần, thậm nghĩ e rằng đây là cơ hội cuối cùng. Dựa vào thân cây, rút tất cả sức lực phòng hộ về, lấy huyết của ta làm vật dẫn, kết thành ấn quyết đệ nhất công kích chỉ của tộc Ngân hồ, hợp lại một chỗ, phát động pháp thuật công kích cực mạnh. Nhất thời, một đạo ngân quang hòa cùng huyết sắc thật lớn bốc lên, tách chưởng phong của gấu chó ra, đánh trúng ngực gấu chó, gấu chó liền phát ra tiếng tru

thảm thiết. Cũng may, liên thương vân tiêu, (câu này Ảnh không hiểu lắm ~_~) ta từ nhỏ có đã rèn luyện tốt. Tuy rằng một chiêu này hiện tại đại suy giảm, nhưng với đạo hạnh của ta, uy lực cũng không nhỏ, cũng sẽ khiến gấu chó kia không chống đỡ nổi. Quả nhiên gấu chó một lát sau lại biến thành nhỏ như gấu chó thường, hốt hoảng mà chạy. Nguyên lai là tiểu yêu tẩu hỏa nhập ma!

Thở ra một hơi, ta nhẹ nhàng đi xuống. Tê liệt ngã xuống mặt đất, ta cảm thấy được tựa hồ tinh huyết toàn thân đều đã cạn kiệt, giờ phút này ta suy yếu còn hơn phạm nhân trọng bệnh, ai đến cũng có thể tùy tiện kết liễu ta. Tiêu Triết vật lộn tiến tới ôm lấy ta, ta nhìn hắn lo lắng đang hết gì đó, ta nghe không thấy, nhưng ta biết nhất định là tên của ta, là “Tiểu hồ ly”. Ta vừa há mồm, lại có một đồng huyết trào ra, ta nghĩ máu đã hết rồi không ngờ vẫn còn..... Khi hoàn toàn chìm vào bóng tối, ta nghe thấy thanh âm mong manh của mình.” Yên tâm..... Không chết được.....”

Không biết qua bao lâu, ta rốt cục từ trong bóng đêm xa xôi kéo lại ý thức của mình, cố gắng nâng mi mắt nặng trĩu lên, ánh sáng từng chút từng chút một tràn vào, chậm rãi hợp thành một đường, lại chậm rãi hiện thành một bóng dáng mơ hồ.

Ta cố gắng phân biệt, hình như bóng người.

“Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly người tỉnh rồi!” Thanh âm quen thuộc, mang theo run rẩy. Tầm nhìn dần dần trở nên rõ ràng, là khuôn mặt quen thuộc.

Ta hướng hắn vươn tay, lại phát hiện nguyên lai là móng vuốt. Bất đắc dĩ chân trước không đủ dài, chỉ đành ở giữa không trung phí công múa may, thật là buồn cười. Tiêu Triết cuống quýt cầm: “Tiểu hồ ly, người muốn cái gì?”

Ta há mồm định nói, mới phát hiện phát ra không thể nói được. Ta đang chuẩn bị lấy sức nói, Tiêu Triết đã ghé tai vào bên miệng ta. Thôi, dù sao cũng đã làm cho hắn dựa lại đây, không cần nói nữa.

Ta co rúm nắm chân trước ở trong tay hắn, hắn hiểu ý, bật người buông ra. Ta nâng móng vuốt lên nhẹ nhàng đặt ở trán Tiêu Triết. Tiêu Triết sửng sốt, khó hiểu nhìn ta. Trong chớp lát ta an tâm thu hồi móng vuốt, ân, tốt lắm, không phát sốt nữa. Ta đang muốn nhắm mắt lại, Tiêu Triết bỗng nhiên gắt gao giữ chặt ta, vùi đầu vào bụng ta.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết nói, “Ta nên nói gì đây, người đến cùng vẫn lo lắng cho ta.....”

Tiêu Triết đột nhiên nức nở. Ta ngẩng đầu, nhìn kỹ hắn, bị dọa đến nhảy dựng.

“Tiểu hồ ly?” Tiêu Triết gọi ta.

“Người biến dạng.....” Ta cũng nức nở. Tiêu Triết phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong không thấy đâu nữa. Hốc mắt sâu hoắm, râu ria xồm xàm, ấn đường biến thành màu đen, cằm nhọn hoắt, nhìn kỹ phía dưới, còn thêm vài phần xa lạ.

“Ta biến dạng cũng là vì người, người cũng không thể ghét bỏ ta.” Bộ dạng Tiêu Triết thập phần đáng thương.

“Ta ngủ bao lâu?”

“Hai trăm chín mươi sáu canh giờ.” Ta đau đầu đứng lên.

” Tức là bao lâu?”

“Hai mươi bốn ngày tám canh giờ. Tiểu hồ ly, người ngủ lâu như vậy. Lâu như vậy.....”

Ta thật sự còn sống..... Ta vươn móng vuốt, Tiêu Triết cầm chặt lấy. Ta an tâm nhắm mắt lại.

Lại khi mở to mắt, đầu đã không còn đau, tầm nhìn rõ ràng rất nhanh, chiếu ra một khuôn mặt khác.

“Huy ca ca?” Huy Duệ gật gật đầu.

Ta kích động, Tiêu Triết đem ta đặt yên trên giường.”Đừng nhúc nhích, Huy Duệ thật vất vả cứu người, người tốt nhất hảo nghỉ ngơi.”

Huy ca ca đã cứu ta?

“Huy Duệ lúc ấy đang ở gần, cảm giác được yêu khí của người mới chạy tới, đúng lúc đem tinh khí chính mình truyền cho người, mới bảo vệ được nội đan của người. Mấy ngày nay vẫn cho người thu thập tinh hoa trong núi, người mới có thể từ từ bình phục.”

Huy ca ca lại cứu ta. Ta xoay tới xoay lui định hóa thành hình người lại phát hiện như thế nào cũng không dậy nổi khí.

“Tiêu Triết!” Ta túm cổ áo hắn, “Chẳng lẽ ta bị đánh quay về nguyên hình? Vì cái gì ta biến thành phế nhân vậy!”

“Tiểu Hoài, là do ta thi pháp thuật, tạm thời phong ấn hình người của đệ, kéo đệ vô cớ chạy loạn khắp nơi tiêu hao tinh khí. Bất quá khi đệ khôi phục, thuật này tự giải.”

Ta yên tâm ngồi xuống, buông Tiêu Triết ra, hướng về phía Huy Duệ vươn móng vuốt. Huy Duệ hiểu ý ôm lấy ta, ta nhận không được cọ đến cọ đi trên cổ hắn.

“Tiểu hồ ly, cái đuôi không cần vậy thế, cũng không phải chó mà.....” Tiêu Triết cố sức muốn tách ta ra khỏi ngực Huy Duệ, muốn ta ngoan ngoãn ngủ trên giường, ta gắt gao bám trụ vào áo Huy Duệ, Tiêu Triết không thể làm gì được. Tiêu Triết bất đắc dĩ xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Hoài, ” Huy Duệ đem ta đặt ở trên đùi tinh tế vuốt ve, ” Khi ta đuổi tới, đệ đã là nguyên hình, toàn thân tinh khí tiết ra ngoài, thập phần dọa người. Là phạm nhân mà làm được việc này, Tiểu Hoài.....” Thanh âm Huy Duệ ngập ngừng, ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Dù sao hắn cũng không đơn giản, chính mình cũng chỉ còn lại nửa cái mạng còn gắt gao ôm đệ, khí thế thập phần làm cho người ta sợ hãi, thiếu chút nữa làm ta không thể gần đệ. Tuy là phạm nhân, nhưng vẫn dùng phương thức phạm nhân giữ người.”

“Tiểu Hoài, đệ thật muốn đi cùng hắn?”

“..... Ân, chúng ta muốn đi Ân sơn.....” Thấy lời nói mơ hồ của ta, Huy Duệ miễn cưỡng không hề đề cập đến chuyện này nữa.

Những ngày kế tiếp, Tiêu Triết mỗi đêm ôm ta ngủ, một lần ta tỉnh lại nửa đêm, lại nghe thấy Tiêu Triết thở dài. Ta ngẩng đầu, giẫm lên người Tiêu Triết, vươn móng vuốt sờ mặt hắn.

“Than thở tức giận cái gì?” Ta hỏi.

“Tiểu hồ ly, ánh mắt của người thật sáng.”

“Than thở tức giận cái gì?” Dùng sức giẫm chân tại chỗ.

“..... Người giẫm làm ta ngứa quá.....” Tiêu Triết cười. Phất tay đuổi ta đi xuống, ta không nghe. Ôm ta xoay người một cái, ta cùng hắn đều nằm nghiêng trên giường

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết hít sâu một hơi, lại nhẹ nhàng phun ra, “Có đôi khi ta cảm thấy được ta hảo vô dụng. Khi đó, ta thực không có chút biện pháp cứu người.”

Ta đập bụng hắn, “Người cũng không phải yêu(này là yêu quái nha ^^), người tất nhiên không có biện pháp của yêu, có cái gì mà phải thở dài..... Hơn nữa, Huy ca ca nói người vẫn, vẫn..... Dù sao..... Người cũng không phải vô dụng như vậy là được.....”

“Tiểu hồ ly, người vì cái gì kích động như vậy?”

“Không kích động người có thể sẽ chết.....”

“Người không muốn ta chết?”

“Đương nhiên không muốn..... Chẳng lẽ người nguyện ý nhìn ta chết?” Thấy ánh mắt Tiêu Triết ảm đạm, ta chỉ hảo nói tiếp, “Tuy rằng người cũng không phải là người rất tốt, khi dễ ta vài lần, nhưng đối xử với ta không xấu..... Hơn nữa, cùng một chỗ lâu như vậy..... ít nhiều có điểm..... luyện tiếu.....” Nói ra như vậy trong lời nói có chút thẹn thùng, ta lấy móng vuốt che mắt. Nếu không có bóng đêm che dấu, mặt ta đã nóng đến cháy sạch rồi.

Tiêu Triết rất lâu không nói lời nào, ta ở một bên lúng túng khó chịu, thật sự nhịn không được lấy móng vuốt lay ngực Tiêu Triết. Tiêu Triết bắt được móng vuốt của ta, đặt trên mặt mình. Ta cảm thấy lòng bàn tay thấm ướt mềm một trận.

Ngày hôm sau khi ta tỉnh lại Huy Duệ cùng Tiêu Triết đã ngồi lâu ở trong phòng. Chỗ phòng ở này bất quá là Huy Duệ phát tay áo hóa thành, công lực này, ta theo không kịp. Huy Duệ mỗi ngày thu thập sơn gian lam khí, lấy yêu lực tự thân làm đường dẫn, luyện thành tinh khí tiếp viện ta, Tiêu Triết mỗi ngày biến đổi đa dạng đồ ăn khiến ta rất thích, tinh thần cùng vật chất đều được thỏa mãn đến cực đại. Cơ thể của ta đã khỏe hơn nhiều.

Ta giống Huy Duệ mở móng vuốt ra, Huy Duệ hiểu ý ôm lấy ta, thập phần sủng ái. Hương vị trên người Huy Duệ rất dễ ngửi, ta thích nhất ở trên người hắn cọ đến cọ đi.

Huy Duệ xem ta thập phần không an phận cứ cọ đến cọ đi, hung hăng đánh nhẹ mũi của ta: “Nhìn người hiện tại trần trụi sức sống, ngày đó thật vất vả mới bảo toàn bầy mạch của người, lưu lại cho người một hơi.” Ta lập tức che mũi, le lưỡi. Huy ca ca với ta đại ân đại đức, kiếp này không biết lấy gì đền đáp. Hồi tưởng lại những năm thật dài, dù ta không nhớ rõ là bao lâu, nhưng đều là tràn đầy bóng dáng Huy Duệ.

“Tiểu hồ ly, lại đây ta ôm một cái.” Ta nhìn nhìn Tiêu Triết, lại nhìn nhìn Huy Duệ. Thấy thế nào cũng đều là Huy ca ca tốt hơn.

“Không cần!” Ta cự tuyệt, tiếp tục ở trong lòng Huy Duệ làm nũng. Huy Duệ nhẹ nhàng cười, chậm rãi giơ ta lên. Ta cảm giác không ổn, hoảng sợ, sống chết ôm lấy vật áo trước Huy Duệ. Huy Duệ lại làm như không thấy, gỡ móng vuốt của ta đang cầm trên quần áo xuống, ta cố gắng vươn móng vuốt về phía trước.

“Huy ca ca, huynh không cần đề!” Ta cực kỳ bi ai. Huy Duệ mỉm cười nói: “Bên kia có người mặt tái rồi, không cần thiết ta cũng không nguyện ý kết đâu.”

Tiêu Triết tiếp lấy ta, đem ta đặt tại không trung, vẻ mặt cười xấu xa nhìn ta quấy tới quấy lui chân định đạp hắn.

“Tiểu hồ ly, nhìn kỹ xem, nguyên lai cái đuôi của người còn rất dài, không biết kéo lên có rắn chắc không đây.” Ta lập dừng động tác lại. Móng vuốt của ta đặt lên trên cánh tay hắn, cảm tức hắn. Kẻ này một bụng ý nghĩ xấu, thật sự phải đề phòng.

Tiêu Triết vừa lòng nhìn phản ứng của ta, quay đầu đối Huy Duệ cảm kích cười, tiện đà đem ta đặt ở trên đùi triển khai cơ thể của ta, (lại đề ngừa ạ =))) quấy rầy bụng của ta.

Ta ngứa quá quay qua quay lại, trong lòng một bên than thở Huy Duệ bán đứng mình, một bên cường chế trụ lượng ra móng tay trực tiếp làm cho bàn tay tên đại gian ác kia nở hoa, không ngừng nói: “Không thể làm như vậy không thể làm như vậy, sẽ dơ lông của ta sẽ dơ lông của ta.....” Tiêu Triết rốt cục ngừng tay, còn không quên lấy bàn tay to đè ta lại, làm cho ta ngẩng đầu nhìn hắn, ta lườm hắn mắt nổi hung quang, vội vàng cuốn cái đuôi ôm vào trong ngực.

“Tiêu Triết! Người hỗn đản! Người lại nhiều lần trêu đùa ta! Dù sao ta cũng là hồ yêu! Không phải sủng vật của người!”

“Sủng vật? Người sao cảm thấy được người là sủng vật?”

“Đúng! Ta chỉ là đồ chơi của người, không thể bằng sủng vật.....” Ta tức nở đứng lên, càng nói càng cảm thấy một trận tủi thân khó hiểu.

“Tiểu hồ ly, ta phải sinh khí.....” Âm điệu Tiêu Triết đột nhiên trầm xuống.

Huy Duệ ở một bên hoan hỉ xem diễn bỗng nhiên phát ra một chuỗi cười khê, “Giờ phút này dương hỏa vẫn thịnh, không phải là lúc phong hoa tuyết nguyệt.” Ta khó hiểu. Tiêu Triết ngẩng đầu nhìn Huy Duệ cảnh cáo, khiến Huy Duệ cười to một trận.”Tiêu huynh, nếu người mở miệng nói ‘ phi lễ chó thị ’, tại hạ cũng nhất định thức thời lui ra.”(phi lễ chó thị theo Ảnh hiểu thì là ý muốn nói Huy Duệ nhìn là bất lịch sự)

Tiêu Triết tưởng thật nheo mắt lại, ta nhìn miệng hắn môi vừa động, vội vàng buông cái đuôi quét hắn một chút. Tiêu Triết từ bỏ, Huy Duệ tiếp tục cười to không ngừng.

Một ngày ta đột nhiên hỏi Tiêu Triết: “Chúng ta đã trì hoãn rất lâu, sự phụ người không vội sao?”

“Ta đã sớm đưa tin báo sự phụ, nói sẽ về muộn hơn dự tính.”

“Có nói vì cái gì hay không?”

” Không có.”

“Chẳng lẽ Tiêu đại sư cũng hiểu được ngược ngược?” Ta cợt nhả xem thường hần, Tiêu Triết cũng không phản bác.

Mấy ngày sau, khí lực rốt cục hoàn toàn khôi phục, ta lại có thể biến thành hình người. Ta cao hứng ở trong sân xoay tới xoay lui, xoa tay, hoạt động gân cốt. Thấy ta khôi hần, Tiêu Triết không cao hứng như Huy Duệ, hé ra mặt nửa mừng nửa không thập phần không được tự nhiên. Huy Duệ nhìn thấy, bất quá cười nhạt một tiếng, nhàn nhàn uống trà, từ từ nói: “Trên đời việc vẹn toàn đôi bên rất khó, không thể muốn cả hai được.” Lời ấy tựa hồ làm Tiêu Triết thập phần uất ức, vẻ mặt cười khổ hướng về phía Huy Duệ. Ta tức giận nhìn Tiêu Triết. Người này thật sự là quái dị, hồi trước đối đãi tử tế, hiện giờ ta sinh long hoạt hổ (ý nói đã bình phục) lại khó chịu, chẳng lẽ người này không muốn thấy ta khỏe? Ta không thích thái độ của Tiêu Triết, lại khó hiểu ý trong lời nói của Huy Duệ, cả ngày cũng chỉ có thể không ngừng hướng Tiêu Triết trừng trừng mắt.

Ban đêm, ta như thường lệ nằm trên giường, chờ nửa ngày cũng không thấy Tiêu Triết đến. Ta ở trên giường lăn qua lăn lại ngủ không được, bỗng nhiên phát hiện nửa tháng qua, ta không ngờ thói quen được Tiêu Triết ôm vào trong ngực đã ăn sâu vào mình. Ta đứng dậy đi ra ngoài ngoài, thấy một thân ảnh quen thuộc, không biết sao, nhưng ta lại cảm thấy một tia hiểu rõ, tựa hồ lúc này thấy hần là điều đương nhiên.

Ta đi đến bên người hần, người nọ phát hiện là ta, đưa tay kéo ta ngồi xuống.

“Ngủ không được?” Ta ân một tiếng đáp lại.

“Ta cũng ngủ không được.” Người nọ cười khổ, đưa tay vuốt ve đầu ta.

Ánh trăng rất sáng, chiếu sáng lòng người (đoạn này Ảnh tự chém vì đọc chả hiểu gì a ~~~). Sau một lúc lâu trầm mặc, người nọ cúi đầu đùa nghịch tay của ta.

“Đến đây giúp ta ngủ ngon sao?” Ta đấu tranh thật lâu sau, rốt cục vẫn là mở miệng.

Người nọ đột nhiên ngẩng đầu, bên trong kinh ngạc mang theo cười khổ.

“Tiểu hồ ly, người như vậy.....” Nâng nhẹ tay khẽ vuốt mặt của ta, bóng đêm dày đặc, ngón tay Tiêu Triết lạnh lẽo, như sương sớm tháng ba. Giật mình ta tựa hồ có chút hiểu được ý tứ trong lời nói của Huy Duệ ban ngày.

“Vây, vây..... Ta biến thành hồ ly được không?” Bắt tay Tiêu Triết, ta nắm vào lòng bàn tay. Tiêu Triết nhìn ta, vẻ mặt chăm chú, ánh mắt hần dung nhập một màu lam, giống một đại dương sâu thẳm, từng đợt từng đợt sóng đánh vào bờ. Ta dần dần hít thở không thông khi nhìn vào ánh mắt hần như vậy.

Tiêu Triết ôm đầu ta, một cái hôn mềm nhẹ triền miên rơi vào đó thật chặt. Tóc trên trán Tiêu Triết rơi lên mặt ta, một trận nóng đến tê dại. Tiêu Triết rốt cục buông, cười cười dặt dặt.

Trở lại phòng, ta còn do dự: “Muốn ta biến thành hồ ly?” Ta hỏi lại.

Tiêu Triết lại một phen ôm ta, “Không cần, cứ như vậy.” Tim Tiêu Triết đập cách hai cái ***g ngực mà vẫn xông đến thật mạnh, một chút một chút, dần dần châm một phen hỏa, đủ để hòa tan tim ta. Hơi thở của Tiêu Triết mang đến hương vị riêng của hần, ta giật mình tỉnh ngộ, ta ngủ cùng với Tiêu Triết như thế, cũng là lần đầu.

Mấy ngày sau, Huy Duệ đến chào từ biệt.

“Tại hạ phải hướng Tiêu huynh chào từ biệt, chuyển hướng Kỳ sơn.” Nhìn thấy hai mắt đầm lệ của ta, Huy Duệ yêu quý sờ sờ đầu của ta, “Tiểu Hoài, nhớ nghe lời.” Ta không phục, ly biệt sắp tới, nhưng lại chỉ có một câu như vậy giải thích hàng vạn hàng nghìn thứ trong lời nói với ta. Ta cũng không phải tiểu hài

tử, không thể giống mấy trăm năm trước ngang ngạnh túm ống tay áo hắn không cho hắn đi, hắn cũng sẽ không xoay người ôm lấy ta rồi ra đi. Huy Duệ biến mất trước mắt bất quá là công phu nháy mắt.

Ta ủ rũ ngồi ở hành lang.

“Tiểu hồ ly.” Tiêu Triết gọi tên ta an ủi ta. Ta thở dài.

“Huy ca ca vẫn luôn như vậy vân đạm phong khinh, hao hết tâm lực đã cứu ta, cuối cùng vẫn là đi được vô khiên vô quái.(ý nói không màng lưu luyến) Tên của hắn mới đúng là mang chữ phong, người với gió quả giống nhau.”

“Huy Duệ sao có thể không lưu luyến ngươi? Đó là bởi vì bên cạnh ngươi có ta, hắn yên tâm.....” Một quyền đâm tới, Tiêu Triết ôm bụng lên tiếng trả lời rồi ngã xuống.

“Ngươi ít mượn cơ hội khích lệ chính ngươi..... Tiêu Triết, ngươi không có.....” Ta vừa mới ngồi xổm xuống nhìn hắn, liền bị hắn hôn trộm.

“Ngươi.....” Vừa mới thấy còn ôm bụng té trên mặt đất run rẩy, vẻ mặt vạn phần thống khổ của Tiêu Triết lúc này cười xấu xa vì gian kế thành công, ta đang muốn tức giận, Tiêu Triết lại vội vàng đem ta ôm vào trong ngực.

“Được rồi, không cần khổ sở, đợi lúc quay về Kỳ sơn, tự nhiên lại được gặp thôi.”

Ta mới vừa gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bỗng phát hiện trong lời hắn nói có vấn đề.”Quay về Kỳ sơn? Ngươi sẽ thả ta quay về Kỳ sơn?”

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết nhú mày, “Ta cũng không có bắt ngươi như phạm nhân. Ngươi cứ tự nhiên quay về Kỳ sơn, bất quá sẽ không là một người.”

“Ngươi.....” Ta nhin không được cười rộ lên, “Ngươi cùng ta quay về kỳ sơn, ta mang ngươi đi chơi khắp nơi.”

“Ta?” Tiêu Triết làm ra bộ dáng nghi hoặc, “Ta vì cái gì muốn đi?”

“Ngươi vừa mới nói sẽ không để ta một mình.....” Ta bỗng nhiên cắn răng. Tiêu Triết cười đến thập phần trêu tức, thật giận, lại sắp bầy Tiêu ác nhân. Không thể để hắn lại làm thế nữa.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết lại hôn ta một chút, “Chúng ta cũng có thể khởi hành.”

7. Chương 7

Lấy lại hình dạng con người đi trong núi, mới khiến cho ta phát hiện ở núi tốt đẹp, rêu xanh, cây cỏ quái, càng nhìn càng thân thiết. Sơn đạo không dễ đi, Tiêu Triết thấy ta đang bị bệnh, thường xuyên dắt ta, thập phần cẩn thận. Bay qua núi thật vất vả, bước trên đường lớn bằng phẳng, Tiêu Triết thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn không chịu buông tay.

Trời chiều tà tà chiếu vào trên người Tiêu Triết, khiến bóng dáng thêm vài phần hùng vĩ. Tiêu Triết lôi tay của ta, hai tay kéo thẳng tắp, trên mặt đất là một cái bóng tà tà thật dài.

Ta thường thường hậu tri hậu giác(luôn để ý xung quanh), đặc biệt ở thói quen nhìn ngó trước sau. Ví dụ như hiện tại, ta vừa mới mới phát hiện một chuyện thật kinh người.

Ta kích động nhin không được đứng lên.”Tiêu Triết.....” Không, vẫn là không nên nói, để tránh phức tạp. Tiêu Triết nghe vậy quay đầu lại, đối diện ta không cười, cố gắng khôi phục khuôn mặt méo mó bình thường. Tiêu Triết nhìn ta quái dị, thập phần khó hiểu.

“Không có việc gì, không có việc gì.....” Ta đảo mắt đi chỗ khác, “Ta chỉ là muốn, ha ha, đêm nay hắn là có thể, cái kia, ở trọ. Ân, đúng, chính là như vậy, ha ha a.” Nói chuyện này ngay cả ta cũng cảm thấy mình như ngốc, chính Tiêu Triết cũng không nói gì. Hắn dần dần nghiêm túc gương mặt, dùng ánh mắt rất sâu rất sâu nhìn ta, giống như nhìn thẳng vào linh hồn ta.

“Ân, đúng vậy, phía trước đúng có một tiểu ***.” Bỗng nhiên xoay tầm mắt đi, Tiêu Triết nhìn về phía trước thản nhiên nói.

Lúc sau, Tiêu Triết vẫn không nói gì, cũng không buông tay, nhưng từ trong lòng bàn tay kia truyền đến cái gì đó có chút bất đồng, ta cảm thấy cảm giác không hề giống nhau, giống như một con dơi đột nhiên xâm nhập, làm rối loạn không gian của con người.

“Ông chủ, hai gian phòng.” Ngữ khí Tiêu Triết vững vàng, ta cũng sốt, không cần ngủ cùng nhau? Sắc mặt Tiêu Triết cũng cực vững vàng, ta cái gì cũng nhìn không ra. Nhưng chính biểu tình vững vàng này làm cho ta cảm thấy không ổn. Nghĩ lại, một người một gian, thật cũng thoải mái, cũng không nói gì nữa.

Dùng xong cơm chiều, tắm xong, Tiêu Triết đem ta an trí hảo, trở lại phòng mình. Ta ở trên giường trở mình đến trở mình đi, chỉ chờ đêm dài yên tĩnh.

Ta nhìn trộm Tiêu Triết, đã ngủ, rất là an ổn, vì thế yên tâm xuống dưới. Đi đến bên cửa sổ, ta thả người nhảy ra.

Bay nhanh ở trên đường lớn ban đêm, lòng ta chỉ tràn đầy một thanh âm! Ta tự do! Ta rốt cục tự do! Không có khóa yêu gì đó, ta toàn thân từng lỗ chân lông đến mạch máu đều rất hưng phấn, ta đã lâu không du dương ban đêm như vậy. Ta ở trên cây nhìn quanh, bóng đêm hạ màu đen quý dị, nhánh cây trông như cái sừng, ở trong mắt ta đều là đáng yêu.

Ta đứng ở trên một nhánh cây, phương xa có đám mây trắng, ánh trăng ở phía sau lộ ra một hình ảnh huyền ảo. Ta thân khai song chưởng, chậm rãi vận khí, khiến tinh khí từng chút một tràn đầy toàn thân của ta. Cảm giác thống khoái vui vẻ thoải mái. Ngưng thần yên lặng nghe, xa xa có tiếng nước róc rách truyền đến, ta cười rộ lên, xoay người theo tiếng nước kia mà đi.

Quả nhiên, một con sông uốn lượn xuất hiện ở trước mặt ta. Cởi quần áo, ta vui vẻ nhảy xuống, đi tới chỗ sâu tận thắt lưng, ta bắt đầu nghịch nước. Chạy rất xa, cơn buồn ngủ lại kéo đến, còn pha một mẻ, nước lạnh kích thích làn da của ta, mạch máu co rút rất nhanh, một trận khoái ý.

Bò lên bờ, ta nằm trên mặt đất, nhìn ánh trăng mờ mờ lung. Đêm nay quả thật vui vẻ hết sức.

Phương đông vừa sáng, ta đứng lên mặc quần áo, thăm nghĩ, phải mau trở về, Tiêu Triết mà biết nhất định sẽ lại lảm chuyện.

Ta nhìn sang bốn phía, một mảnh phong cảnh xa lạ. Ta cười rộ lên, xoay người một cái, liền trở lại bên lữ ***. Ta ngẩng đầu nhìn cửa sổ ta đã nhảy ra, nghĩ không biết có nên đùa Tiêu Triết một chút không. Vừa mới nhắc chân đi hai bước, ta đột nhiên đứng sững lại.

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì đã đi xa vậy mà lúc này chân ta lại hướng về lữ ****? Vì cái gì ta vẫn phải quay về? Tại sao ta không thừa cơ hội này rời khỏi hắc vĩnh viễn không quay đầu lại? Vì cái gì vì cái gì vì cái gì? Chẳng lẽ Ngân hồ ta mới ở núi này mấy tháng ngắn ngủi mà đã có thói quen kết bạn với phạm nhân? Phạm nhân? Tiêu Triết..... Cái tên này vang mãi trong lòng ta.

Ta ôm đầu đau khổ ngồi xổm trên mặt đất. Vì cái gì ta đối với người này nhớ mãi không quên, nhưng lại quên ta vốn là sơn dã vật (ý nói không phải người). Vì cái gì? Vì cái gì ta đã chạy đến nơi hoa cỏ cách xa lữ ***, lại vẫn là nghĩ phải mau trở về, trở lại bên người hắc? Bên người hắc? Ta giật mình. Ta nghĩ đến khi Tiêu Triết ôm lấy ta, Tiêu Triết hôn ta, Tiêu Triết nắm tay ta, cảm giác của Tiêu Triết vẫn còn ở trong từng thớ thịt trên người ta. Ta còn Huy Duệ, Huy Duệ cũng sẽ ôm ta, hôn ta, nắm tay ta, nhưng toàn bộ cảm giác đều không giống nhau. Ta rốt cuộc là vì cái gì? Ta ngừng lắc đầu.

“Không thể tưởng được, bất quá một ngày, người không ngờ đối với ta tình đã thâm sâu.....” Một thanh âm âm âm vang lên trong đầu ta, bùng nổ một trận sấm sét. Lời nói của Tiêu Triết lúc mới quen trở lại bên ta, ta ôm đầu kháng cự. Càng kháng cự, thanh âm này càng mãnh liệt, cứ âm ỷ ngay cả màng tai đều rung động, vang ong ong. Tình đã thâm sâu! Tình đã thâm sâu! Tiêu Triết Tiêu Triết Tiêu Triết! Không! Nhất định không phải như vậy!

Ta khí cực, nghĩ muốn cố gắng bỏ qua chuyện này.

Tiểu nhị trong *** đi ra đổ nước, phát hiện ta.

“Công tử? Không phải công tử này ngày hôm qua mới vào *** sao! Vị khách quan này, tiểu *** vừa mới chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, khách quan nếu phải đi sớm, có muốn dùng bữa trước không?”

Đồ ăn sáng? Ta phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện ta ôm mặt ngồi xổm trên mặt đất đến tận lúc mặt trời đỏ ửng vẫn không nhúc nhích, bộ dáng thập phần buồn cười. Không ngờ lúc này, ta lão đảo đứng lên, chân tê dại. Diu ta đến ngồi trên ghế một lúc lâu, chân mới khôi phục tri giác.

Tiểu nhị kia lại đi ra dọn đồ vật này nọ, đối ta thiện ý cười cười.

Đúng! Ta vỗ trán, rốt cục tìm được một đáp án vừa lòng. Ta cảm kích hướng về phía tiểu nhị bày ra một nụ cười rất vui vẻ, tiểu nhị kia không hiểu vì sao, gãi đầu, ngượng ngùng đứng lên.

Ha ha ha ha! Chính là như vậy! Thì ra là thế! Cho nên ta mới nhớ mãi không quên hẳn! Ha ha ha ha! Đáp án này thật sự là hảo.

Tâm tình rộng mở trong sáng, ta sôi nổi theo cửa chính lầu *** trở về phòng. Đi ngang qua cửa phòng Tiêu Triết, ta ghé lỗ tai lên cửa, không có một chút động tĩnh. Ta yên tâm đẩy cửa phòng mình ra, đã thấy Tiêu Triết như một pho tượng thần ngồi bên cạnh bàn.

Đi nhầm phòng? Ta lui ra ngoài nhìn nhìn lại, không có a. Chẳng lẽ Tiêu Triết đã phát hiện ta đi chơi đêm, đặc biệt đến bắt tội ta?

Ta hé ra khuôn mặt tươi cười đi qua, còn chưa mở miệng, Tiêu Triết thoáng cái vụt đứng lên, gắt gao ôm ta, giống như muốn khiến ta vỡ nát ra trong thân thể hắn.

“Tiêu Triết, đau.....” Ta kháng nghị. Tiêu Triết mắt ngơ tai điếc. Đầu của hắn buông xuống, dính sát vào cổ của ta, một ít thanh âm mơ mơ hồ hồ nhỏ vun nhỏ giọt vào tai ta, không biết hắn than thở nói cái gì.

Thật vất vả mới nghe được rõ ràng, nguyên lai hắn lặp đi lặp lại bất quá bốn chữ “Người đã trở lại”. Đột nhiên hiểu được ta bỗng dưng run lên. Thanh âm của Tiêu Triết mang âm mũi rất nặng(cái này là trong cách phát âm của người Trung có một số âm gọi là âm mũi), hắn lặp lại thật lâu, cuối cùng rốt cục nói, người nếu hôm nay trở về, như vậy, ta sẽ không bao giờ ... thả người đi nữa, nếu có ngày người muốn rời khỏi ta, ta nhất định sẽ dùng đủ loại phương thức khóa trụ người, trói chặt người, cho người vĩnh viễn không thể thoát thân.

Ta cảm thấy được tai mình thật ướt, có chất lỏng theo cổ ta chảy xuống, chảy ròng đi thẳng vào tâm can của ta. Lời nói của Tiêu Triết làm cho ta không an tâm. Mặc hắn gắt gao ôm ta, ta nói, ừ, ta sẽ không đi. Tiêu Triết buông ta ra, nhưng chỉ thoáng chốc, lại bị hắn kiềm trụ. Đôi môi bị hắn cắn chặt, hắn cạy răng nanh của ta, không chút lưỡng lự xâm nhập tiến vào, ta thực tự nhiên hôn hắn. Cái hôn này so với trước kia khắc sâu hơn, mãnh liệt hơn, lâu dài hơn, ừn ừn kéo đến, tâm tình ở lời lẽ Tiêu Triết cuộn cuộn không ngừng truyền tới. Ánh sáng mặt trời ở sau lưng hắn miễn cưỡng dâng lên, thân ảnh hắn đích hoàn toàn vây quanh ta. Mặc kệ bên ngoài thế nào vẫn tiếp tục ôm ta .

Lúc sau thả ta ra, Tiêu Triết nâng mặt ta lên, chăm chú nhìn ta.”Tiểu hồ ly, ta thích người.” Ánh mắt Tiêu Triết thực đỏ, ta bị màu đỏ này làm xúc động, hít sâu một hơi, tận tình sa vào trong tâm ý Tiêu Triết.

“A!” Ta kêu ra tiếng sợ hãi, xoay người ngồi xuống. Tiêu Triết bị ta đánh thức, thập phần bất mãn.

“Tiểu hồ ly, người làm gì?”

“Người..... Người.....” Ta chỉ vào hắn. Người kia sao lại ngủ trên giường ta?

“Tiểu hồ ly người kinh ngạc như vậy làm gì? Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên ngủ cùng nhau như vậy.” Tiêu Triết đem ta ấn xuống, nhẹ nhàng ôm ta. “Ta tối hôm qua một đêm không ngủ, bây giờ còn chưa ngủ đủ, người không nên âm ỉ.” Nói xong lại nhắm mắt lại. Một đêm không ngủ? Giật mình, hiểu được lý do hẳn cho ta một phòng. Ta giống như có thể thấy hắn đứng ở phía trước cửa sổ nhìn ta nhảy vào bóng đêm, lại đợi cho ta trở lại lầu ***. Lòng ta gắt gao thất lại, rồi lại chợt triển khai, ta quyết định quyết tâm, quay về ôm hắn. Nhìn khuôn mặt ngủ say của Tiêu Triết, đôi mắt cái mũi cái miệng hắn lảng lảng hiện rõ trước mặt ta, đột nhiên trong lúc đó, ta cảm thấy ngượng ngùng, không biết nên dời ánh mắt đi đâu. Ta chuyển động con mắt, thế nhưng đều là gương mặt Tiêu Triết, vô khổng bất nhập(ở mọi chỗ). Ta ngừng thở, thật

cẩn thận tiếp cận. Mắt Tiêu Triết bỗng dưng mở ra. Ta sợ tới mức lập tức lùi về, nhắm chặt hai mắt, làm bộ đà điều (nguyên văn là con đà điều, Ảnh chẳng hiểu nó là cái bộ dáng gì nữa a~~).

Người bên cạnh có động tĩnh, một trận cười khê từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Ta cẩn thận mở mắt ra, phát hiện Tiêu Triết đã ở trên mặt ta, hai tay chống đỡ hai bên.

“Lại nói tiếp, ta còn chưa nghe tiểu hồ ly ngươi trả lời thuyết phục đâu.” Tiêu Triết mỉm cười nói.

“A? Cái gì trả lời thuyết phục?”

“Cũng không biết là ai thất lễ như vậy, vừa mới nghe người ta tâm sự, liền vù vù ngủ, làm cho người ta thập phần thương tâm.” Ta cả kinh, chuyện lúc này lại như đang tái hiện trước mắt. Ngẫm lại hành động vừa rồi của ta, lại nhìn về mặt Tiêu Triết biểu tình như định liệu, càng làm cho ta mặt đỏ tai hồng đứng lên.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết nâng mặt ta, “Ngươi phải nói như thế nào?” Thanh âm Tiêu Triết tràn ngập từ tính, giống như trong bóng đêm dắt ta đi không rõ hướng đến nơi nào.

“Ta..... Ta.....” Ánh mắt Tiêu Triết thập phần mê hoặc lòng người, ta thấy lòng mình cũng như nhảy đi đâu mất, không hề thuộc về ta, “Ta..... cũng thích.....” Đầu của ta càng lúc càng cúi thấp, thanh âm nhỏ đến mức chính mình không nghe thấy. Không được! Lại bị hấn dắt mũi rồi! Bỗng nhiên trong lúc đó linh quang thoáng hiện.” Cơm ngươi làm!” Ta lớn tiếng nói ra hợp lý hợp tình.

“Bởi vì cơm ngươi làm ăn rất ngon, cho nên ta mới trở về!” Ta khốn khổ lớn tiếng tuyên bố đáp án này. Biểu cảm của Tiêu Triết nháy mắt biến hóa liên tục, từ vui sướng trở nên chua xót, hé ra mặt đều là cười khổ bất đắc dĩ.

“Tiểu hồ ly, ngươi thật sự là.....” Tiêu Triết lắc đầu, thở dài một hơi thật mạnh, “Quên đi, sớm biết ngươi sẽ không hảo hảo mà nói.” Tiêu Triết suy sụp quay về vị trí cũ. Ta ngó Tiêu Triết từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt chất chứa nỗi khổ, trong lòng cũng từng trận hạnh phúc, nhin không được trở mình đưa lưng về phía hấn cười rộ lên.

“Tiểu hồ ly, ta đã buồn bực như vậy, ngươi không nên cười.....” Tiêu Triết không nói nữa, thật sự buồn rầu. Ta tuy có một chút không đành lòng, nhưng ta nghĩ, cho dù không nói, trong lòng Tiêu Triết cũng nên hiểu được, liền vươn tay ra nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Triết.

8. Chương 8

Ân sơn. Trở lại đình viện nơi Tiêu Triết lớn lên, Tiêu Triết đẩy cánh cửa ra, sư phụ hấn lặng lẽ ngồi xếp bằng ở trên tọa tháp.

“Sư phụ ở tĩnh tức, chúng ta không cần quấy rầy.” Tiêu Triết kéo kéo tay của ta, phát hiện ta toàn bộ không phản ứng.

Ta nhìn chăm chăm mặt sư phụ hấn, ngơ ngẩn đứng sững sờ ở cửa.

“Làm sao vậy, tiểu hồ ly?”

Ta run rẩy giơ một bàn tay lên, chỉ vào sư phụ hấn.”Bất lão..... dung nhan?” Tiêu Triết cũng sững sờ trong chốc lát, rốt cục hiểu được. Cười khê đối ta thì thào: “Đúng vậy, dung nhan sẽ không biến lão nữa.” Ta không nói gì.

” Hồ ly tinh lớn mật, nói năng lỗ mãng, còn dám vô lễ, đừng trách lão phu không khách khí!”

“Sư phụ!” Tiêu Triết hân hoan không tự kìm hãm được, đem ta túm đến trước mặt lão nhân kia.

Tiêu Triết quỳ trên mặt đất, vẫn không quên đưa tay túm ống tay áo của ta. Mắng ta hồ ly tinh, ta đang nổi nóng, hắt tay hấn không để ý tới hấn.

“Sư phụ, đồ nhi bất hiếu, về trễ, thỉnh sư phụ trách phạt.” Còn kéo, còn kéo!

“Tiểu hồ ly, mau quỳ xuống!” Tiêu Triết hạ thấp tiếng nói.

“Dựa vào cái gì ta phải lạy hần!” Ta không phục.

“Sư phụ đã dưỡng dục ta lớn, bình thường như cha ta.” Lời nói Tiêu Triết khẩn thiết, đáng tiếc không đủ động được ta.

“Quan hệ gì đến ta!” Ta vỗ tay Tiêu Triết, đang xoay người, không ngờ đầu gối tê rần, nhất thời đau đớn đến xương đánh úp lại, ta đứng không được, cuối cùng cũng phải quỳ xuống. Tiêu Triết không biết nội tình, còn cho là ta rốt cục nghe lời.

“Hừ, hồ ly tinh.” Mặt lão nhân kia nhăn lại, nhưng trong nháy mắt quả thực đã đánh lén ta. Ta thật sự nhịn không được, hoàn toàn không để ý ánh mắt Tiêu Triết, chỉ vào hần chửi ầm lên!

“Lão già kia! Người thôi gọi hồ ly tinh đi, vừa gặp mặt liền sử ám chiêu! Tin hay không ta.....”

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết quát ta.

“Yêu nghiệt! Vừa rồi lão phu nể mặt tiểu Triết(sư phụ nên gọi là tiểu Triết chứ không phải Tiêu Triết nha ~) chẳng qua đối với người tiểu thi khiển trách, người đã không cảm ơn còn dám lỗ mãng làm lớn chuyện, hiện tại lão phu liền đánh gãy chân của người, cho người vĩnh viễn đều không đứng dậy được!”

“Người!” Ta rất kích động, muốn đứng dậy nhưng không được, thiếu chút nữa té ngã, Tiêu Triết vội vàng đỡ lấy ta.

“Sư phụ, người làm cái gì vậy, tiểu hồ ly không có làm sai sự gì, bất quá là sợ người lạ thẹn thùng thôi.” Ta mở to hai mắt trừng trừng nhìn Tiêu Triết, đây là cái chuyện ma quỷ gì!

Ta quay đầu trừng sư phụ hần mới phát hiện lão nhân kia cũng lồi một đôi mắt trừng mắt Tiêu Triết.

“Tiểu triết, người..... người..... người chỉ trích vi sư!” Một giọt lệ, hai giọt lệ, ba giọt lệ, “Tiểu Triết người không lương tâm gì a, vi sư nuôi không người lớn như vậy a! Hiện tại liền vì một hồ ly tinh chỉ trích vi sư a, vi sư về sau sống như thế nào a!” Nước mắt từng hàng từng hàng theo trên mặt hần chảy xuống như mưa, lão nhân kia thần sắc cực kỳ bi ai, ngữ khí thâm trầm. Tình thế chuyển biến quá nhanh, ta hoàn toàn không thể thích ứng, đứng ngay tại chỗ, không thể tin.

“Sư phụ, người.....” Tiêu Triết ần ần thái dương, thở dài, lắc đầu.

“Sư phụ, người đừng làm bộ này nữa.....” Tiêu Triết xoay người ôm lấy ta, “Sư phụ khóc xong thì kêu đồ nhi, tiền thưởng năm sau của sư phụ đồ nhi thu trước hết.”

“A, tiền mua rượu! Tiểu Triết, không được bỏ lại vi sư a! Tiểu Triết.....”Tiếng khóc của lão nhân đuổi theo bóng dáng Tiêu Triết đi ra cửa phòng, không dứt bên tai.

Tiêu Triết đi vào một phòng khác, đem ta đặt ở trên giường, nhẹ nhàng xoa đầu gối của ta, âm thầm vận khí, chân của ta cuối cùng lại khôi phục tri giác, nhưng đầu óc của ta vẫn đang ngơ ngàng.

“Tiêu Triết, sư phụ người, sao lại thế này?”

Tiêu Triết cười khổ, “Sư phụ chính là như vậy, thường thường tìm việc khóc nháo, chẳng ngại gì cả, kia bất quá là người yêu thích thôi, không cần để ý tới.” Ta chỉ cảm thấy sau lưng một cảm giác mát âm trầm, yêu thích này.....

“Ai, chỉ tiếc, ta nguyên nghĩ muốn đầu tiên đem người giới thiệu cho sư phụ. Hiện tại xem ra phải để ngày mai.”

Nghe vậy ta ủy khuất cúi đầu.”Rất đáng giận, ta rõ ràng cái gì đều không có làm, sư phụ người liền làm khó ta. Ta thấy sư phụ người không đối với yêu quái hiền lành như người nói, hần căn bản thập phần không quen nhìn ta, coi ta là hạt cát trong mắt.”

“Tiểu hồ ly, lâu dài người sẽ phát hiện sư phụ không phải ác nhân.”

“Còn lâu dài! Hôm nay sẽ đánh gãy chân của ta, ngày mai có phải hay không ninh đoạn(cắt) cổ của ta! Ta còn có mệnh sống được lâu một chút sao?”

“Tiểu hồ ly, sư phụ bất quá là nói ngoài miệng, kỳ thật sư phụ là người đáng yêu.”

“.....” Ta lại mở lớn ánh mắt trừng mắt với hắn, run rẩy nói, “Tiêu Triết, người cũng nói qua ta đáng yêu.....”

Tiêu Triết lên tiếng cười rộ lên, nhưng cười không nói. Lại là một trận ác hàn đánh úp lại, ta xoay người đưa lưng về phía hắn, thật sự sinh khí.

Một ngày sau ta tỉnh lại không thấy Tiêu Triết, liền ở trong viện đi lại chung quanh tìm hắn, cuối cùng rốt cục phát hiện Tiêu Triết đứng ở trong thư phòng sư phụ hắn, thần sắc nghiêm túc, không biết đang nói cái gì. Bộ dáng Tiêu Triết làm ta tò mò, ta định đi vào, lại sợ gặp lão nhân kia lại là một trận không đánh thì mắng, đành phải đứng ở ngoài cửa sổ nghe, không ngờ một câu còn chưa nghe rõ, một đạo chỉ phong đã đánh thẳng lại.

“Yêu nghiệt! Dám nghe trộm, hồ ly tinh không biết thẹn!” Lão nhân kia nhảy ra, chỉ vào mũi ta mà mắng.

“Nghe trộm thì nghe trộm, hay là người nói cái gì xấu xa mới sợ ta nghe thấy?” Ta không cam lòng yếu thế.

“Nha a a a, yêu nghiệt lớn mật! Không biết lễ nghi liêm sỉ! Đồ nhi ta tuần tú lịch sự, như thế nào lại coi trọng người! Người căn bản không xứng với đồ nhi ta!”

“Nói bậy! Ta là Kì sơn Ngân hồ, huyết thống thuần khiết cao quý, trời sinh vì có linh bộ tộc, như thế nào không xứng với đồ nhi người! Ta thấy thật sự xứng!”

“Lưu manh hồ ly! Có xứng lão phu cũng tuyệt đối không cho phép! Lão phu nói không cho phép sẽ không được! Không cho phép người thích đồ nhi ta, không cho phép người cùng hắn một chỗ!”

“Người là cái gì! Còn không bằng ta! Tuổi không lớn bằng ta! Người quản được ta! Ta càng muốn thích đồ nhi người! Ta càng muốn cùng hắn một chỗ!” Ta cùng sư phụ Tiêu Triết đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ viện đều yên tĩnh. Bỗng nhiên một tiếng cười đầy áp lực truyền vào trong tai của ta, trên lưng bị một cánh tay lực lưỡng mạnh mẽ đè, một thanh âm tự đỉnh đầu truyền đến.”Tiểu hồ ly, ta nghe thấy quyết tâm của người, ta thật sự là thập phần cao hứng.” Ta bỗng nhiên trong lúc đó mới hiểu lời ta nói vừa rồi quả thật khó lường.

“Khụ khụ, ” lão nhân tử kia kỳ quái ho khan hai tiếng, “Lão phu miệng khô, vào nhà uống chén trà.” Nói xong, quét ta liếc mắt một cái, rồi thẳng đi, để lại ta trên mặt hồng một trận bạch một trận mặc Tiêu Triết ôm.

“Tiểu hồ ly, tiểu hồ ly.” Mắt thấy lão nhân vào nhà đóng hai cánh cửa lại, Tiêu Triết không ngừng khe khẽ kêu tên ta, hơi thở của hắn gần gũi mà dồn dập chụp ở trên cổ ta, giống lông chim nhẹ bay xuống nước, ở trên cổ phát một cái, cảm giác ngứa kia chui thẳng vào trong lòng. Ta lắc lắc cổ trốn tránh, vội vã đẩy cánh tay không an phận đang ôm bên hông.

“Tiêu Triết, ta.....” Tay Tiêu Triết hoạt nhập vào vạt áo ta, trên cổ bị nhẹ nhàng cắn một cái, ta nhất thời cắn răng không dám nói tiếp.

“Vừa rồi, đó là.....” Ta định giải thích, nhưng Tiêu Triết rõ ràng không muốn nghe. Bỗng nhiên cả người ta nhẹ bẫng, toàn bộ đều bị Tiêu Triết ôm lấy!

“Tiêu Triết! Tiêu Triết! Thả ta xuống!” Việc lớn không tốt, lòng ta tràn lên run sợ, cái dạng này của Tiêu Triết ta còn chưa bao giờ gặp qua.

Tiêu Triết bước nhanh trở lại phòng hắn, đem ta đặt ở trên giường, ta còn chưa phản ứng lại, vạt áo đã bị cởi bỏ.

“Tiêu Triết! Bình tĩnh một chút!” Tay chân ta quấy đạp, đẩy ra hắn, không ngờ bị hắn được cơ hội, bắt được hai cổ tay, đặt trên đỉnh đầu, trong lúc đó thuận thế xâm nhập hai chân ta.

Tiêu Triết vùi đầu vào mút xương quai xanh của ta, khi ta hoàn toàn biết rõ ràng tình thế, quần áo của ta đã rộng mở ở trước mặt Tiêu Triết.

“Không, Tiêu Triết, ” ta run rẩy, “Ta sợ.....”

“Tiểu hồ ly, thả lỏng là tốt rồi.....” Tiêu Triết ngẩng đầu, một đôi mắt tình ý say đắm làm cho lòng ta căng thẳng.

“Không được.....”

“Ngoan, tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết cúi người xuống dưới, dùng môi che lại miệng của ta, đem lời xin tha của ta lấp ở trong cổ họng.

Trong lòng ta đấu tranh kịch liệt, ta giống như thấy được thế giới đằng sau cánh cửa mà mình luôn mong chờ, nhưng ta lại thập phần sợ hãi mở cánh cửa này ra. Chính là vì nghĩ đến về Tiêu Triết bị thương ta lại khổ sở. Ta đang miên man suy nghĩ hết sức, bên dưới chân đột nhiên lạnh, kinh hãi, lòng ta nhất hoành (từ này Ảnh không hiểu lắm =.=). Biến thành hồ ly.

Tiêu Triết hiển nhiên bị biến hóa như vậy đã kích, đứng sững lại, dùng tất cả động tác.

“Tiểu hồ ly..... Ta đều đã quên, ngươi còn có chiêu này.” Tiêu Triết buồn rầu, “Vì cái gì không muốn?”

“..... Chúng ta..... còn chưa tới loại tình trạng này.....” Ta nhỏ giọng nói thầm, nhưng một chữ cũng không rơi vào trong tai Tiêu Triết. Tiêu Triết trong nháy mắt như bị sấm đánh, trong mắt có thập phần bi thương hiện lên. Tiêu Triết cau mày, lông mi vắt thành hình bán nguyệt quai chèo, môi ngấp ngừng, nhưng chung quy không có phát ra thanh âm gì. Dài chừng một nén nhang, Tiêu Triết bình tĩnh trở lại, xoay người đưa lưng về phía ta.

Lòng một trận co rút đau nhanh, hối hận như thủy triều tràn lên đỉnh đầu ta. Ta xoay người đứng lên, biến trở về hình người.

“Không phải, Tiêu Triết, ta, ta chỉ là.....” Ta cuống quýt giải thích, ta không muốn nhìn Tiêu Triết khổ sở như vậy.

“Không, là ta quá nóng nảy.” Tiêu Triết nhìn ta, ảm đạm cười, sờ sờ đầu của ta. Ta vội vàng nắm tay hắn, lại bị Tiêu Triết tránh, tay được một phen bắt không khí. Tiêu Triết lắc đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiêu Triết!” Ta gọi hắn, hắn vẫn không quay đầu cũng không dừng lại. Ta mất hắn sao? Trong đầu chỉ có thanh âm này không ngừng vang vọng, giống như lốc xoáy không ngừng đem người ném vào vực sâu rét lạnh. Lúc đó ta giật mình phát hiện, bóng dáng Tiêu Triết hờ hững rời đi mới thực sự làm ta sợ hãi. Đau lòng tràn đến.

Đến tận tối, Tiêu Triết cũng không trở về. Cả ngày ta ở trong sân đều không tìm thấy thân ảnh Tiêu Triết, chỉ có một lão nhân luôn đứng ở cửa sổ đánh giá ta. Phụ cận cũng đều đi tìm, vẫn như cũ không có kết quả. Buổi tối ta nằm ở trên giường Tiêu Triết gắt gao túm chăn. Chăn hắn lâu không dùng, nhàn nhạt tản ra hương vị cổ xưa, cùng hương vị ẩm nồng vừa rồi của Tiêu Triết hoàn toàn bất đồng. Ta tự trách mình đã hoảng sợ. Đêm nay, ta nằm mộng, trong mộng dĩ nhiên là hình ảnh Tiêu Triết trước đây. Ta cũng không biết hình dáng Tiêu Triết lúc nhỏ, nhưng ta thập phần chắc chắn, người ở trong mộng lẳng lặng nhìn chăm chú vào ta kia nhất định là Tiêu Triết.

Sáng sớm tỉnh lại, ta phát hiện ta nguyên lai sắp rơi nước mắt, ta ở trên giường đợi trong chốc lát, rốt cục tin tưởng không có Tiêu Triết đẩy cửa phòng, ôn nhu thay ta hôn lông mi lau khô nước mắt, hai hàng tiểu lệ rốt cục càng thêm mãnh liệt đổ tràn ra.

Ta khóc đủ, đi đến trong viện tìm hắn. Quả nhiên giống như hôm trước, không có thân ảnh hắn.

“Hồ ly tinh! Ngươi hại đồ nhi ta!”

“Hắn ở đâu?”

“Ngươi cũng có tư cách biết nơi đồ nhi ta đi?”

“.....”

” Đồ nhi ta nếu có chuyện gì không hay xảy ra ta sẽ bác da của ngươi, đánh tan của ngươi tinh nguyên, cho hồ ly tinh ngươi trọn đời không được siêu sinh!”

“.....” Ta ngồi xuống bên cạnh giếng, tưởng tượng thấy chẳng lẽ Tiêu Triết thật sự ra đi, nếu thực sự chuyện gì không hay xảy ra.....

“.....”

“.....” Nếu thật sự như vậy, ta phải làm sao bây giờ? Ta phải đi đâu tìm hắn a! Ta hối hận mình đã hời hợt. Càng nghĩ càng nóng ruột.

“Hồ ly..... Người không tranh cãi với ta?” Đúng là thanh âm lão nhân kia.

“.....”

“Hồ ly, người hôm nay thực mất mặt.....” Nói xong lão nhân tử kia lại bặt chân rời đi.

Gì?

“Xú lão đầu tử! Người thôi đi được không? Ta chính tâm phiền, người âm ỉ cái gì! Người đến tột cùng có lo lắng cho đồ đệ người hay không!”

Lão nhân tử kia quay đầu lại, bặt người tinh thần tỉnh táo.

“Nhìn người cũng thực không giống bộ dáng thông minh, lão phu thật sự không hiểu, đồ đệ ngốc của ta đến tột cùng thấy thích người điểm nào?”

“Đúng đúng đúng! Đồ đệ ngốc kia của người chính là thích ta ngốc! Cứ cho là thế đi! Ta chính là ngốc, có người như vậy thích ta ta còn làm tổn thương hắn!”

“Quả đáng chết! Bất quá đồ nhi ngốc kia của ta trời sinh mềm lòng, người nếu cư xử tốt, cố gắng hắn sẽ tha thứ người.”

“..... Biểu hiện hảo một chút?”

“Tiêu Triết hôm qua tìm ta kể khổ, ngôn ngữ trong lúc đó thật là thống khổ. Vì sư nghe thấy không đành lòng a.”

“..... Phải như thế nào hảo một chút?” Chớ không phải là muốn ta chủ động hiến thân? Hiện tại ta đồng ý hiến, liệu hắn còn muốn?

” Lưu manh hồ ly này, đối nhân nửa điểm lễ phép cũng không, gọi thẳng tính danh đồ nhi ta, hai người cho dù tốt cũng bị tính danh này sinh họa.”

“.....” Không gọi hắn Tiêu Triết, phải gọi là gì.

Ta thật sự buồn.....

“Đương nhiên, phải chủ động, phải chủ động, chủ động mới hiển thành ý. Phải chủ động.”

“Lão nhân, người cười quái dị cái gì?” Giương mắt chỉ thấy khuôn mặt kia cười đến té mi lộng nhãn, kẻ khác nhìn mà thấy lạnh cả người.

“Ha ha ha ha, lão phu thất lưng đau, quay về ốc nằm.” Nhìn thấy tên âm dương quái khí biến mất, ta ngồi ở bên cạnh giếng tiếp tục tự hỏi.

Đến buổi tối, Tiêu Triết vẫn như cũ không thấy bóng dáng.

Ban đêm ta nằm ở trên giường, chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, ta vui sướng ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe, động tĩnh kia lại biến mất không thấy. Ta khổ sở nằm xuống, nghĩ thầm Tiêu Triết nếu không xuất hiện, ngày mai cho dù bay qua Ân sơn, ta cũng sẽ đi tìm hắn.

Nhắm mắt lại, lại như thế nào không động đậy. Tâm thần hết sức không yên, trong không khí ám dạ tựa hồ xuất hiện một tia hơi thở quen thuộc. Ta vội vàng nín thở ngưng thần, đại khí cũng không dám ra, lắng lắng xác định hơi thở này.

Trong lòng dần dần bị khoái hoạt tràn ngập, ta nếu còn trì hoãn, sợ cứ trì hoãn, hơi thở này liền lại biến mất không thấy.

Ta chạy tới trước cửa, một phen mở cửa phòng.

Trong không khí không hề có mùi hoa, mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ có con dế mèn kêu to, cùng rung động với gió đêm. Ta kinh ngạc nhìn bóng đêm trước mắt, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ ngay lập tức đóng băng. Ta quan sát thân ảnh đang lẳng lặng sừng sững đứng trước mặt, chậm rãi đi tới, đưa tay ôm cổ hắn.

“Người đã trở lại.” Lên tới miệng, chỉ có bốn chữ này mà thôi. Trong lúc nhất thời, thời gian lưu chuyển, cảnh tượng ám đố, ngày ấy là ta bị Tiêu Triết ôm lấy, nghe hắn nói lời này. Hôm nay vai diễn đổi chỗ mới tỉnh ngộ, nguyên lai cho tới nay ta đối với cảm giác được Tiêu Triết ôm ấp đã quen thuộc.

“Àn.”

Tiêu Triết đưa tay ôm chặt ta. Sau đó không nói nữa. Ta dính sát vào ngực Tiêu Triết, cho dù là một tia cảm giác mát của ban đêm cũng không cho tiến vào. Ta vùi đầu, cảm giác mùi hương của Tiêu Triết, ta tình nguyện cả ***g ngực đều tràn ngập hơi thở Tiêu Triết, ta nguyện ý vì hắn chẳng sợ gì hết.

Tiêu Triết nhìn ta say đắm, ta kéo hắn vào nhà, đẩy ngã ở trên giường. Ta ngồi chồm hổm ở trên người hắn, ba chân bốn cẳng cởi đai lưng hắn. Lần đầu tiên ra trận mới biết được, cởi đai lưng người khác nguyên lai khó khăn như vậy. Thật vất vả mới thành công, ta lấy tay mở rộng vạt áo Tiêu Triết, vừa mới xoa ***g ngực cực nóng của Tiêu Triết, lại bị Tiêu Triết giữ cổ tay.

“Tiểu hồ ly, tay người thật sự lợi hại.” Tiêu Triết cười đậm. Ta ngẩn ngơ, Tiêu Triết thuận thể đem ta kéo xuống dưới, tựa vào trên người hắn.

“Đừng miễn cưỡng.” Nghe vậy lòng ta tiếp theo trầm.”Người..... Không muốn?” Ta sợ hãi.

Tiêu Triết đưa tay vuốt ve đầu của ta.”Nhưng người rõ ràng rất sợ có phải hay không?” Ta ngẩn ngơ, bị nói toạc ra tâm sự, càng cảm thấy thẹn thùng.”Ta chỉ là không hy vọng lần đầu tiên của chúng ta lại để người giống như hiến tế. Không cần phải gấp gáp, ta không muốn miễn cưỡng người, hết thấy thuận theo thiên thời đi.” Tiêu Triết hôn trán ta. Ta vui vẻ gật đầu, trong lòng tất cả đều là cảm giác ấm áp từ Tiêu Triết.

Ngày hôm sau ta tỉnh dậy lại không thấy Tiêu Triết, mới vừa đi đến trong viện, chợt nghe một thanh âm già nua rít gào.

“Cái gì! Người như thế nào lại làm ra loại sự tình này! Lão phu anh minh một đời như thế nào lại dạy dỗ đồ đệ người ngốc như vậy! Thiên sát lão phu a! Vì sự về sau không bao giờ ... muốn quản người nữa!”

“Tạ ơn sư phụ tác thành!”

“A! Tiểu Triết! Người đây là cái gì ý tứ?” Khi Tiêu Triết theo lão nhân kia trong phòng đi ra, phía sau cửa còn truyền đến thanh âm của lão nhân mang theo tiếng khóc nức nở.”Tiểu Triết! Người không phải lại không cần sư phụ a!.....”

Tiêu Triết thần tình tươi cười, xuất môn nhìn thấy ta, vội đi tới.”Tiểu hồ ly, ném qua điểm tâm chưa?”

Ta lắc đầu. Tiêu Triết nhún mày, đem một mình ta ở lại trong phòng, một hồi công phu, mang sang một chén cháo màu phấn hồng.

“.....” Ta xem màu sắc cháo, trong lòng bồn chồn.”Đây chính là ta cháo ta đích thân nấu.” Tiêu Triết thấy mặt ta lộ vẻ khó xử khẽ cười nói.

“Cháo này ở Ân sơn đặc biệt có thạch lan hoa, trong veo, người ném thử.” Tiêu Triết đưa trước mắt tới ta, ta cúi đầu ngửi một chút, quả nhiên một cỗ mùi thơm ngát.

Tiêu Triết múc một thìa đưa đến bên miệng, ta vui vẻ nuốt xuống, hương hắn ngọt ngào cười. Thường xuyên qua lại, một chén cháo rất nhanh khô kiệt.

“Tiểu hồ ly, ta đưa người đi chơi.”

9. Chương 9

“Oa!” Ta reo lên. Hồ nước trước mắt màu xanh tinh khiết. Giống một khối bảo thạch. Hồ này tương đối giống Hoa Chương của Kỳ sơn, chẳng qua nước của Hoa Chương là ngũ sắc.

” Hồ này là nguồn suối linh khí của Ân sơn, tên là Bích Lạc Thiên.” Tiêu Triết cười nói.

Ta cao hứng nhảy xuống, đứng ở trong nước, nước cao không quá ngực, nhưng không có cảm giác áp bách, ngược lại còn có cảm giác thoải mái. Ta ở trong nước vận khí, quả nhiên cảm giác có một luồng khí thanh lương chậm rãi lộ ra ở trong cơ thể ta lưu chuyển. Ta hắc hắc cười rộ lên, bắt đầu tận tình ngoạn thủy. Đột nhiên, có rất nhiều hoa nhỏ màu trắng bay tới trên mặt nước, quay đầu nhìn, nguyên lai là Tiêu Triết xé một đóa hoa, kết chỉ niệm quyết, huyền hóa ra rất nhiều hoa nhỏ này. Ta cũng hứng khởi, lấy nước làm trung gian, đem hoa nhỏ trên nước hóa thành mỹ nhân, lại hướng về phía Tiêu Triết. Nhưng Tiêu Triết kia cũng không chịu thua, ngồi ở trên bờ cùng mỹ nhân liếc mắt đưa tình. Ta sinh khí, bắn ra chỉ, mỹ nhân do tay ta sinh ra bỗng chốc biến thành nước, văng lên người Tiêu Triết. Chưa cảm thấy hết giận, liền lại nghĩ tới chuyện Tiêu Triết phát sốt, vội lên bờ, dựng chướng kính thay hắc khí thủy khu hàn.(ý nói vắt nước khỏi áo để tránh bị lạnh.)

Tiêu Triết đáng giận kia còn nói kích ta: “Đang tốt đẹp tại sao lại thôi. Cái gì lại chọc giận ngươi mất hứng?”

Ta đấm hắc một quyền. Ngươi biết rõ nhất còn hỏi.

“Nha nha nha, cả người ngươi ướt như vậy, ta làm sao ôm ngươi?” Nói thẳng ra như vậy, tim ta bỗng nhiên đập mạnh.

“Vừa rồi cái này còn nước.....” Ta nhỏ giọng nói thầm, đỏ mặt xoay một vòng tròn, trên người không còn giọt nước nào nữa, còn thay đổi luôn quần áo.

“Tiểu hồ ly, lại đây.” Tiêu Triết đưa tay kéo ta qua, đem ta ôm vào trong ngực.

“Đưa tay đây.” Ta theo lời.”Bên trái!” Tiêu Triết bắt mãi. Ta sửa lại.

Tiêu Triết giữ chặt tay của ta, từ trong ngực lấy ra một cái ngọc hoàn. Lòng ta tiếp theo run sợ, theo bản năng muốn tránh, tiếc rằng không thể rời tay, chỉ có thể trở mắt nhìn Tiêu Triết đem ngọc hoàn kia đeo vào tay ta. Tức thì, một luồng khí dung nhập khí mạch của ta, chớp mắt lại biến mất không còn thấy cảm giác gì, lòng ta kinh, thầm than này thật sự là nguy.

“Tiểu hồ ly, đây chính là bảo bối gia truyền của dòng họ ta. Ngươi nên hảo quý trọng.” Tiêu Triết nghiêm trang.

“..... Nhà ngươi đến tột cùng là làm ăn cái gì không biết..... Cái gì cũng đều là bảo bối gia truyền.....” Ta cười đến chua xót.”Cái này lại là dùng để làm gì?”

“Này, ” Tiêu Triết cười khẽ, “Không phong ngươi yêu lực, bất quá nếu ngươi rời xa ta vượt qua ngàn thước, lập tức toàn thân khí huyết nghịch lưu mà chết. Bất quá, muốn đánh vỡ nó, hậu quả càng thêm thê thảm. Không tin ngươi có thể thử xem.”

Ta vội lắc đầu, bày tỏ trung thành. Lần trước phá tan Định Tức Hoàn chịu khổ còn rõ ràng ở mắt.

“Nhưng là..... Nếu ngươi đi mất, hoặc là ta bị trói thì làm sao bây giờ, vậy không phải là chết oan sao?”

“Ân, cái này.....” Tiêu Triết nhíu mày tự hỏi, tiện đà cười vui vẻ, “Cho nên ngươi phải liều mạng đi theo ta, theo dõi ta, ở lại bên người ta.” Ta trợn trắng mắt. Tiêu Triết này, quả thực là lấy mạng của ta hay nói giỡn.

“Ngươi sao lại mang tất cả bảo bối gia truyền bên người? Không sợ một ngày gặp kẻ trộm, trộm hết gia sản của ngươi?”

“Đã từng gặp qua, tiếc rằng kẻ trộm kia không có dịp trở tài.” Nói xong còn ý vị thâm trường liếc mắt nhìn ta một cái. Ta đỏ mặt lên, lần đó thất thủ trong lòng hổ thẹn không thôi.

“Bảo bối này đáng quý nhất, cho nên ta vẫn giao cho sư phó bảo quản thay, ngày ấy đi tìm người để lấy, kết quả bị người quấy rầy, sáng nay ta mới lấy được.”

“Ngày đó? Chính là hôm ta nghe lén, không, là ngày bị hiểu lầm nghe lén?”

“Ân. Kết quả sư phụ nhất định bắt ta đi Lĩnh Trấn mua rượu cho người mới bằng lòng giao cho ta. Lĩnh Trấn kia thập phần xa xôi, hại ta ước chừng đi hai ngày.”

Ân? Hai ngày. Ta hồ nghi nhìn Tiêu Triết.”Người nói người biến mất hai ngày không thấy là do phải đi thay sư phụ người mua rượu?”

“Đúng là.” Ta thở dài, trong lòng thầm hận lão nhân tử kia nói chuyện hù dọa.

“Sao?” Tiêu Triết hỏi.

“Sư phụ người nói người ra về thập phần thương tâm, hại ta nghĩ đến.....”

“Cho là ta không cần người?” Ta bối rối, lại đâm hấn một quyền.”Thương tâm là thật. Ta bây giờ vẫn còn.....”

A, người đều nói không bức ta!

Ta xoay người, dựa lưng vào ngực Tiêu Triết, nhìn bướm bay trên mặt hồ.

“Tiêu Triết!” A, bỗng nhiên giống như nhớ tới lão nhân tử kia đã dạy ta chuyện gì.....

“Ân?”

Xong rồi, ta thật sự phải sửa? Phải sửa? Tiêu Triết thấy thái độ xấu hổ của ta, vội nói: “Chỉ cần người đối tốt với ta một chút, ta sẽ thập phần hạnh phúc.”

Trong lòng ta chấn động, chậm rãi mở miệng.”A..... A..... A.....”

“Ân? Cái gì?” Tiêu Triết không nghe được, đưa đầu lại gần.

Ta bặm môi, cắn răng, dĩ phòng chỉ tâm can nhân bính xuất lai. (chỗ này Ảnh không hiểu được, nên để nguyên theo bản QT. Ai hiểu thì bảo giùm nha. Đa tạ.)

“Người mới vừa nói gì?” Tiêu Triết hỏi, hơi thở kia ở trong lòng ta càng điểm một phen hỏa.

Tiêu Triết thập phần khó hiểu, ta bên này lại miễn cưỡng. Rốt cục nghe theo lời trái tim, ta ngẩng đầu lên, đối với hấn hét lớn: “A Triết!”

Ta đã thẹn đến muốn chui xuống đất, Tiêu Triết đáng giận kia cũng không phản ứng gì, còn nhìn thẳng vào ta. Ta vừa thẹn vừa giận, chỉ sợ giờ phút này đã biến thành hồ ly hồng. Ta giãy dụa, muốn thoát khỏi lòng Tiêu Triết, mới vừa đứng dậy, Tiêu Triết một phen giữ chặt ta, làm cho ta ngã trở về, ta chống vào ngực Tiêu Triết, cắn môi cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Tiêu Triết vẫn là nửa ngày đều không có phản ứng, ta lại nhịn không được trộm mở mắt, liếc một cái, liền sa vào bên trong sóng mắt ấm nóng của Tiêu Triết. Tiêu Triết bắt lấy cơ hội, đối ta một trận lang hôn.

“Tiểu hồ ly, sao bỗng nhiên sửa lại xưng hô?” Ta còn thở dốc, cảm thấy thậm nghĩ chẳng lẽ nói là sư phụ người bảo ta phải tăng tiến cảm tình?

“Có phải sư phụ ta đối với người nói gì đó hay không?” Ta bị sặc một chút, ho khan hai tiếng.

“Ai, ” Tiêu Triết vừa vỗ nhẹ lưng của ta, vừa nói, “Sư phụ nói cái gì, người kỳ thật không cần để ý tới.....”

“A, vì sao? Hấn không phải giống phụ thân người sao?” Nói xong tự thấy nói vậy không ổn, bắt giác mặt lại đỏ lên.

Tiêu Triết một trận cười khở.

“Lại nói tiếp, sáng nay vì cái gì hấn chửi?” Ta rốt cục nhớ tới chuyện ta vốn muốn hỏi.

“Người thật sự muốn biết?” Tiêu Triết nhìn ta, trong ánh mắt rất là bồn chồn. Xem nhẹ ánh mắt hấn, ta trấn trọng gật đầu.

“Kỳ thật, lão nhân gia chính là giận ta không làm đến nơi.”

“Không làm đến nơi?”

“Ân, giận ta tối hôm qua không đem người áp đảo.....” Tiêu Triết cười khê đứng lên, ta ghen hòng nhìn trần trời, khó có thể tin.

“Sao có thể?..... Sư phụ người.....”

“Sư phụ chính là như vậy..... Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết ngừng một chút, “Nên có phải tối hôm qua..... cũng là sư phụ ta, dạy người cái gì?” Ta le lưỡi, không thể nói hấn cái gì cũng chưa giảng, cũng không thể nói hấn nói gì đó, hấn nhiều nhất chính là phong khinh vân đậm cường điệu rất nhiều lần “Phải chủ động” mà thôi.....

“Ai.....” Tiêu Triết ần ần thái dương, “Sư phụ thật sự là.....”

“Sư phụ người, rốt cuộc là bị làm sao..... A.....”

“Người có thể biết sư phụ ta thích cái gì?” Ta thành khẩn lắc đầu.

“Uống trà, uống rượu, ” sau đó chỉ chỉ chính mình, “Giả khóc, ” nói xong lại chỉ mũi ta, “Cùng người khác cãi nhau, làm nũng, còn có thích nhất..... đem chuyện người khác biến thành lộn xộn.....” Tiêu Triết cười khổ, “Ta từ nhỏ không biết bị người làm khổ bao nhiêu lần.....”

Ta nghe được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mấy cái răng nanh run lên. Trong lòng thấy đồng cảm với Tiêu Triết.

“Vậy sư phụ người mỗi khi chọc giận ta, cũng chỉ là..... hứng thú?”

“Ân. Sư phụ không nói nhưng ta biết, lão nhân gia kỳ thật thực thích người. Vốn bởi vì từng có hồ yêu đã cứu sư phụ một mạng, cho nên sư phụ thích nhất hồ yêu. Mà người, lại là loại hình sư phụ ta thích nhất.”

“Bởi vì xinh đẹp?”

Tiêu triết vỗ vỗ mặt của ta, “Bởi vì, ngốc..... Ai, tiểu hồ ly.....” Ta tức giận bỏ đi.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết đuổi theo kéo tay của ta, ta giật ra, Tiêu Triết đành phải đem cả người ta mà ôm.

“Ngốc mới là đáng yêu.”

“Người cũng không cần nói ngốc, chỉ nói đáng yêu a?” Ta bất mãn.

“Hảo hảo hảo, ” Tiêu Triết xoa đầu của ta, “Tiểu hồ ly, kêu lại hai tiếng nghe một chút?”

Ta há to, nhất thời hai tiếng thét chói tai vang vọng sơn gian, chim kinh hãi bay loạn vô số.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết giận đến tái mặt.

Ta giương mắt nhìn hấn, mây đen dày đặc bao phủ mặt hấn trông thập phần buồn cười.

“Làm gì trừng ta? Lời người bảo ta đã làm mà vẫn còn không vừa lòng, thật khó hầu hạ!” Ta vô tội nhìn hấn.

“Tiểu hồ ly, người phải cố ý chọc ta sinh khí?”

“Đúng rồi, sư phụ người tìm người trở về đến tốt cùng là vì chuyện gì?” Ta bỗng nhiên nhớ tới.

“Ân? Người nói hay là ta nói?” Tiêu Triết khiêu lông mi, cùng vẽ mặt ai dám chọc đại gia ta.

“.....” Được rồi được rồi, quên đi không cùng hấn so đo. Nhìn hấn lộ ra một bộ tiểu hài tử tính nết, ta cũng không bướng bỉnh nữa, ngọt ngào đưa lên một tiếng: “A Triết!”

Tiêu Triết lập tức cười rộ lên, thập phần vui vẻ. Đưa tay nhẹ nhàng nhéo má của ta. “Kỳ thật không có gì đại sự, sư phụ chính là nói ta xuống núi lâu, người cảm thấy nhàm chán.” Ân, có lẽ chân tướng là không ai nghe hấn giả khóc, không ai để hấn khi dễ.

Trở lại sân, liếc mắt một cái liền thấy sư phụ hấn.

Ta nói lầm bầm kĩ kĩ, nhìn thấy hấn, thập phần mất tự nhiên.

“Sư phụ, ” Tiêu Triết chú ý tới sắc mặt của ta, “Đồ nhi có chuyện muốn nói với sư phụ.”

“A a a, hôm nay có lão Hữu thỉnh vi sư đi chơi cờ, vi sư đang muốn xuất môn, đồ nhi có nói cái gì, đợi vi sư trở về nói sau.” Nói xong, lão nhân tử kia quét chân, rời đi.

“A Triết, sư phụ ngươi phải đi bao lâu?”

“Ha ha ha ha, không uổng công lão phu một phen khổ tâm, lưu manh hồ ly trẻ nhỏ dễ dạy! Lão phu đi mấy ngày sẽ quay về! Đồ nhi ngoan tốt hơn nên tiến(ý nói tranh thủ mà...)! Lão phu đi!” Bỗng nhiên từ đầu tường toát ra lời nói dọa ta một cú sốc!

” Hừ, người như vậy mà cũng chơi cờ.....” Ta châm chọc.

“Ân, nên là, phải cùng người cãi nhau.....” Ta không nói gì liền nhìn Tiêu Triết.

Đáng giận, bị hấn nghe được, về sau lại để hấn châm biếm nhược điểm của ta.

Ta chính tâm nghĩ về sau nếu bị châm biếm ứng đối như thế nào, đảo mắt đã gặp vẻ mặt Tiêu Triết có chút đăm chiêu.

“Ân, tiến tới.....” Nói xong, chuyển ánh mắt có chút đăm chiêu nhìn ta. Lòng ta vô cùng bối rối, chỉ có thể đối với hấn không ngừng cười gượng.

Lão nhân đi rồi, ta cùng với Tiêu Triết tiếp theo xuất phát, du sơn ngoạn thủy, Tiêu Triết mang ta xem ngân hà phi bặc của Ân sơn, tinh quang thanh giản, bàn thạch sa động, ta vui chết đi được, khi trở về đã là hai tuần sau. Ta vừa đi vừa ăn, trên tay đang cầm một tiểu hồng quả Tiêu Triết hái cho ta.

Vào sân, phát hiện cổ bạc lão nhân đã đang ngồi trong phòng..... Hai mắt nước mắt liên liên.....

“Sư phụ! Người, đây là làm sao vậy?” Tiêu Triết rất lo lắng. Ta ngơ ngác nhìn theo.

Lão nhân tử kia nhìn đồ đệ hấn, lại nhìn ta, lại nhìn đồ đệ hấn, lại nhìn ta, cuối cùng rốt cục oa một tiếng khóc âm lên: “Nhân đại bất trung lưu a, Tiểu Triết, ngươi cũng sắp là người của người khác..... Sư phụ dưỡng người lớn như vậy, cuối cùng vẫn phải giao cho người khác a! Vi sư rất cam a!”

Ta đỏ mặt lên, còn Tiêu Triết lại là thanh một trận bạch một trận.

“Sư phụ..... người nói như thế giống như muốn đem đồ nhi ra ngoài? Bất luận như thế nào, đồ nhi cũng không phải là thú đó.” Ta ở phía sau hấn trộm đá hấn một cước.

“Tiểu Triết, ngươi về sau đến nơi khác ở, sư phụ một mình sống như thế nào a!”

“Sư phụ, ” Tiêu Triết thở dài, đem ta kéo đến phía trước, “Chúng ta thỉnh thoảng sẽ về thăm người. Sư phụ không cần lo lắng.”

“Thật sự?”

“Đương nhiên.”

Lão nhân tử kia lau nước mắt, rốt cục nghiêm mặt nói: “Tiểu Triết, thời điểm gấp gáp, mau chuẩn bị đi thôi. Ai ngờ người lại đi nơi nào lâu như vậy mới trở về, ba ngày sau tân nương tử sẽ đến đây, không được để vi sư mất mặt a.”

“Cái gì? Cái gì tân nương tử?” Tiêu Triết hiển nhiên không hiểu.

” Tân nương tử của người a, chính là con gái Kiều bá bá của người là Ôn Ôn a. Như thế nào người đã quên, tiểu tử người mới tám tuổi đã đòi cưới người ta, lúc này ta và Kiều bá bá người chơi cờ đã hết sức thương nghị, liền đem hôn sự này định rồi. Ba ngày sau, Ôn Ôn muốn lên đây ở lại, chúng ta phải chọn ngày lành.”

Ào ào, ta nghe được thanh âm cái gì đó rớt, cúi đầu nhìn, nguyên lai không biết tay của ta thả lỏng từ khi nào, trái cây toàn bộ rơi hết trên mặt đất, sôi nổi lán lán thật xa.

“Ôn Ôn? Nàng không phải.....”

“Nàng chính là vẫn nghĩ đến người, lần này đến nhà nàng, còn hỏi người còn nhớ lời hứa năm đó không. Tiểu nha đầu này, bộ dạng thật sự là tươi ngon mọng nước, pháp thuật cũng tu đắc hảo, vì sự thật sự là càng nhìn càng thích.....”

“Sư phụ!” Tiêu Triết lôi kéo ta thật mạnh, ta sớm không còn nghe thấy gì, giờ phút này chỉ muốn chạy đi.

“Sư phụ.....” Tiêu Triết liều mạng muốn biện bạch, nhưng là ta một chữ cũng không muốn nghe. Ta quyết thoát thân, bay nhanh trốn trở về trong phòng, khóa cửa, còn hết hy vọng đem tất cả bàn ghế chặn ở cửa.

“A Triết muốn thành hôn!” Ta ôm đầu đau khổ nằm trên giường. Cái lão nhân tử kia, rõ ràng là hận ta vô cùng, nào có một chút ý tứ thích ta?

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa kịch liệt.”Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly! Mở cửa a! Sự tình không phải như thế! Sư phụ bất quá là đùa vui mà thôi! Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly!”

Đùa vui? “Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly!” Tiếng gọi ngoài cửa không ngừng. Chuyện này có thể mang ra nói giỡn sao?

“Tiểu hồ ly, ta phải phá cửa!” Tiếp theo, oanh một tiếng, tất cả bàn ghế đều bị dời đi, mà không có hư hao. Cửa phòng mở ra, trong phòng một trận tro bụi tung bay.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết ôm chặt lấy ta.

“Tiểu hồ ly, tiểu hồ ly, không cần tin, sư phụ chính là bịa chuyện..... Tiểu hồ ly.” Tiêu Triết mạnh mẽ nâng khuôn mặt trốn tránh của ta, làm cho ta nhìn thẳng vào hắn.”Tiểu hồ ly, chẳng lẽ ngươi lại không rõ sao? Ta như thế nào lấy người khác ngoài ngươi.”

“..... Thật sự?”

“Đương nhiên. Ta thành tâm, có trời chứng giám!”

Ấn, ta ngừng nước mắt, dùng quần áo Tiêu Triết lau nước mũi. Tiêu Triết cười cười, ấn ấn trán ta, ta thoáng an tâm.

“Đúng rồi!” Ta đẩy mạnh ra hắn, “Người tám tuổi đòi cưới Ôn Ôn gì đó, là chuyện gì xảy ra!” Ta nhéo áo Tiêu Triết đích, thập phần hung thần ác sát.

“Ách..... Đó là..... Còn nhỏ không biết, còn nhỏ không biết.....” Tiêu Triết lập tức bồi thượng khuôn mặt tươi cười.

“Còn nhỏ không biết là có thể tùy tiện lập hôn ước với người khác sao?” Ta đánh vào không khí, “Ta sống lâu như vậy cũng không có tùy tiện đối người khác nói chuyện này..... Người.....”

“Vậy ngươi hiện tại nói, nói người gả cho ta.”

“..... Ai muốn gả cho ngươi! Mắt bị mù!” Ta quay người đi.

“Đi, tiểu hồ ly, chúng ta đi tìm sư phụ nói rõ ràng.” Tiêu Triết nói xong kéo ta đi ra ngoài, đến lúc tới phòng lão nhân kia, không thấy thân ảnh lão nhân đâu cả. Trên bàn duy nhất hé ra tờ giấy: “Tiêu Triết con, đối xử tử tế Ôn Ôn, vì sư đi Linh Trần mua rượu, đi xong sẽ quay về.”

Ta tối sầm mặt. “Đáng giận!” Tiêu Triết một quyền đâm vào bàn, “Vậy mà lại để sư phụ đi mất..... Tiểu hồ ly, tiểu hồ ly!”

Cái gì thôi, cuối cùng Kiều Ôn Ôn kia cuối cùng vẫn tới! Ta sinh khí xuất môn, hai ba bước đã nhảy phốc lên cây, mặc Tiêu Triết khuyên như thế nào cũng không xuống.

“Tiểu hồ ly, Ôn Ôn chỉ là đến ở vài ngày, không hơn..... Tiểu hồ ly.....”

Đến khi mặt trời ngả về tây, không trung mây đen dày đặc, xem chừng mưa sắp bùng xuống, Tiêu Triết dưới tàng cây vô kế khả thi, sợ ta bị thương ngoài ý muốn không dám đi lên bắt ta, lại không an tâm chút nào, đứng dưới cang không ngừng giải thích. Nhìn hắn miệng khô lưỡi khô, thần tình lo lắng, hận không thể lao tới bắt ta, ta nhẹ nhàng nhảy xuống, Tiêu Triết vững vàng tiếp được ta.

“A Triết, ta đói bụng.” Ta nói, “Cũng không phải là đau lòng vì ngươi mới xuống!” Ta bổ sung.

“Đúng đúng đúng!” Tiêu Triết cười đồng ý.

Ba ngày giây lát mà qua, lão nhân tử thật không trở về, Kiều Ôn Ôn đúng hạn tới. Ta đánh giá nữ tử này, rất không cam tâm thừa nhận nàng xác thực rất được, nhưng so với ta vẫn là kém rất xa. Tiêu Triết quen nhìn bộ dạng của ta, chắc sẽ không bị nàng mê đảo chứ? Ta thập phần lòng dạ hẹp hòi nghĩ.

“Tiêu ca ca, đã lâu không gặp.” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên, “Ai, vị này chính là..... Di, vị này không giống ta, rất cục là.....”

“Không dám, ta là Ngân hồ Kỳ sơn. Bỉ nhân tục danh Hoài Phong.” Ta tức giận đáp lời nàng. Nàng tò mò nhìn chăm chăm ta: “Nguyên lai là ngân hồ Kỳ sơn. Ta vẫn nghĩ muốn chính mắt trông thấy, vì thế đi qua Kỳ sơn vài lần, nhưng một lần đều không có gặp qua.” Lòng ta phần nộ, ngân hồ Kỳ sơn là sinh vật trên quý, há có thể để cho người tùy tiện nhìn sao? “Người vì sao ở nơi này với Tiêu ca ca?”

“Ta cùng với người này đánh đổ, nhà cửa người này đã bại bởi ta, hiện tại đây là chỗ ở của ta, hẳn là khách trọ!” Vừa mới dứt lời, trên đầu đã bị đập một cái.

“Ôn Ôn, tiểu hồ ly thích nói bừa, đừng để ý đến hần. Biết muội muốn tới, đã quét tước phòng đón khách, ta dẫn muội đi xem.” Nói xong liếc mắt nhìn ta một cái, liền ở phía trước dẫn đường đi.

Kiều cô nương kia có lẽ tò mò quan hệ của ta cùng Tiêu Triết, liền tiếp quay đầu lại nhìn ta, hại ta đành phải thu hồi miệng định nói đổi thành cần môi dưới.

Bàn ăn đêm đó bày rất nhiều đồ ăn ta không thích.

“Tiêu ca ca, thực may huynh còn nhớ rõ sở thích của muội.” Hừ, nguyên lai là nàng thích ăn.”Không thể tưởng được tay nghề Tiêu ca ca so với Chân bá bá lại tốt như vậy.” Hừ, ta đã sớm khích lệ hần, người chậm.

“Kia cũng là sư phụ dạy dỗ tốt.” Thấy hai người các người cười ta cười lại, cũng không cần quên ăn cơm chứ!

“Tiểu hồ ly, ” rất cục chuyển hướng ta, “Hảo hảo ăn cơm.”

Hừ, ta rõ ràng vẫn đang hảo hảo ăn cơm, mắt người mù! Ta không cam lòng trừng mắt hần.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết khẽ cười một tiếng, gấp một quả trứng hấp cho ta, “Đừng chỉ lo ăn cơm, ăn rau nha.” Trong lòng ta không thoải mái, ngẩng đầu lại bắt gặp Kiều cô nương dùng ánh mắt thập phần tò mò nhìn ta. Nàng có lẽ suy nghĩ, nguyên lai hồ ly ăn kê cũng phải trải qua một phen nấu nướng, thập phần giỏi kiến thức. Đáng tiếc, ta không phải luôn như vậy.

Ta nghe lời yên lặng ăn rau, yên lặng ăn cơm. Tiêu Triết nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của ta, cũng không biết là an ủi ta hay là khích lệ ta.

Ta một bên câu được câu không ăn cơm, một bên câu được câu không nghe bọn họ nói chuyện phiếm. Càng nghe càng đến tức. Nói đến nói đi đều là Tiêu Triết mà ta không biết đích. Ta không biết Tiêu Triết tới mười tuổi rồi còn có thể sợ sâu lông, không biết Tiêu Triết mười một tuổi đào tổ ong vò vẽ kết quả chính mình bị tổ ong vò vẽ đốt, không biết khi Tiêu Triết mười hai tuổi bị sư phụ hần phạt quỳ suốt một ngày đêm hôm sau bắt đầu sốt cao, đương nhiên cũng không biết Tiêu Triết mười ba tuổi mười bốn tuổi mười lăm tuổi làm chuyện như vậy như vậy. Tiêu Triết cái gì cũng đều không nói với ta, ta nghĩ cũng chẳng nên xen mồm vào.

Thật vất vả ăn xong một chút cơm, đang chuẩn bị chạy đi thông khí, thanh âm ôn nhu của Kiều cô nương kia lại truyền đến, khiến ta phải ngồi lại, trong nháy mắt không thể động đậy.

“Tiêu ca ca, ” Kiều Ôn Ôn một bên thu bát đĩa, vừa nói: “Muội đi rửa chén.” Bất quá đây lại là một câu nói bình thường, nhưng là làm cho ta như bị kim đâm.

“Ôn Ôn vẫn vậy từ nhỏ, ” Tiêu Triết vui vẻ cười rộ lên, “Bất quá muội là khách nhân, như thế nào có thể để cho khách nhân rửa chén. Muội đi nghỉ ngơi trước, viện này kỳ thật muội cũng quen thuộc, ta sẽ không dồng dài.” Nói xong, Tiêu Triết bưng bát đĩa đi ra ngoài.

Trong nhà ăn chỉ còn lại có ta cùng Kiều Ôn Ôn, ta cả người không được tự nhiên, kiên trì đi đến trong sân, ngồi ở bên cạnh giếng. Cũng may Kiều Ôn Ôn không đến cùng, xem chừng đã muốn trở về phòng nghỉ ngơi. Ta ở bên cạnh giếng đi đi lại lại, bước đi thông thả. Ta nhìn bên trong sân, vẫn là không nhìn được chạy đi.

“Tiểu hồ ly?” Tiêu Triết vây quanh, “Như thế nào lại đến trừ phòng?”

“Ta.....” Ta nhảy đến phía sau hắn, nhìn đông nhìn tây một cái, “Ta đến, giúp người rửa chén!”

Tiêu Triết sững sờ ở bên chậu nước, dùng biểu tình buồn cười nhìn ta.

Ánh mắt Tiêu Triết rõ ràng khó có thể tin làm cho ta không phục, ta tiếp theo nói, “Người lúc còn nhỏ cũng không phải chỉ có Kiều Ôn Ôn, ta cũng có thể giúp người rửa chén.” Tiêu Triết cau mày, khóe miệng run run cơ hồ sắp cười to. Ta mở miệng, nhỏ giọng nói: “Ta cũng không phải khách nhân.....” Ta đến bên cạnh Tiêu Triết, ngả đầu lên vai hắn.

Tiêu Triết lắc đầu, cười than thở một tiếng, “Người sẽ sao? Tiểu hồ ly.” Thanh âm thập phần say đắm.

“..... Người có thể dạy ta thôi, ta thông minh như vậy, từ nhỏ dù học cái gì đều là một lần là biết.”

Tiêu Triết đồng ý. Vì thế hai người bốn tay lẫn lộn bắt đầu rửa chén. Khi việc đã xong không trung đã biến thành màu xám, phòng bếp thấp lên ngọn đèn nhỏ. Tuy rằng cái giá của lần học tập này là hai cái bát một cái đĩa, một thân, à không, hai thân đầy nước, nhưng Tiêu Triết giống như là thực vui vẻ, ta cũng thấy được trong lòng thật là ngọt ngào.

“Tiểu hồ ly, ta phải báo đáp người.” Ánh mắt Tiêu Triết dừng ý cười nồng đậm.

“Bởi vì bận rộn chuẩn bị đón Ôn Ôn, ta đã mồ hôi đầy người.”

“Àn? Kia cùng ta có cái gì quan hệ.” Ta bất mãn, lại nói đến Ôn Ôn kia.

“Đương nhiên là có quan hệ.” Ánh mắt cười của Tiêu Triết đến càng ngày càng gần, khóe miệng nhếch lên càng ngày càng cao, “Bởi vì nước ấm ta chuẩn bị có rất nhiều rất nhiều rất nhiều.” Tiêu Triết bắt được tay của ta, ta theo bản năng muốn tránh ánh mắt của hắn, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, “Người giúp ta rửa chén sạch sẽ như vậy, lại biến chính mình thành một thân đầy mỡ, ta chỉ hảo giúp người rửa.”

“Cái gì?” Ta hoài nghi lỗ tai của ta.”Người xem, ” Tiêu Triết nâng mặt của ta lên, “Còn dính không ít bụi bếp.”

Tiếp theo, Tiêu Triết không nói hai lời đem ta ôm ngang eo. Ta cả kinh kêu to, thấy Kiều Ôn Ôn nghe tiếng mở cửa tò mò nhìn ra bên ngoài, ta mở miệng.

“A Triết, thả ta xuống.” Vào hậu viện phòng tắm ta hô nhỏ.

“Tuân mệnh.” Tiêu Triết cười khanh khách đem ta đặt ở trên tấm đệm mềm mại, bắt đầu nhanh chóng cởi quần áo ta.

“A Triết!” Ta lớn tiếng kháng nghị.

“Tiểu hồ ly, ta bắt quá là muốn giúp người tắm rửa.” Tiêu Triết cười xấu xa nói, “Không cần thẹn thùng như vậy, người đã quên, người lúc đầu gặp ta, ta đã từng giúp người tắm.” Ta đỏ mặt lên, nhớ tới bộ đồ tên móc túi làm vật hi sinh của mình. Tiêu Triết lại bắt đầu động thủ, ta ngăn hắn, lẩm bẩm nói: “Ta..... Để ta tự làm.....” Tiêu Triết vừa lòng nhìn ta đề nghị tự cởi áo, tháo thắt lưng, một bên đổ nước ấm vào bồn tắm lớn.

“A Triết..... Người..... Có thể đem ánh mắt dời một chút.....” Tiêu Triết nhìn thẳng vào ta, thập phần thẹn thùng. Tiêu Triết cười cười, quay đầu đi, ta quay lưng lại, cẩn thận bỏ nốt lớp nội y cuối cùng, bỗng nhiên bên hông bị ôm chặt, vẫn là cánh tay kia. Ta còn không kịp kinh hô, đã bị kéo vào trong nước. Nước ấm lập tức tràn tới, ta ở trong nước ôm chặt lấy chân.

“Tiểu hồ ly, người căng thẳng như vậy, mặt hồng như vậy, giống như không phải tắm rửa, mà là bị lộ.” Ta bực mình, hất nước lên mặt hắn.

“Người đừng nhìn!” Nước này trong suốt thấy đáy, Tiêu Triết trên cao nhìn xuống, làm cho ta thập phần xấu hổ.”A Triết.....” Tiêu Triết không có ý lui bước, ta đành phải lui bước, “Người, cho ta chút cánh hoa đi.....” Nói xong, Tiêu Triết đã cười rộ lên.

“Người cũng không phải nữ hài tử, làm sao học người ta thả hoa vào bồn tắm.”

“.....” Ta á khẩu, “Tóm lại, người đừng nhìn!”

“Không nhìn sao được, ta đang muốn giúp người tắm rửa!”

“Nếu không như vậy, ” Tiêu Triết cúi lưng xuống, ghé vào cạnh bồn, “Ta cũng cởi, cùng người tắm, như vậy sẽ công bằng phải không?” Nói xong, đã động thủ thoát khỏi quần áo.

Ta không thể động dậy, ánh mắt lại không biết hướng chỗ nào, thập phần quần bách, chỉ có thể học đà điệu nhắm mắt lại. Nước trong bồn gợn rung chuyển, tiếp theo trong chớp mắt, tiếng cười khê của Tiêu Triết đã tiến đến bên tai.

“Tiểu hồ ly.”

Ta bị dọa nhảy dựng. Sau đó ta cố gắng tránh bị hấn bắt.....

“Người căn bản là bởi vì chơi cho đã.....” Ta vô lực tựa vào bên bồn, mặc Tiêu Triết thay ta lau ngực.

“Này đương nhiên là một trong những nguyên nhân.” Tiêu Triết thập phần đắc ý với thỏa hiệp của ta.”Tiểu hồ ly, da của người thật đẹp.....”

” Đương nhiên. Mỗi người đều nói như vậy.” Ta đáp.

“..... Mỗi..... người?” Tay Tiêu Triết ngừng lại.

“Cha ta, mẹ ta, còn có Huy ca ca.”

“Huy Duệ?” Tay trên đùi bỗng nhiên buông lỏng, “Huy Duệ từng tắm cho người?”

“Ân, khi không có ai, Huy ca ca liền giúp ta tắm, mỗi lần đều khen da ta đẹp.”

“.....” Tiêu Triết xoay người ta, “Tiểu hồ ly.....”

“Ân?”

“..... Quên đi, ” Tiêu Triết than nhẹ một hơi, nói tiếp: “Ngốc người giúp ta chà lưng được không?”

“Cáp a?”

“Ân, chúng ta phải tắm mau một chút, Ôn Ôn người ta còn chưa có tắm đâu.”

“..... Vì cái gì lại nhắc nàng?” Ta đoạt lấy khăn tắm trên tay Tiêu Triết, dùng đầu ngón tay đâm bờ vai của hắn: “Thôi! Ngay! Đi!” Tiêu Triết còn chưa hết hy vọng nói: “Tiểu hồ ly, người có thể ôn nhu một chút.....” Những lời này Tiêu Triết nhất định cố nén ý cười, thế cho nên ngay cả ngữ điệu cũng có vẻ buồn cười.

Lưng Tiêu Triết thập phần rắn chắc, ta không cố gắng dùng sức chà, nhìn thấy da hắn chậm rãi biến hồng, trong lòng không khỏi nhớ tới lần đầu nhìn thấy thân thể Tiêu Triết. Bất quá khi đó không có nhìn đến lưng. Trong lòng ta nói thầm, không khỏi cảm thấy hợp mắt.

“Tiểu hồ ly!” Thành linh xảy ra một tiếng thở nhẹ, ta sợ tới mức để khăn tắm rơi vào trong bồn.

“Tiểu hồ ly, không yên lòng, suy nghĩ chuyện gì?”

“..... Chà lưng xong rồi.”

“Nhưng mà, ta cũng không chỉ có lưng mà thôi.” Tiêu Triết quay đầu cười hì hì nói.

“Người!”

“Tiểu hồ ly, coi như lại là một tâm nguyện của ta đi.”

“..... Như vậy cũng coi như là tâm nguyện? Thực không đúng đắn.”

“Đương nhiên là tâm nguyện, ta còn có rất nhiều tâm nguyện muốn cùng với người thực hiện, nhưng không nóng nảy, để từng việc từng việc đến.”

Tiêu Triết thần nhiên nói, hết thấy giống như đương nhiên. Ta giật mình, mới biết được nguyên lai cái gọi là cảm động là cảm giác như vậy. Trong lòng thực ngọt, cái mũi thực cay, nhưng là một chút cũng không khó chịu.

“Thực lòng tham, cẩn thận sẽ bị trời phạt.” Ta cúi đầu, cố gắng bình phục tâm tình.” Quay lại đây.”

Tiêu Triết chậm rãi quay lại, ta quỳ gối trước người hắn, dòng nước ôn nhu như dung nhập cùng cảm xúc của ta, cùng hắn nhẹ nhàng lưu chuyển. Ta cẩn thận chà ngực Tiêu Triết cùng cánh tay. Tiêu Triết lặng lẽ nhìn ta chăm chú, ta có cảm giác bị ôm từ đầu đến chân, không biết là vì nước, hay là ánh mắt hắn.

Chà xong nửa người trên, ta thoáng lưỡng lự, nhưng vẫn đưa tay hướng về chân Tiêu Triết. Tiêu Triết dời tầm mắt thôi nhìn chăm chú ta, đầu hướng nóc nhà.

Thời gian chưa từng chậm thế này. Trong đầu ta chỉ có tiếng tim mình đập. Tiêu Triết thần sắc bình tĩnh, tựa vào thành bồn. Nước dần dần lạnh đi, nhưng ta lại dần dần nóng lên. Biến hóa của Tiêu Triết rõ ràng như thế ở trước mặt ta.

“A Triết.....” Ta khẽ gọi.

“Khó kìm lòng nổi.” Tiêu Triết cười khổ.

Ta mím môi suy nghĩ, Tiêu Triết khôi phục tư thế ngửa đầu. Ta quyết tâm, tiến tới, khẽ hôn yết hầu Tiêu Triết.

Tiêu Triết rõ ràng kinh ngạc nhìn ta.”Nhắm mắt lại.” Ta nhẹ giọng nói. Tiêu Triết thuận theo nhắm hai mắt lại. Ta đưa tay hướng vật nóng rực của Tiêu Triết. Tiêu Triết ở dưới tay ta rõ ràng run lên. Ta cẩn môi, Tiêu Triết giữa đầu không ngừng thoát ra tiếng rên trầm thấp.

Lúc sau nước hoàn toàn nguội lạnh, chúng ta rốt cục rời khỏi bồn.

Ta cùng Tiêu Triết yên lặng mặc quần áo.

“Tiểu hồ ly.” Vẫn là Tiêu Triết đánh vỡ trầm mặc, đưa tay kéo ta, nhẹ nhàng ôm lấy đầu của ta, hôn tóc ta.

“Giờ không còn sớm, ” ta nhẹ nhàng đẩy hắn ra, “Ôn Ôn còn chưa tắm đâu.”

“..... Như thế nào hiện tại lại là người nhắc tới nàng.” Tiêu Triết cười khẽ cắn tai ta.

“Quần áo cũng không mặc.” Ta than thở, mặc áo cho hắn, “Người mau đổi nước đi, tối nay, nói không chừng người Ôn Ôn kia sẽ ngủ lại.”

“Tiểu hồ ly.....”

“Không cần theo!” Ta hô nhỏ, Tiêu Triết ngẩn ra, ta lại cuống quýt bổ sung nói: “Ta biết đường, ta tự trở về phòng ngủ.” Nói xong, ta bước nhanh rời khỏi phòng tắm. Đi vào tiền viện ban đêm, chạy đến bên cạnh giếng ngồi xuống, ta hít sâu, cùng gió đêm, mới rốt cục cảm thấy được độ ẩm trên mặt hạ xuống một chút.

Khi Tiêu Triết vào phòng, ta đang bọc chăn miên man suy nghĩ. Tiêu Triết nhẹ nhàng vạch chăn, nhẹ nhàng tiến vào.”A Triết.” Ta gọi.

“Ta còn nghĩ đến người đã ngủ.” Tiêu Triết sờ sờ đầu của ta. Ta tìm một cánh tay Tiêu Triết, ôm chặt lấy, ngáp một cái thật to, đặt đầu ở vị trí ta thích nhất, cuối cùng ngủ.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, hiếm khi Tiêu Triết còn ở bên thế này. Ta buông cánh tay Tiêu Triết ra, khẽ dụi mắt, lẩm bẩm hai câu. Nhìn thấy Tiêu Triết đang dùng ánh mắt rạng rỡ nhìn ta, ta không khỏi hưng khởi. Hôn nhẹ một cái lên mặt hắn, “A Triết ——” ta ôm cổ hắn cọ cọ.

Tiêu Triết ngứa không chịu được, thấp giọng cười rộ lên.” Khi người tỉnh lại nguyên lai đáng yêu như vậy, xem ra ta thật sự bỏ phí không ít cảnh hay.” “Cái gì cảnh hay, ta là còn tùy người.....”

Tiêu Triết ấn mũi ta.”Nói đúng, tiểu hồ ly của ta không thể tùy tiện để cho người ta nhìn. Một mình ta là đủ, cảnh hay là của mình Tiêu Triết ta.”

“Người là ai chứ!” Ta đẩy hẳn, tỏ vẻ kháng nghị. Sau đó đứng lên đi rửa mặt. Ta rửa mặt xong Tiêu Triết vẫn còn ở trên giường không hề động tĩnh.

“Ta thấy người hôm nay chịu khó như vậy, nghĩ đến người sẽ đưa khăn rửa mặt cho ta.” Tiêu Triết nháy mắt mấy cái nhìn ta.

“Người có tay có chân, dựa vào cái gì?”

“Chính là.....” Tiêu làm ra vẻ khổ, “Tay của ta rất tê.....” Lời nói thê lương bi ai. Ta tự biết đuối lý, cũng không muốn cãi nhau nữa, lấy khăn, đưa cho hẳn. Thế nhưng Tiêu Triết đáng giận kia ngẩng mặt nhắm mắt lại, vẻ mặt chờ đợi. Ta rốt cục tức giận, đem khăn chụp ở trên mặt hẳn.”Người không cần được một tác lại muốn tiến một thước!” Ta đứng lên.

“Nhưng mà.....”

“Người rõ ràng còn có một tay!”

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết bắt đắc dĩ ngồi lên, tự mình lau mặt.”Tiểu hồ ly người thật sự là.....” Tiêu Triết hình như có bất mãn, cau mày, không ngừng than thở.

“Ta đói bụng!” Ta lớn tiếng tuyên bố, ngắt lời lầm bầm của hẳn. Tiêu Triết nhìn ta, bắt đắc dĩ mặc quần áo xuống giường. Tầm lưng kia lộ ra rất nhiều ý thê lương, làm cho ta cũng nhịn không được động lòng trắc ẩn.

“A Triết, ” ta giữ hẳn lại, “Cùng lắm thì..... Ta buổi tối sẽ giúp người.....”

“Tắm rửa?” Tên kia nháy mắt tinh thần tỉnh táo.

“.....” Ta trừng hẳn liếc mắt một cái đi ra khỏi phòng. Đáng giận, cái gì ta cũng đều chưa nói!

Tiêu Triết mặc quần áo đuổi theo, kéo lấy tay áo của ta lại làm ầm ĩ một phen.

Tới nhà ăn, trên bàn đã dọn xong bữa sáng phong phú.

Cái này ngay cả Tiêu Triết đều sợ sệt nửa ngày. Đến khi Kiều Ôn Ôn cầm một cái chén đĩa nóng hôi hổi đi ra, chúng ta mới hồi phục tinh thần lại.

“Nha, đừng đứng, mau ngồi xuống đi. Tiêu ca ca huynh cũng ném thử cháo muối làm đi.” Nói xong cầm chén đĩa trong tay, “Gạo này, là gạo nếp đoàn phụ thân muối làm, không phải Tiêu ca ca trước đây thực thích ăn? Phụ thân vẫn nhớ, cho nên lần này cố ý làm chút, để muối mang đến.” Chuyển hướng ta, “Tiểu..... Hoài Phong, ta có thể gọi người như vậy không?” Ta gật gật đầu, nếu cái kia chữ tiểu kia không có tính ở bên trong.”Bởi vì cũng không hiểu được người thích cái gì, cho nên nếu có chút không hợp khẩu vị thỉnh thông cảm.”

Lời nói này trang nhã mà không mất ôn nhu, nhìn nhìn lại Tiêu Triết, người này đã cười đến cười toe tóa!

Kiều Ôn Ôn múc một chén cháo cho ta, ta nói tạ ơn, uống một ngụm.

“Ăn..... Rất thơm ăn được lắm.....” Ta không tình nguyện nhưng phải thoải mái vui vui vẻ vẻ nói.

Kiều Ôn Ôn cười rộ lên.”Không chê là may rồi, ta còn nhớ người ăn quen cháo của Tiêu ca ca, chỉ sợ của ta là không dễ mất.”

“Làm sao thế được, Ôn Ôn thông minh lanh lợi, làm cháo cũng thật sự khéo.” Tiêu Triết vui tươi hơn hử khích lệ. Đúng vậy, trong phòng này ba người chỉ ta hết ăn lại uống.

Không vui không vui, lập tức đói. Không vui cũng không gây trở ngại ta ăn no bụng.

“Tiêu ca ca, ” Tiêu Triết từ phòng bếp trở về, Kiều Ôn Ôn bật người tiến đến.”Muội rất muốn đi ngắm Bích Lạc Thiên, Tiêu ca ca có thể dẫn muội đi không?” Ta mở to hai mắt nhìn nàng. Đây lại là làm cái gì? Tiêu Triết liếc mắt nhìn ta một cái, gật đầu đáp ứng.

Nếu đã đáp ứng làm sao phải nhìn ta!

“Tiểu hồ ly, giữa trưa có lẽ không về kịp.....” Tiêu Triết lo lắng nhìn ta. Ta biết, đường xá không ngắn, đói một chút cơm không thể làm ta chết, không phiền người quan tâm.

“Cho nên, tiểu hồ ly, hảo hảo giữ nhà.” Tiêu Triết cười.

“Vâng!” Ta tức giận đáp. Nguyên lai khinh ta là tiểu cầu.

Ta ở trong sân nhân đến vô sự, lên lên nóc nhà phơi nắng. Đang lúc buồn ngủ cực kỳ, nghe được trong phòng một trận âm thanh lục lọi. Chẳng nhẽ là kẻ cắp?

Ta theo thanh âm tìm kiếm, quả nhiên có người đang không ngừng lục lọi. Ta với người này không hợp ý, người này khiến ta vừa thấy đã tức giận.

Ta tiến lên, một chưởng chém ra, người nọ thật cũng linh mãnh né tránh, chúng ta liên tiếp thi pháp, trong phòng nhất thời ánh chớp bắn ra bốn phía, sắc thái sặc sỡ.

” Lưu manh hồ ly này! Thật muốn bức lão phu hạ độc thủ phải không?” Bốn chưởng bốc lên, miệng cũng không nhàn rồi.

“Người ít giở trò, hôm nay A Triết không có đây, người nghĩ ta có thể bỏ qua cho người?”

“Chắc là đồ nhi ta cùng Ôn Ôn tâm đầu ý hợp đi du sơn ngoạn thủy, để người một mình trong lòng ghen ghét.” Còn đây là thù mới hận cũ. Ta nảy sinh ác độc, sử xuất chiêu hung ác. Người nọ quả nhiên yếu ớt rồi ngã xuống.

“Lưu manh hồ ly! Lại đi dùng thủ đoạn hạ lưu này! Yêu thuật không dùng lại dùng mê hương!”

“Là mê hương cũng là hồ mê hương Ngân hồ ta đặc biệt có. Dùng ở trên người người là coi như tôn người cao thủ.” Ta hung tợn tiến lên, “Nói! A Triết cùng Kiều Ôn Ôn kia rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

“Chính là những chuyện người đang thấy!”

“Trước người đối A Triết nói qua cái gì?”

“Nói người lưu manh bất hảo, khuyên đồ nhi ta sớm bắt người, ném tới khe suối!”

.....

Ta hỏi mười mấy vấn đề, lão nhân này ác ngôn không trả lời một lần đứng đắn. Ta không muốn mất thời gian, liền giải mê hương cho hắn. Ngồi dưới đất, dựa vào giường, mệt mỏi nói không nên lời.

“Tiểu hồ ly.....”

“Tiểu hồ ly không phải để người gọi!” Ta rống lên.

Lão nhân kia vỗ vỗ bụi đứng lên, tiếp tục lục tung, một bên còn lẩm bẩm: “Kỳ quái, thanh vân ngọc long tôn của lão phu đâu rồi?”

“Người sẽ không bỏ mặc chứ?” Sư phụ Tiêu Triết sẽ không phải ngay cả này cũng không quan tâm.

“Ách, ” lão nhân kia vỗ ót hô to nói, “A, già rồi, mà ngay cả này cũng quên.” Ta ngừng suy nghĩ nhìn hắn, vừa mới một hồi chiến đấu kịch liệt, lại vẫn giống không có việc gì.

“A a a, nguyên lai ở trong này, lão phu có thể đi cùng cái lão bất tử kia tiếp tục uống rượu rồi!” Ta thở dài, người đây là đang nói chính người sao?

“Hồ ly, ” lão nhân kia bỗng nhiên đổi chủ đề, “Người có từng nghĩ tới biến thành người.”

Biến thành người? Vì cái gì? Ta lại như thế nào biến thành người? Ta quay đầu, không còn thấy thân ảnh lão nhân kia nữa.

Khi Tiêu Triết trở về thần sắc nghiêm túc dị thường, thậm chí làm cho ta không có cơ hội nhắc tới chuyện sư phụ hắn trở về. Đến bữa chiều, thấy thế nào cũng cảm thấy được Tiêu Triết so với một ngày trước đối đãi Kiều Ôn Ôn tốt hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ một lần đi ngắm Bích Lạc Thiên đã xảy ra những chuyện ta không tính đến?

Buổi tối ta ngủ không được, Tiêu Triết cũng không biết người đang làm sao. Rốt cục nhìn thấy Tiêu Triết vào nhà, ta vội bắt lấy hắn.

“A Triết, nói cho ta biết những chuyện trước đây của ngươi được không?”

Tiêu Triết sững sốt, sau đó cười nói: “Hôm nay đã đã khuya, như thế nào đột nhiên hiếu kì như vậy?”

“Ta không phải tò mò, ta chỉ là muốn biết.”

“Một buổi tối cần gì gấp, ” Tiêu Triết cười nhẹ, “Chúng ta về sau có rất nhiều thời gian có thể cho ngươi chậm rãi nghe ta kể.” Chính là ta nghĩ Tiêu Triết nhất định sẽ không cự tuyệt ta.

“Ta có rất nhiều thời gian, nhưng ngươi không có!” Ta nói một câu này xong, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hắn, túm chặt chăn.

“Tiểu hồ ly?” Tiêu Triết hình như khó hiểu, ta lại tâm phiền ý loạn vô tình phản ứng hắn, làm bộ ngủ.

Sau lưng truyền đến tiếng thở dài nhẹ nhàng, Tiêu Triết sờ sờ đầu của ta, rồi đi ra ngoài.

Cho tới nay ta cũng không suy xét những chuyện cũ. Phạm nhân muốn thành yêu kiếp này có thể được, yêu muốn làm nhân lại chỉ có thể chờ kiếp sau. Ta chưa bao giờ nghĩ tới phải thành người, ta cũng cũng không biết vì cái gì phải đổi, đương nhiên cũng không có nghĩ tới rất nhiều vấn đề khác, ví dụ như sự khác biệt của con người. Có lẽ là thời gian ta làm người quá dài, thời gian thật dài này ngược lại làm cho ta quên mất người cùng yêu quá bản chất rất khác nhau.

Cả đêm ta không hiểu khó chịu bất an, lòng chua xót cùng sợ hãi. Muốn khóc lại không thể thống khoái phát tiết, muốn ngủ lại không thể suy nghĩ yên tĩnh, cả đêm ta thập phần khó chịu, bởi vì, tối nay, Tiêu Triết không trở về nữa.

Ngày thứ hai sáng sớm ta thức dậy, đến bên cạnh giếng múc nước. Nước giếng sáng sớm thật lạnh, giống như linh dược giúp người thanh tỉnh. Ta cố gắng bảo mình phải bình tĩnh trở lại, lại vào lúc này thấy Kiều Ôn Ôn.

Kiều Ôn Ôn ra khỏi phòng, hai mắt sưng đỏ, không ngừng lau nước mắt. Tiếp theo Tiêu Triết xuất hiện phía sau ở nạng, phủ thêm áo khoác cho nàng. Sau đó Tiêu Triết thấy ta, sau đó Kiều Ôn Ôn cũng thấy ta.

Ba người trong lúc nhất thời đều đứng yên bất động. Đình viện to như vậy, không khí giữa mọi người trong lúc đó thập phần quái dị.

“Chào.” Ta thản nhiên đánh vỡ trầm mặc, buông thùng nước, bỏ đi.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết ở phía sau gọi ta, ta bước chậm lại, nhưng đến tận khi ta trở lại phòng cũng không thấy Tiêu Triết đuổi theo. Ta trở lại trên giường nằm xuống, lấy chăn kéo trùm qua đầu, nói với mình cái gì cũng không được hỏi.

Đến bữa cơm trưa, Tiêu Triết rốt cục tới tìm ta. Ta nghe thấy thanh âm mơ hồ.

“Tiểu hồ ly, Ôn Ôn sau bữa trưa muốn đi. Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết một phen lật chăn, ta rốt cục lại ngồi được không khí mới mẻ.”Tiểu hồ ly, ngươi làm cái gì vậy?”

Tiêu Triết nâng mặt của ta, bạt mạng quạt, ta thở hổn hển mấy hơi, rốt cục ánh mắt cũng trở nên thư thái.

“Tiểu hồ ly, để ta xem buồn bực có phá hủy gì không?” Tiêu Triết nắm cằm ta, đem mặt ta quay trái quay phải, ta xót xa nhìn hắn.

“Buông tay.....”

“Còn nói chuyện được, hắn là không nghiêm trọng.” Ta đứng lên đi ra ngoài, nhưng không xong, được hắn đỡ lấy. Ta lười mở miệng, trực tiếp mặc kệ hắn.

Thật vất vả ăn xong một chút cơm, ta khách khí nói xong nên đi, tìm cơ trốn, không hề nhìn bọn hắn ly tình lạnh nhạt.

Ta chờ ở phía sau viện đập xong con bướm, đùa giỡn xong cá chép, Tiêu Triết còn chưa tới tìm ta, lòng ta tiếp theo hoảng sợ, liệu sẽ không..... Vội chạy ra, phát hiện Tiêu Triết đang ngồi ở đại sảnh. Cũng may, ta thở phào một hơi, tốt xấu gì người cũng vẫn còn ở lại.

“A Triết.....” Ta gọi, Tiêu Triết đưa tay kéo ta qua. Ta thuận theo để hắn kéo tay, đứng ở trước mặt hắn.

“Không thể tưởng được Ôn Ôn đúng là nữ tử chung tình như thế,” trong lòng ta căng thẳng một chút, Tiêu Triết tiếp tục nói, “Lúc nhỏ không biết, nàng lại cùng ta hợp ý như thế.”

“Ta cùng với nàng một đêm tâm sự, cảm xúc thâm hậu.” Nói tới Kiều Ôn Ôn trong mắt mang lệ, tâm sự này thật sự là không đơn giản.

“Ta cùng với nàng cùng cảm xúc, thật là nhất kiến chung tình, yêu cũng bất quá là chuyện trong nháy mắt.” Tiêu Triết cúi đầu chậm rãi nói, hoàn toàn không để ý trong lòng ta đã sóng cuộn biển gầm. Tiêu Triết lại vào lúc này buông tay, ấm áp lướt qua một chút. Tiêu Triết bắt đầu ngắm nghía một vật trên bàn, ta lúc này mới phát hiện nguyên lai trên bàn còn có một cái hộp gấm. Trong tay Tiêu Triết là một khối cổ ngọc thượng hạng. Cây hạch đào lớn nhỏ, điêu khắc tinh tế. Ta giật mình hiểu được ta nguyên lai không có rất nhiều thời gian để hiểu Tiêu Triết, Tiêu Triết sẽ không nguyện ý cùng ta chia sẻ. Nhất kiến chung tình, nghe vậy ta tỉnh ngộ tự mĩa mai mình. Tàn nhẫn nhất chính là, ta còn ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, nghe hắn nói hắn cùng người phạm nhân nữ tử nhất kiến chung tình như thế nào.

“Gia tổ ta truyền lại một khối linh ngọc, hộ tâm dưỡng khí, mẹ ta dặn dò, trừ phi là người ta yêu nhất cuộc đời này, bằng không không thể giao phó.” Cho nên người hiện tại tìm khối ngọc này, chính là vì muốn giao cho Kiều Ôn Ôn sao? Hay cho câu người yêu thương nhất cuộc đời này. Ta vẫn còn tin là lão nhân tử kia nói dối ta, nguyên lai hắn nói đều là sự thật! Ta không thể chịu được run rẩy đứng lên, lòng như bị đâm. Nhớ ngày đó Huy Duệ từng hỏi ta thật muốn đi cùng hắn, ta một lòng theo hắn không ngờ lại có chuyện này. Như vậy kế tiếp ta chờ đợi cái gì?

“Tiểu hồ ly,” Tiêu Triết ngẩng đầu, “.....Người sao lại khóc?”

“..... Kẻ lừa đảo.....” Ta nghiêng rằng nghiêng lợi, “Người rõ ràng từng nói người thích ta, sao lại có thể đi thích người khác.....” Chẳng lẽ là ta hiểu sai? Ta run mạnh lên. Hắn thích ta, nhưng chắc không phải là yêu? Ta cảm thấy như bị rơi xuống đầm nước lạnh, quanh thân lạnh như đóng băng.

“Tiểu hồ ly, người đang nói cái gì? Ta đâu thích người khác?”

“Người vừa xong còn nói, cùng Kiều Ôn Ôn nhất kiến chung tình!”

“.....” Tiêu Triết đề lại thái dương, giống như thập phần đau đầu, “Tiểu hồ ly..... Người thật sự là! Người còn nhớ vị Tô huynh từng cho ta mượn nhà cửa để ở không? Người Ôn Ôn nhất kiến chung tình là hắn. Ba năm trước đây bọn họ ở đây gặp nhau, Ôn Ôn liền yêu hắn.”

“Kia..... vậy người lúc đó chẳng phải..... nhất kiến chung tình.....”

“Ngốc! Tiểu hồ ly,” Tiêu Triết đứng lên, nâng mặt của ta lên, ôn nhu nói: “Làm cho ta nhất kiến chung tình, không phải là người sao?” Ta kinh ngạc đến ngây người, Tiêu Triết hôn lên mắt ta, hút vào nước mắt của ta.

Ta đẩy hắn ra! “Vậy người vì sao qua đêm ở phòng Kiều Ôn Ôn, còn làm cho nàng khóc đỏ mắt!”

“Không thể trách ta! Ôn Ôn không khóc vì ta! Là bởi vì Tô huynh luôn đi đây đi đó, tính cách giống như gió không kềm chế được, hoàn toàn không biết tâm tình của Ôn Ôn. Mà Tô huynh kia không phải nho sĩ, Ôn Ôn không thể tìm được hắn, mới nghĩ muốn ở chỗ ta tìm một phong thư Tô huynh từng viết làm dẫn, mới có thể dùng chỉ hạc tìm được Tô huynh, nói rõ lòng mình. Trong lòng Ôn Ôn buồn khổ, nói đến tình cảm nữ tử rơi lệ có gì lạ. Từ nhỏ đến lớn, ta như huynh trưởng nàng, tất nhiên là phải an ủi khuyên răn.”

“Vậy cũng không cần suốt một buổi tối! Một đêm ta khổ sở đến cỡ nào người có biết hay không!” Nước mắt lại không thể kiềm chế dừng mãnh tiến ra.

“..... Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết vội đưa tay lên lau, “Là do ta sai sót, ta nghĩ người sẽ hảo hảo ngủ.....”

“Nói bậy!” Ta ngăn tay hắn, “Kia là cái gì?” Ta chỉ vào vòng ngọc trên bàn.”Dù sao chúng ta khác biệt, không thể lâu dài, người có thể cầm đi giao cho nàng, mãi mãi bên nhau!”

“Tiểu hồ ly, này vốn là của Kiều gia.....”

“Thì ra là thế! Ta còn cho là người muốn đưa nàng vật đính ước, nguyên lai là người nhận vật đính ước, ưng thuận chung thân, người còn dám nói không phải!”

“Tiểu hồ ly..... Đây là lúc trước sư phụ cùng Kiều bá bá chơi cờ thắng, người muốn lấy Không Sơn linh ngọc, Kiều bá bá cố ý dùng ba ngày làm nghi thức đổi chủ, sai Ôn Ôn mang tới cho sư phụ, chẳng ngờ Ôn Ôn trong lòng nhớ nhung Tô huynh, suýt nữa quên việc cần làm.....”

“..... Thật sự? Người cùng nàng cái gì cũng đều không có?”

“Đương nhiên, tiểu hồ ly, người sao lại hoài nghi ta?”

“Người thề!”

“Vâng vâng vâng, ta nếu đổi tiểu hồ ly có nửa lời nói dối, trời giáng ngũ lôi!” Tiêu Triết dựng thẳng ngón tay lên, chỉ trời thề.

“Vậy linh ngọc mẫu thân để lại cho người đâu?” Ta lại nghĩ tới một chuyện.

“Người nói cái kia?” Tiêu Triết cười khỏ, “Tiểu hồ ly, không phải người đã sớm mang ở trên tay sao?”

Ta đứng ngẩn tại chỗ, nâng tay trái lên, “Cái này?” Ta chỉ vào vòng tay ngọc.

“Bằng không người cho là cái gì? Khối thượng cổ linh ngọc này cùng ngọc bội trước ngực ta nguyên là nhất thể, tương thông lẫn nhau, với thể xác và tinh thần rất có ích lợi.” Tiêu Triết cười ôm ta.

Ta đưa đầu áp vào lòng hắn, nghe tim hắn đập, ta thông suốt, người này tuyệt đối sẽ không lừa gạt tình cảm của ta, là ta quá mức lo lắng, thiếu chút nữa hiểu lầm trung lương.

“Tiểu hồ ly, thế nhưng người đối ta không tín nhiệm như vậy, ta thật sự là hảo thương tâm.” Tiêu Triết lấy tay của ta đặt ở trước ngực hắn, về mặt đau khổ nhìn ta.

“..... Kiều Ôn Ôn kia xinh đẹp lại ôn nhu như vậy, ta lo lắng một chút có gì không ổn.....” Ta oán giận.

“Ôn Ôn mới ở không đến ba ngày, người đã lo lắng như vậy, nếu là ở hơn mười ngày nửa tháng.....”

“Ta nói không chừng sẽ cắn đứt cổ họng của người.” Tiêu Triết sừng sốt, làm ra bộ dáng hoảng sợ.

“Ta kỳ thật chính là độc ác như vậy, muốn tuyệt tình với ta thì mời làm mau kéo muộn.”

“Không, sẽ không.” Tiêu Triết lại ôm chặt lấy ta, “Bất quá ta hiện tại thật sự thập phần vui vẻ. Tiểu hồ ly, nói không chừng người còn quan trọng với ta hơn ta nghĩ.”

“Làm bộ!” Ta đẩy hắn ra. Tiêu triết lại càng ôm chặt ta.

“Tiểu hồ ly, đừng khóc.” Tiêu Triết cười cười. Ta ngượng ngừng cúi đầu.”Thực xin lỗi.....”

“Chỉ nói mà đủ sao?” Tiêu Triết được thể không buông tha.

” Muốn như thế nào?”

“Đúng vậy, muốn như thế nào?” Tiêu Triết dù ung dung nhìn ta, cười đến thập phần bồn cợt.

Quên đi, dù sao cũng không phải một lần hai lần. Ta kiễng chân, hôn môi Tiêu Triết. Ai ngờ đến, Tiêu Triết lập tức đổi khách thành chủ, chiếm lấy lưỡi của ta.

“Lại nói tiếp, người vì sao đột nhiên nói đến chuyện ta và người không giống nhau. Thập phần không giống người.”

“.....” Ta bĩu môi, “Ta như vậy không giống người đang tự hỏi sao?”

” Không phải, bất quá..... Hay là sư phụ ta còn nói cái gì?”

Ta gạt đầu.”Sư phụ người trở về quá, mang thanh vân ngọc long tôn đi rồi.”

“Thanh vân ngọc long tôn?” Tiêu Triết nhíu mi, “Đó vốn là vật của Quan Húc đại sư, biến nước thành rượu, sư phụ từng mượn thưởng thức, sau lại nói đã đánh mất, hại ta phải làm ba tháng cu li cho Quan Húc đại sư..... Nguyên lai là sư phụ giữ lại.”

“Ai, sư phụ đã đem sự tình gây đủ rối loạn rồi.” Tiêu Triết cúi đầu, lại nói, “Mấy ngày trước sư phụ là bởi vì cho chúng ta biết rõ người đi ra ngoài chơi lâu như vậy mấy ngày liền trở về, trong lòng không thoải mái cho nên lấy ta trút giận.”

Hừ! Rõ ràng ta mới là nơi trút giận!

“Vậy người sao không nói rõ ràng!”

“.....” Tiêu Triết sờ sờ đầu của ta, “Nếu ta sớm biết người để ý như thế sao lại không nói rõ ràng?”

Được rồi, lý do này coi như chấp nhận được.

Bỗng nhiên ta nghĩ tới một vấn đề thực nghiêm trọng.

“A Triết, ” ta chỉ vào ngọc hoàn trên tay, “Người từng nói đây là pháp khí phòng ngừa ta chạy trốn, rồi người ngàn thước sẽ bị khí huyết nghịch lưu mà chết?”

“..... Tiểu hồ ly.....” Sự việc diễn biến đột ngột, Tiêu Triết không dự đoán được còn có chuyện, sắc mặt như ghen xương cá.

“Nhưng người hiện tại còn nói vật ấy hộ tâm dưỡng khí, ta đây rời người ngàn thước đến tột cùng có thể khí huyết nghịch lưu mà chết hay không?”

“.....” Tiêu Triết tựa hồ thập phần khổ sở, “Sẽ không.....”

“Tiêu Triết!” Ta bị phẫn, “Người quả nhiên gạt ta!”

“Tiểu hồ ly! Tiểu hồ ly.....”

“Chờ bị sét đánh đi!” Ta xoay người mà đi.

10. Chương 10

Kì sơn. Nửa tháng sau. Kì sơn cùng Ân sơn không giống nhau, Ân sơn cô tuyệt, Kì sơn phần đông thì là các loại yêu quái. Mà chân núi Kì sơn là chỗ người cư trú. Từng nhánh cây ngọn cỏ Kì sơn ta đều rất quen thuộc. Ta nhảy lên cây ăn kim linh quả, bên người có con chim kêu lú lú.

“Ta nói Kì sơn hiểm khi có người từ bên ngoài đến, với lại tuần mỹ bất phạm, phong tình lại vô cùng bí hiểm, tỷ muội chúng ta không ai lại gần hẳn được. Gặp người liền hỏi ‘ Hoài Phong ở nơi nào? ’ ta nói a, chỉ bằng hai cái đùi mà muốn tìm đến người, thật sự là không dễ dàng a.” (đây là lời con chim đó ٩٩ٓ)

Hắn còn lâu mới dùng hai cái đùi! Suốt nửa tháng này ngọc hoàn trên tay liên tục tỏa lam quang, ta biết là hắn đang tìm ta.

” Tội nghiệp hảo muội muội gốc của ta muốn dẫn đường cho hắn, không biết lúc này tới chưa?”

Nuốt vào một kim linh quả cuối cùng, ta đem hạt phun ra thật xa, thay nó gieo mầm.

Ta nhảy xuống cây, về nhà.

Nhà của ta là một căn nhà nhỏ bên trong rừng rậm, vừa mới đến gần, một con chim vỗ cánh bay lên mái hiên.

Ta hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Trong phòng im ắng, các loại các đồ lật vật từ lúc ta rời đi vẫn y nguyên. Ta thất vọng vì trở về quá sớm. Nằm xuống giường, ta xoay ngọc hoàn trên tay, nó đang yếu ớt phát ra lam quang.

Thấm thoát ta chìm vào giấc mộng.

Không biết qua bao lâu, ta cảm thấy một trận sát khí. Trận sát khí này làm ta chợt thanh tỉnh, nhảy bật lên.

Ta nghĩ không sai, đối diện một người, tọa như mãnh hổ, hùng hổ nhìn ta. Ta thủ thế, chuẩn bị tùy thời bỏ chạy.

“Vô ích, ” người nọ chậm rãi mở miệng, “Bốn phía đã bị ta thi pháp vây hạ, cho dù ngươi có bản lĩnh phi thường, cũng trốn không thoát khỏi nhà gỗ này.”

Người nọ thập phần khẳng định, nói năng có khí phách. Nhưng ta cũng kiên cường, chỉ có thể lùi lại.

“A Triết.....” Ta run giọng kêu lên.

“Không nói một tiếng đã chạy về Kì sơn. Ngươi có biết ta tìm ngươi bao lâu rồi không?” Tiêu Triết hé ra mặt đen, không có chút dấu hiệu mềm lòng.

Ta xoay người.”Đứng yên!” Tiêu Triết ra lệnh.

“Ta từng nói, nếu ngươi còn chạy trốn, ta nhất định sẽ dùng hết thủ đoạn trói chặt ngươi. Không biết ngươi còn nhớ hay không?” Tiêu Triết ngồi nghiêm chỉnh, ta thậm chí hoài nghi ta nghe thấy thanh âm tổn hơi thừa lời. Ta sợ hấn sẽ đột nhiên giống ảo thuật từ phía sau lấy ra một cái thiết liên hoặc là cái gì khác thật sự đến trói gô ta, nhất thời suy nghĩ đảo như chớp.

“Ta sống cũng không dễ chịu gì, ta mỗi ngày đều sợ hãi, sợ ngươi không đến tìm ta. Ngươi bắt ta chờ lâu như vậy, ta còn nghĩ..... Ngươi không cần ta!” Ta cúi đầu, ngón tay xoắn góc áo, thập phần ủy khuất.

Tiêu Triết rõ ràng chấn động. Thân thể chậm rãi thả lỏng, sắc mặt cũng dần dần dịu xuống.

“Lại đây.” Một tiếng nhẹ nhàng thở dài, Tiêu Triết vẫy tay. Ta lắc đầu đứng bất động tại chỗ.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết đứng dậy ôm lấy ta, “Ta muốn bắt ngươi làm thế nào mới tốt.” Tiêu triết lại thở dài. Nguy cơ qua, ta cũng âm thầm thở dài một hơi.

Ta nhìn nhìn Tiêu Triết, lại là một bộ dáng tiêu tụy màn trời chiếu đất, nhất thời cảm giác áy náy dâng lên.

“Lại đây lại đây.” Ta giữ chặt hấn, đưa hấn ra tiểu phòng sau nhà.

“Đây là?” Tiêu Triết nhìn ao nước nóng hôi hổi.

“Đây chính là suối nước nóng của Kì sơn.” Ta cực kỳ đắc ý nói.

“.....” Mặt Tiêu Triết co rúm, “Tiểu hồ ly, ngươi sao lại..... chiếm đoạt con suối của thiên nhiên.....”

Ta không phục, phản bác hấn, “Suối nước nóng của Kì sơn rất nhiều rất nhiều như vậy, rất nhiều yêu quái có suối nước nóng trong phòng, yêu quái Kì sơn đều không có ý kiến, ngươi nói lời chính nghĩa làm gì?”

Tiêu Triết á khẩu.”Còn thất thần làm cái gì? Chẳng lẽ ta chỉ đưa ngươi đến xem?” Ta đẩy hấn. Tiêu Triết như ở trong mộng mới tỉnh, rốt cục cười rộ lên, cởi quần áo.

Ta ngồi xuống bên cạnh ao.

“Tiểu hồ ly ngươi làm cái gì?”

“..... Giúp ngươi chà lưng. Ngươi không cần?”

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết quái dị nhìn ta, “Vì sao bỗng nhiên lại hào phóng như vậy?”

Ta hừ một tiếng. Ta không cởi quần áo, ta sợ cái gì, nhiều nhất cũng chỉ là đổ mặt.

Tiêu Triết cười rộ lên, thoải mái mà hừ hai tiếng.

Bỗng nhiên mất cá chân bị túm, thân mình lệch đi, ta ngã vào trong ao.

Tiêu Triết cười hì hì nhìn ta, ta không rên một tiếng theo dõi hấn. Thế nhưng hấn lại ngượng ngùng, “Tiểu hồ ly..... Vì sao không nói được một lời?”

Thật là đáng giận.” Chẳng lẽ người nhất định muốn ta phải hô to gọi nhỏ tránh trái tránh phải mới vui vẻ?” Sớm đoán được người này sẽ có chiêu thức ấy, đã chuẩn bị đủ tâm lý.

Ta thở dài, cởi quần áo, cùng hẩn tắm.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết nói xong tiến tới gần.

Ta cầm lấy khăn, không trốn tránh để hẩn ôm lấy.

“Đọc theo đường đi ta đều rất rất bực, phi thường bực, nghĩ nếu gặp người nhất định phải hảo hảo bắt người. Lại nhiều lần làm cho ta lo lắng, nhất định phải cho người hứng chịu hậu quả. Nhưng, vừa thấy người, tức giận đều mất hết.” Tiêu Triết nói khẽ vào tai ta.

Nói vậy! Ta nuốt xuống một hơi. Bồ Tát mặt đen vừa xong còn không biết là ai kia.

Ta chuyển tay thay Tiêu Triết lau người.

Tiêu Triết nhân cơ hội hôn một cái lên trán ta.

“Tiểu hồ ly, rõ ràng không phải không muốn, còn luôn cau mày bĩu môi.” Ta liếc mắt trừng hẩn một cái.”Ta chính là như vậy, muốn yêu hay không.”

Từ trong ao nước nóng đứng lên, đem Tiêu Triết an trí ở trên giường. Nhìn hẩn nặng nề ngủ, ta cũng nhin không được nhẹ nhàng hôn hẩn.

Ngày kế ta tỉnh lại, phát hiện ánh mắt Tiêu Triết sáng ngời nhìn ta. Ta nhom dậy hôn hẩn.

“Tiểu hồ ly, ta ngủ một ngày?”

“Không, hai ngày.” Ta đáp.

“Tức là, người ở bên người ta ngủ hai buổi tối, ta lại hồn nhiên không biết?” Ta gật đầu.”Thật sự có lỗi.” Tiêu Triết lắc đầu, có nhiều hối ý.

“Tiểu hồ ly, vì sao ta ngủ lâu như vậy?”

“Bởi vì ta dùng hồ mĩ hương.” Ta liếc mắt nhìn Tiêu Triết một cái, vội vàng bổ sung nói, “Nhìn người một nhọc, bất quá là muốn cho người hảo hảo ngủ một giấc.”

“Hồ mĩ hương? Chính là thứ đã hạ gục sư phụ ta?” Tiêu Triết cười nói.

Ta ngượng ngùng, tiến vào trong lòng Tiêu Triết.

“Người vừa đi, sư phụ liền trở về, người đổ lỗi cho ta, khóc thập phần bi ai.”

Ta không nói gì.”Kì sơn thật sự là nơi tốt.” Tiêu Triết bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

“Vì cái gì?”

Tiêu triết tà tà cười, đáp một câu nửa đùa nửa thật: “Bởi vì, người ở nơi này tựa hồ thập phần thoải mái.”

“Ta đã kể hết mọi chuyện cho sư phụ, cho nên ta không vội quay về Ân sơn.” Tiêu triết cười sờ đầu của ta.

Khi dùng cơm, Tiêu Triết khó hiểu ngồi ở bên cạnh bàn.

“Tiểu hồ ly, cuộc sống trước kia của người như thế nào?” Hẩn xem chừng khó hiểu tại sao đã đến nhà ta ở Kì sơn rồi mà vẫn là hẩn nấu cơm.

“Sơn gian đều có nhật nguyệt tinh hoa, khi muốn ăn thì xuống núi hoặc là tìm Huy ca ca.” Tóm lại không phải nhin ăn thì là lừa ăn, hoặc là móc túi sinh sống.

“Nhưng trong phòng bếp của người đồ ăn đều có cả.”

Ta âm thầm ngượng ngùng, “Người có từng thấy phở trần dưới chân núi?” Tiêu Triết gật đầu.

” Nguyên liệu nấu ăn này..... đương nhiên phải..... để cho người.....” Ta càng nói càng nhỏ giọng, cẩn thận giương mắt nhìn phản ứng của Tiêu Triết, “Bởi vì cơm người nấu ăn ngon hơn!”

Tiêu Triết thở dài một hơi thật mạnh, thập phần đau đầu.”Tiểu hồ ly, ngươi không phải là..... thật sự thích cơm ta làm đấy chứ?”

“Hoài ca ca, Hoài ca ca.” Ngoài cửa vang lên tiếng kêu. Mở cửa vừa thấy, nguyên lai là con tiểu hầu tử vừa mới tu luyện biết dùng hình người.

“Chuyện gì?” Ta hòa ái hỏi han.

“Này..... cho huynh.” Tiểu hầu tử kia vội vàng nhét vào tay ta một vật gì đó được bọc trong lá cây, xoay người chớp mắt đã biến mất.

Ta nhìn cây cối phương xa, có một nhánh cây rung động. Ta thở dài, tò mò mở ra cái bọc vừa nhận, nhất thời vô cùng hoan hỉ kêu lên.

“Nha! Này không phải là ngân linh quả sao?” Linh thụ quả của Kì sơn có hai loại, kim linh cùng ngân linh. Cây kim linh khắp núi đều có, cây ngân linh chỉ có ở tuyệt xử phùng sinh (câu này không hiểu lắm =.=). Nhưng ngân linh quả này mới là tăng cường yêu lực, trân phẩm chuyển hóa tinh khí.

“Sách! Nhỏ như vậy đã có chiều này.....” Tiêu Triết một phen ôm vai ta, khinh thường nói. Ta trở tay đưa một quả cây màu xanh ngọc đến bên miệng hân: “Đừng kêu tiểu hài tử tiểu hài tử, nơi này có thể nói cái gì cũng đều lớn hơn ngươi.” Ta cười rộ lên, Tiêu Triết cũng không cao hứng, cau mày đem ta quay về trong phòng.

“Kì sơn rất nhiều ‘tiểu hài tử’ như vậy, từ lúc sinh ra liền bắt đầu tu tiên, chưa từng đi tới thế giới dưới chân núi, không biết cuộc sống phàm nhân là gì, theo kiến thức mà xét, nói bọn họ là nhỏ đứa cũng xứng đáng.” Ta an ủi Tiêu Triết, một bên nhắm nháp ngân linh quả.

“..... Vậy còn ngươi?” Tiêu Triết hỏi.

“Ta cũng vậy a. Bất quá bởi vì khi ta sinh ra cha mẹ ta đạo hạnh đã rất cao, cho nên ta vừa sinh ra liền có chứa yêu cốt. Năm đó ta là một trong số ít yêu quái vừa sinh ra đã có thể nói chuyện, cho nên tất cả mọi người rất yêu thương ta. Ta ở trên núi hơn một ngàn sáu trăm năm mới xuống núi. Khi gặp được ngươi thì ta mới xuống núi được năm năm.”

“..... Kia không phải thực tịch tịch?”

“Đúng vậy, chính là bởi vì ta không chịu nổi tịch tịch mới xuống núi, Huy ca ca vì thế lên án ta mạnh mẽ. Bất quá về sau vẫn cho ta hạ sơn. Vốn dĩ, hồ ly là rất không chịu nổi tịch tịch.” Nói xong phát hiện Tiêu Triết chút đắm chiều nhìn chăm chăm ta, dọa ta nhảy dựng.

“Không chịu nổi tịch tịch?” Tiêu Triết nhìn chăm chăm ta, thì thào lặp lại một lần. Tiếp theo, ánh mắt vừa chuyển, xem trong ánh mắt nhất thời tràn ngập tà niệm. Ta theo bản năng tránh xa hân.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết cười rộ lên, “Ta trong mắt ngươi có phải như trẻ con?”

Ta vội lắc đầu. Trẻ con có thể nào tà ác như thế?

“A Triết, ” ta lại nghĩ tới, “Ngươi có nghĩ tới biến thành yêu quái hay không?”

Tiêu Triết nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta cũng có niềm kiêu hãnh của phàm nhân.”

“Ngươi không muốn vĩnh viễn bên ta?”

“Lấy thân phàm nhân, ta cũng có thể đủ sống cùng ngươi cả cuộc đời này.”

Ta bỗng nhiên sinh khí.”Đó là cuộc đời của ngươi, không phải cuộc đời của ta.” Ta hét lên.

Tiêu Triết kinh ngạc nhìn ta, ta lại bị nôn nóng cùng bất an thật lớn bao phủ.

“Ngươi già đi ta vẫn là cái dạng này, ngươi chết ta cũng vẫn là cái dạng này. Cho dù ngươi có thể giống sư phụ ngươi, cũng bất quá tăng thọ trăm năm. Một trăm năm với ta là quá ngắn!”

“Tiểu hồ ly.....”

“Người chết ta phải làm sao bây giờ? Ta sẽ không chết theo người, tuyệt đối sẽ không!” Ta càng nói càng kích động.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết nhảy dựng lên bắt được ta, đem ta đặt tại trong lòng, “Tiểu hồ ly, đừng như vậy.....”

Đừng như vậy? Như vậy là như thế nào? Ta vẫn từ trước đến nay bất quá là muốn ở bên hắn, dùng thời gian dài nhất. Ta thì pháp đầy hắn ra, chạy ra ngoài.

Ta chạy đến nhà Huy Duệ, đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, trong lòng lo lắng, lại chạy trở về, ở phụ cận lang thang đến đêm mới về nhà. Ta ngồi ở lan can gỗ ngoài phòng, không muốn đi vào. Bóng đêm xuống, trong rừng lay động không ngừng. Ta nhàm chán nghĩ chắc mấy con rắn ra ngoài phơi trắng, trong sơn động phía tây sỏi có hay không biến hóa, đám chim kia lú lú rú rú rất cục im lặng, Huy ca ca không biết lại tu luyện tới trình độ nào, đã trẻ thế này A Triết chắc ngủ rồi, ta lại chạy đi một ngày A Triết có thể có lo lắng ta, ban ngày ta có thể ta nói quá chăng? Không không không, ta vội vàng phủ định chính mình, như thế nào lại nghĩ đến hắn! Ta đang âm thầm sinh khí, bỗng nhiên trên người ảm áp. Tiêu Triết lấy một cái chăn bao lấy ta, lẳng lặng ôm lấy ta, nhưng không nói lời nào. Chút bất tri bất giác, trong lòng lộ vẻ thần thờ. Tiêu Triết cúi đầu, đem mặt dán sát vào mặt của ta.

“Vào nhà đi.” Thật lâu sau, Tiêu Triết thấp giọng nói. Tiêu Triết đem ta ôm vào phòng, đặt ở trên giường. Một buổi tối, ta ôm chặt lấy Tiêu Triết, Tiêu Triết vuốt ve đầu của ta.

Ngày thứ hai ta tỉnh lại cảm thấy được một trận đau lòng. Nhìn khắp nơi, nguyên lai không thấy Tiêu Triết.

“A Triết!” Ta gọi, không có tiếng trả lời.

“A Triết!” Ta nôn nóng, nhảy xuống giường tìm hắn, lại thấy Tiêu Triết đang cầm hai cái bát tiến vào. Ta thở ra một hơi, mức nước rửa mặt.

“Tiểu hồ ly, hôm nay làm canh hoa sen, mau tới nếm thử!” Ta trộm đánh giá sắc mặt Tiêu Triết, tựa hồ không có khó chịu. Ta chậm chậm uống, trong lòng vẫn đang vì lời nói hôm qua mà vương mắc. Phát hiện Tiêu Triết đang nhìn ta, ta vội cúi đầu uống một mồm to.

“Tiểu hồ ly.....”

“Ân, ngon lắm!” Ta theo bản năng ngắt lời Tiêu Triết. Tiêu Triết thật cũng không nói gì nữa, trong khoảng thời gian ngắn, không khí phòng trong thấp phần quái dị.

“Người có muốn đi Hoa Chương không?” Uống xong canh ta hỏi.

“Hoa Chương? Chính là Bích Lạc Thiên của Kỳ sơn?” Ta gật gật đầu.”Chúng ta hôm nay đi Hoa Chương đi. Đi để người biết, vẻ đẹp của Hoa Chương có thể sánh bằng Bích Lạc Thiên!” Ta cũng hăng say đứng lên.

Hoa Chương ngũ quang thập sắc, dưới mặt trời đỏ kim quang lân lân, ánh trăng bên trong lại là một loại bóng hình xinh đẹp trong vắt. Ta cùng với Tiêu Triết nhảy vào trong hồ, tận tình nghịch nước, tiểu ngư tinh trong hồ cũng đến giúp vui, nhảy tới nhảy lui trên mặt hồ. Tiêu Triết đưa tay bắt lấy một con cá cờ màu lam.

“Tiểu hồ ly, không biết loại cá này có thể ăn được không?” Ta còn chưa mở miệng, cá cờ kia đột nhiên duỗi cái đuôi dài cho Tiêu Triết một bạt tai, sau đó ung dung nhảy vào hồ, bơi một vòng, hóa thành một thằng bé áo lam.

“Vị đại ca ca này thực thấp kém, chúng ta đang chơi vui, người làm sao lại nói chúng ta là lương thực?”

Ta cười cười nhìn Tiêu Triết bị dạy dỗ. Cả Kỳ sơn chỉ có cá cờ ở Hoa Chương là màu lam, bên trong lãnh liệt lộ ra đáng yêu. Nhìn thấy cá cờ thao thao bất tuyệt, sắc mặt Tiêu Triết thâm đậm không ngừng dùng ánh mắt hướng ta cầu cứu, ta bơi thẳng đi, tiến vào một cái ao màu đỏ.

Cũng may trời không tuyệt đường người, trong lúc Tiêu Triết đang phát điên, một đồng tử áo lam trôi lên từ mặt nước, nắm lấy ống tay áo của tiểu đồng tử trước đó, ngại ngần nói: “Nhị ca ca, tứ ca ca nói, nếu người còn nói nữa, đêm nay chúng ta sẽ tách ra ngủ riêng.....”

Ca ca kia sững sốt, nói lại: “Thất đệ người sợ cái gì? Tứ đệ đã có đại ca quản rồi.”

“Nhưng Nhị ca ca, đại ca không màng để ý đến ta.....”

“Đại ca thật sự rất nuông chiều Tứ đệ. Đi, ta đi nói lý với hần.” Nói xong, quên hẳn Tiêu Triết, ca ca dắt đệ đệ, hai đồng tử chậm rãi lặn xuống nước. Tiêu Triết nhìn đệ đệ kia cười cảm kích.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết sau khi được giúp đỡ, lại làm khó làm dễ ta.”Người như vậy là có ý gì? Thấy chết mà không cứu?”

“.....” Ta bĩu môi nhìn nhìn hần, “Người đâu có chết..... Chết rồi hãy nói.....”

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết then quá hóa giận, kêu to lao đến tóm lấy ta. Chờ đến khi hai người chúng ta thở hồng hộc bò lên bờ, thì lập tức ngã xuống không sao dậy nổi nữa.

Nằm hã hê rồi cùng nhau trở về nhà, lăn ra ngủ một giấc. Buổi tối chúng ta lại đến Hoa Chương. Hoa Chương được bao phủ bởi một tầng ngân sắc. Chiếc ao lúc xanh, lúc đỏ, lúc lam như đang âm thầm nở rộ một đóa hoa. “Tiểu hồ ly.” Tiêu Triết lẳng lặng nhìn ta. “Người có biết trên đời này, người sinh làm người, cây sinh làm cây mệnh số khác nhau là do thiên định...”

“Người không cần phải nói!” Ta đứng lên.

“Tiểu hồ ly..... Để ta nói hết đã.....”

“Không nói, về nhà đi!” Ta nói lớn, hằm hằm quay về.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết đuổi theo, giữ chặt lấy tay ta.

Một đêm không nói chuyện.

Hôm sau tỉnh dậy, lúc ta đang dùng cơm sáng, thì nhớ tới Huy ca ca.

“Chúng ta đến chỗ Huy ca ca được không?” Ta cẩn thận hỏi. Tiêu Triết gật đầu đáp ứng.

Huy Duệ ngồi yên trong phòng, nhìn thấy ta đến, chỉ cười nhàn nhạt một cái “Tiểu Hoài đến ăn tiệc.” Thấy Tiêu Triết đứng sau ta, ra vẻ hơi ngạc nhiên, “Tiểu huynh, lâu không gặp huynh vẫn khỏe chứ?” Tiêu Triết cười, khoanh tay trước ngực.

Huy Duệ đứng dậy đi đến nội đường, chỉ nháy mắt đã thi triển công phu, đem đến đưa ta một bình sứ nhỏ.

“Biết người rất thích, nên từ sớm đã giữ lại cho người.” Huy Duệ mỉm cười. Ta mở nắp bình, bỗng chốc một làn hương thấm tận tim gan ủa đến.

“Huy ca ca!” Ta kêu to lao đến.

“Đừng làm vỡ” Tiêu Triết nhanh tay nhanh mắt đoạt lấy bình sứ trong tay ta. “Là mật?” Tiêu Triết hỏi.

“Ân, đây là thiên phong mật của Thiên Phong cốc.” Huy Duệ mỉm cười đáp.

“Giọt mật được ủ bởi ngàn con ong?”

“Không!” Ta nhanh miệng cướp lời, “Là giọt mật đã được ủ ngàn năm!” Tiêu Triết tắc lưỡi.

“Huy ca ca thật không hổ là Huy ca ca, người làm thế nào có được thứ tốt như vậy?” Ta tò mò ghé sát lại gần người Huy Duệ.

“Thiên Phong nương nương mời bạn tâm giao dùng rượu, mỗi người được tặng một bình.”

“Thật bất công! Lần trước ta đến tận cửa cầu xin, Thiên Phong nương nương kia căn bản không xem ra gì, còn thả ong đốt ta, may là ta nhanh chân thoát được!” Ta tức giận bất bình.

Huy Duệ khẽ nhéo mặt ta, buồn cười nói: “Người còn nhỏ như vậy, sao có thể kết giao với Thiên Phong? Thiên Phong nương nương thả ong đốt người là đã niệm tình Kỳ sơn không dễ dàng gì có một con ngân hồ. Bằng không người đã bị nàng ta biến thành phân bón rồi!”

“Mật này là thật vật làm tăng tinh khí?” Tiêu Triết hỏi.

“Không chỉ vậy, vật ấy còn có thể khiến yêu làm thuần khiết yêu khí, loại trừ tà khí. Có vật ấy tương trợ, tu tiên không tốn nhiều công sức nhưng vẫn thành công.” Huy Duệ giải thích.

“Đáng tiếc, ông ở Thiên Phong cốc đã được định không thể tu tiên, nhiều thế hệ vẫn ử loại mật này.” Ta than tiếc. “Huy ca ca, người tặng cho ta... ta cũng không thể bắt đầu tu tiên...”

“Vô phương thôi, ta không vội tu tiên. Ta cùng với Thiên Phong cũng coi như là bạn tâm giao, nếu thực cần, nàng ấy cũng không tính toán nhỏ mọn. Cái này là vật người yêu thích, lại không có cách chi được, ta đương nhiên tặng cho người.” Huy Duệ ôn nhu ôm lấy ta, khẽ hôn lên trán. Một cơn đau mãnh liệt thỉnh thoảng kéo đến, ta thiếu chút nữa không thở được. Ta ôm ngực. “Tiểu Hoài?” “Tiểu hồ ly!” Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Cơn đau tim biết mất, ta ngẩng đầu lên. Tiêu Triết rõ ràng vẫn ở đây à?

“Tiểu hoài, người đau tim sao?” Huy Duệ thân thiết hỏi, ta gật đầu.”Lần thứ mấy?”

“Lần thứ hai, lần trước là buổi sáng khi ta tỉnh dậy.....” Ta thành thật khai báo.

“Sao lại không cho ta biết?” Tiêu Triết trách cứ. Ta mím mím môi.

Bỗng nhiên một ý nghĩ chợt xâm nhập đầu ta. Ta vội vàng nói sang chuyện khác, kể bên tai Huy Duệ nói nhỏ.

Huy Duệ khó hiểu nhìn ta, trầm ngâm nói: “Chuyện ấy chưa từng nghe qua. Chẳng lẽ.....” Huy Duệ nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Triết, ta lập tức cúi đầu.

Tiêu Triết cũng không hiểu gì cả. Sau một chén ăn uống no say, ta cầm trên tay bình sứ vui vẻ trở về nhà.

“Tiểu hồ ly, người cùng Huy Duệ kia thương lượng cái gì?” Tiêu Triết vẫn không quên cảnh thì thầm ban nãy.

“Không thể nói, không thể nói.” Ta vội vàng từ chối.

“Thật là không thể cho ta biết không?” Tiêu Triết mơ hồ bắt đầu tức giận. Ta do dự, cuối cùng vẫn nói cho hắn biết.

“Ta chỉ là hỏi Huy ca ca loại mật này có thể giúp người thành yêu được không thôi.” Ta bĩu môi. Tiêu Triết trầm mặc trong nháy mắt. Ta cũng không nói gì thêm.

“Tiểu hồ ly.....” Phải mất một lúc lâu sau, Tiêu Triết cuối cùng mới mở miệng. Ta bỗng dưng cảm thấy hồi hộp.

“Người phạm trở thành yêu, diễn ra rất dài, chỉ sợ.....”

Ta sợ phía sau phải nghe lời cự tuyệt của Tiêu Triết, liền dùng môi ngăn hắn lại. Ta nghĩ có lẽ mình đã quá nóng vội, cứ để nó từ từ đến sẽ tốt hơn nhiều.

“Nha, đây chính là tiểu Hoài Phong đúng không?” Tiếng chim ồn ào vang lên. “Nha, đây không phải là tiểu ca tuần mỹ mấy ngày trước sao?” Tiếng vỗ cánh phành phạch đột nhiên dừng lại, trước mắt xuất hiện một nữ tử xinh đẹp khoác trên mình một bộ hoa lệ vũ y.

“Vị tiểu ca này, đối với muội muội của ta hờ hững như vậy, hóa ra đã có mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ chốn này. Chắc chắn, muội muội kia của ta thật kém may mắn.” Âm thanh nũng nịu vang lên khiến ta phải rung mình. Cẩm Vũ Điểu kia còn quay về phía Tiêu Triết mà chớp chớp mi, ném ra một ánh nhìn mỉa mai. Ta nhanh chóng thể hiện sự khinh thường, trợn mắt nhìn, đem mỹ nhân của nàng ta đánh một trận tơi bời.

“Người ít ở chỗ này gây chuyện đi, lo mà đi bắt mấy con trùng bám trên thân từng của người ấy!” Ta kêu to, một bên gắt gao bảo vệ Tiêu Triết, dọa nàng ta như đang xua ác tà.

“Yo, tiểu Hoài Phong sao lại tức giận như vậy, vị tiểu ca này xem ra rất rắn chắc, chẳng lẽ là của riêng tiểu Hoài Phong người sao,” Cẩm Vũ Điểu liếc mắt, “Khẩu —— lương ——?” Ta cực kì tức giận. Búng tay về phía nàng ta, một sợi ngân quang liền bắn ra.

(Khẩu lương: Thức ăn, lương thực)

“Tiểu hồ ly ngươi khá lắm! Dám hủy hoại lòng vũ của lão nương! Xem chiêu!” Nói xong Cẩm Vũ Điểu liền trở lại nguyên hình, ta cũng hóa thành nguyên hình đáp trả. Tiêu Triết im lặng xem cuộc đại chiến điều hồ, bọn tiểu yêu vây quay xem chuyện cũng mỗi lúc một nhiều, thỉnh thoảng thốt lên vài câu khen ngợi.

Tiêu Triết rốt cục không thể nhịn được nữa, liền tung ra một chiêu.

“Nhị vị muốn đánh thỉnh xin chọn một lý do chính đáng hơn, nếu chỉ vì tùy hứng mà gây rối âm ỉ thì thứ cho tại hạ không thể thấp tùng. Nếu tiểu hồ ly đây có mạo phạm chi thì để tại hạ thay người quản lý. Cáo từ!” Nói xong liền vất ta lên vai rồi khỏi yêu đàn. Cẩm vũ điểu thấy ta bị bắt đi liền kỳ quái kêu to: “Yo, Tiểu ca cần phải nghiêm khắc quản thúc, chớ để hấn lại đi hiếp đáp tiểu nữ tử!” Ta không phục nhìn về phía nàng ta hươ tay múa chân.

Về đến nhà, Tiêu Triết ném ta lên giường, ta còn chưa kịp mở miệng oán giận, hấn đã lớn tiếng dọa người.”Ngay trước mặt ta mà cùng kẻ khác liếc mắt đưa tình? Ân?” Ta thật sự rất tức giận.

“Trước mặt người cái gì? Liếc mắt đưa tình bao giờ, rõ ràng là nàng gây sự!”

“Khiến cho nhiều người vây xem như vậy, người vui lắm sao?”

“Bọn họ chỉ ham vui thôi, người quản họ làm gì?”

“Nhưng ta không thích nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào người!”

“Người bị con chim kia bảo là đồ ăn thì không để ý, lại qua sang trách ta! Hay là người thấy khó chịu vì ta cản trở nàng ấy trên ghẹo người?”

“Tiểu hồ ly, chớ có hồ đồ!”

“Rõ ràng là người mới đang hồ đồ!” Một người, một chồn, mắt to trừng trừng nhìn mắt nhỏ

“Tiểu Hoài Phong.....” Một tiểu yêu vừa xem chuyện vui nhảy đến bên song cửa.

“Đừng ồn!” Ta tung ra một quang cầu (quả cầu ánh sáng ^-^), tiếp tục quay lại cảm tức Tiêu Triết.

“.....”

“.....”

“Tiểu hồ ly, ta xin lỗi.” Tiêu Triết dịu giọng. Nước mắt của ta đã lăn xả xuống. Đáng giận.

“Ta chẳng qua là ăn.....” Tiêu Triết nhẹ nhàng nói. Ta trừng mắt liếc hấn một cái.

“Người sẽ ăn ta phải không?” Ta vẫn cố gân cổ lên cãi.

Tiêu Triết khẽ bật cười, vuốt ve đầu ta. Sau đó, bỗng nhiên lòng ta sợ hãi giờ móng vuốt lên xem, ngọc hoàn kia đã thu nhỏ lại một chút nhưng vẫn ở nguyên trên tay ta.

“Kỳ quái.....” Ta lăm bầm lăm bầu.

“Thứ này mặc dù không phải pháp khí nhưng cũng là vật có linh tính, không dễ dàng rơi ra.” Ta cười nói: “Vậy nếu ta biến thành một thân cây, thì nó cũng sẽ bám trên cành cây sao?” Tiêu Triết chột nghẹn lời, bất đắc dĩ cười nói: “Người, có thể thử xem...”

Ta suy nghĩ một lúc, lại lắc đầu. May mà còn nguyên, nếu lỡ đánh mất chẳng phải là thương tiếc chung thân sao? Tiêu Triết xoa xoa đầu ta.

Buổi tối nằm trên giường, trận đau tim kia lại kéo đến, so với những lần trước còn mãnh liệt hơn. Ta đẩy Tiêu Triết dậy, Tiêu Triết cuống quýt vuốt ngực ta. Ta đau đến co rúm người lại, đại khái sau một chung trà nhỏ, cơn đau tim biến mất, ta dựa vào trong ngực Tiêu Triết, trong lòng thầm nghĩ không biết có phải trúng bùa chú gì không. Tiêu Triết cũng không lý giải được, chỉ ôm chặt lấy ta.

Ngày thứ hai ta tỉnh dậy, phát hiện Huy Duệ đang ở trong phòng ta.

“Huy ca ca?” Ta thắc mắc không hiểu sao về mặt Huy Duệ lại nghiêm túc như vậy, Tiêu Triết ngồi một bên cũng nhúu chặt lông mày tương tự.

“Không ngờ lại sớm như vậy.” Huy Duệ thở dài, “Hôm qua thấy người đau tim, ta đã hoài nghi chính là dấu hiệu, không yên lòng. Hôm nay sáng sớm muốn đến xem thử, rốt cục là thật.”

Hửm? Tiêu Triết mang đến một tấm gương, ta nhìn vào thì thấy trên trán mình có một đường hồng ngân.

“Đây là cái gì?” Ta không rõ là gì, giật mình ta nhớ lại mẹ mình có từng nói qua, chợt kinh hãi, “Huy ca ca, người từng nói, lẽ nào là..... là.....” Ta cắn môi.

“Đúng vậy. Thiên kiếp.” Ta nhận không được bắt đầu run rẩy. Tiêu Triết ôm hai vai ta.

“Ta lúc trước có bấm đốt ngón tay, người phải cả trăm năm nữa mới chấm dứt kiếp này, có lẽ do lần trước người bị thương nghiêm trọng, vì thế thiên kiếp đến sớm hơn.” Tiêu Triết nghe vậy trong mắt lộ ra vẻ ngượng ngùng.

“Qua thiên kiếp, người cũng coi như trưởng thành.” Huy Duệ cười khổ nói. Trong Kỳ sơn, hết kiếp bất quá chỉ được một nửa. Ta từng tận mắt trông thấy một con rắn lúc gặp thiên kiếp đã biến thành tro tàn, chưa kịp thành niên. Ta vốn rất sợ hãi thiên kiếp. Nhưng hôm nay thiên kiếp là thứ không thể tránh.

“Huy ca ca, năm đó người hết kiếp, tình hình như thế nào?” Ta hỏi.

“Năm đó lúc ta khi ta hết kiếp, người còn chưa sinh ra.” Huy Duệ cười nhạt nói, “Thiên kiếp là thứ không trốn tránh được. Tuy nhiên cũng không phải là không có cách đối phó.” Huy Duệ ngừng lại một chút rồi nói tiếp.”Chúng ta có thể chuẩn bị đầy đủ, chọn một nơi thật tốt, tuy rằng thiên lôi nhất định sẽ đánh trúng người, có phòng bị vẫn hơn không. Ta đã thương lượng rất kỹ với Tiêu huynh, đến lúc đó chọn một sơn động, hai người chúng ta sẽ lấy tinh khí yêu lực cùng nội lực làm tấm chắn cho người, sẽ làm giảm không ít sức mạnh của thiên lôi, người lại lấy yêu lực của bản thân ngăn trở thiên lôi, bảo vệ tâm mạch. Năm đó khi ta hết kiếp, cha mẹ của người cũng đã lấy phương pháp này giúp cho ta, tin rằng sẽ tương đối ổn thỏa.”

“Không được!” Ta cự tuyệt, chỉ vào Tiêu Triết, “Cha mẹ ta đạo hạnh như thế nào! Hẳn chỉ là phạm nhân, sấm sét bình thường đã có thể lấy đi tính mạng hẳn, sao lại có thể chịu được sức mạnh của thiên lôi? Người và hẳn lấy thân làm tấm chắn, tất nhiên sẽ chịu một phần sức mạnh của thiên lôi, A Triết nói không chừng sẽ.....” Ta không nói hết câu.

“Tiểu hồ ly, mười ngày sau là thiên kiếp của người, có lẽ trước giờ ta chưa làm được chuyện gì quan trọng, lần này, ta thật sự hi vọng có thể tự tay bảo vệ người.”

“Ngu ngốc!” Ta la lên, “Có cái gì quan trọng hơn mạng sống của người!” Ta gần như muốn khóc.

“Ta có thử qua nội lực của Tiêu huynh, thập phần thâm hậu, mặc dù không phải yêu lực, nhưng quả là không thể xem thường. Vả lại nội lực của Tiêu huynh là thuộc hỏa liệt, khá tương đồng với ta, liên thủ cùng hẳn, chính là một sự lựa chọn hoàn hảo.” Huy Duệ khuyên giải an ủi nói, “Tiểu Hoài, Tiêu huynh là chân thành, người đừng ngại tin tưởng hẳn.” Tiêu Triết thâm tình chăm chú nhìn ta, ta ôm chặt lấy hẳn.”A Triết A Triết A Triết!” Ta kêu lên liên thanh.

Ban đêm, Huy Duệ nghỉ ngơi ở gian phòng dành cho khách. Đã nhiều ngày hẳn đều ở tạm như vậy.

Buổi tối ngày thứ bảy, ta nằm trong lòng Tiêu Triết không ngủ được.

“Tiểu hồ ly, lại đau tim?” Ta thở dài một hơi.

“Ta cùng với Huy Duệ đã tìm được nơi rất tốt, Huy Duệ công lực thâm hậu, ta tin tưởng hẳn sẽ hỗ trợ người chu toàn.” Ta lại thở dài một hơi.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết bỗng nhiên thay đổi giọng điệu, “Lâu như vậy người chưa nói qua người thích ta.....”

“Không cần!” Ta rõ ràng cự tuyệt.

“Vì cái gì?” Tiêu Triết ra vẻ thập phần thương tâm.

“Sau thiên kiếp nói sau, giờ không bàn nữa!” Ta cắt đứt sạch sẽ ý muốn của hẳn, không để cho chút đường sống.

“..... Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết tựa đầu vào gáy ta, “Thật tuyệt tình.....” Tiêu Triết không cam lòng lắm lắm. Biết Tiêu Triết nghĩ gì trong lòng, ta không khỏi tức giận nói: “Chẳng lẽ người chỉ cần ta nói một

câu là đủ sập? Người không phải còn có rất nhiều nguyện vọng muốn cùng ta thực hiện sao?” Tiêu Triết hướng đôi mắt trong suốt nhìn ta, ta nói tiếp, “Người kinh ngạc như vậy làm gì? Tóm lại là muốn chậm rãi thực hiện, nếu người còn muốn vậy, thì ngoan ngoãn cố gắng ở thiên kiếp. Nghe rõ không?” Ta vỗ vỗ mặt Tiêu Triết.

“..... Người đúng là..... Tiểu hồ ly.” Tiêu Triết cọ cọ cổ ta. Cái con người này, lớn như vậy mà còn làm nũng, ta nghĩ mà bất giác bật cười.

Mười ngày rốt cục cũng trôi qua. Ngày cuối cùng ta chợt nhớ ra một chuyện thập phần nghiêm trọng.

“A Triết, người đừng đi.” Ta năn nỉ, “Ta từng rửa người sẽ bị thiên lôi đánh.”

Tiêu Triết khựng lại, sau đó bật cười, “Những lời ấy đâu được tính là thật.”

“Sao lại không chứ!” Ta lo lắng bất an, “Cách đất ba thước có thần linh, người bị rửa độc nhiều như vậy, hôm nay lại gặp chuyện ta hết kiếp, người nhất định xảy ra chuyện! A Triết, đừng đi!” Tiêu Triết không đồng ý, “Tiểu hồ ly, thần linh chỉ hiểu được tám chân tình của ta thôi, sẽ không trách phạt ta. Giờ phút này ta lâm trận bỏ chạy, Huy Duệ sẽ phải gánh vác rất nặng nề.” Ta cũng hiểu chuyện ấy, yêu quái trong Kì sơn ai cũng có thể đùa giỡn mặc kệ thân thiết thế nào, nhưng chuyện sống chết có thể giao phó thì chỉ có mình Huy Duệ. Ta thật hối hận đã bắt Tiêu Triết thề độc, càng hối hận hơn là trước khi rời khỏi Ân sơn, còn nguyên rửa hân. Bây giờ sợ hãi cũng chưa muộn. Ta liên tục năn nỉ, nhưng Tiêu Triết vẫn cự tuyệt.

Trong sơn động, ta vẫn lo sợ bất an. Huy Duệ và Tiêu Triết ngồi ngay ngắn hai bên.

“Tiểu Hoà, tập trung tinh khí.” Huy Duệ vội vàng báo cho ta.

Bỗng nhiên một trận đau tim tràn đến, ta ần ần cảm thấy bốn phía chấn động.”Khải chương!” Huy Duệ hét lớn. Hân cùng với Tiêu Triết vội vàng đưa hai tay về phía trước, ta cũng vội ngưng thần, giờ ngón giữa xuất toàn lực. Trong khoảng thời gian ngắn màn chắn ngũ quang thập sắc mở ra, bao bọc lấy ba người chúng ta, đồng thời, trong trời đất ầm vang một tiếng nổ, chùm tia sáng thật lớn xuyên qua vách núi thẳng đánh về phía ta, gặp phải màn chắn, như thác nước đổ xuống bốn phía. Ta ở giữa, đem yêu khí phóng thích đến cực đại bảo hộ chung quanh ta. Đá trên vách bắt đầu nứt nẻ, không lâu sau dần rơi xuống. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy đất rung núi chuyển. Ta dần dần yếu thế, mà chùm tia sáng thiên lôi không thấy yếu bớt.

Màn chắn dần dần mỏng, quanh thân ta như bị nung, nham thạch dưới thân cũng chảy ra. Nhưng mà phạm nhân chung quy vẫn là phạm nhân, bỗng nhiên trong lúc đó màn chắn của Tiêu Triết bắt đầu nghiêng. Càng ngày càng nhiều thiên lôi quang chảy về phía Tiêu Triết. Ta quay đầu nhìn Tiêu Triết, chỉ thấy hân bị bao vây ở giữa một tầng thiên lôi quang hơi mỏng. Lòng ta quỳnh lên, Huy Duệ vội kêu to: “Tiểu Hoà chớ phân tâm!” Vừa dứt lời ta bị một đạo thiên lôi quang đục lỗ, đương trường phun ra một ngụm tiên huyết. Ta niệm thanh tâm chú, không chút nào có thể giảm bớt nhiệt khí, cả sơn động đã không còn tia thủy khí nào.

“Tiêu huynh kiên trì!” Huy Duệ tiếp tục kêu to. Không ngờ, Tiêu Triết cuối cùng chống đỡ hết nổi, màn chắn bên hân rốt cục tổn hại, thiên lôi quang bốn phía thẳng đánh tới trên người hân. Một nửa màn chắn biến mất, Tiêu Triết thoát ly thiên lôi. Mà ta cũng có một nửa thân mình hoàn toàn lộ dưới lôi quang, tâm mạch câu chấn.

“A Triết!” Ta kêu to. May mắn chỉ trong chớp mắt, thiên lôi quang liền hoàn toàn biến mất. Ta phun ra mấy ngụm máu tươi, bất chấp thiên lôi kiếp có phải đã qua hay không, chạy vội tới bên người Tiêu Triết.

“A Triết! A Triết!” Ta hét to, Tiêu Triết cả người nóng bừng, hai mắt nhắm nghiền. Ta run rẩy đưa tay thăm dò hơi thở Tiêu Triết, trong nháy mắt ta lại nôn ra một ngụm máu tươi. Tiêu Triết không thở.”A Triết! Người tỉnh lại! A Triết!” Ta không ngừng hét chói tai, trong lòng tất cả đều là đau đớn tứ phân ngũ liệt.

“Chờ bị sét đánh đi.....” Câu nói cuối cùng trước khi rời Ân sơn không ngừng quanh quẩn trong đầu ta.

“Không! Đừng!” Ta ôm chặt lấy Tiêu Triết, liều mạng kêu hân, “A Triết! A Triết!” Huy Duệ cũng chạy tới, đẩy tay ta ra, ẩn chỉ ở bên gáy Tiêu Triết.”Nhịp đập mỏng manh, bất quá còn hơi thở cuối cùng.” Huy Duệ vội vàng nói.

Còn hơi thở cuối cùng, ta phục hồi tinh thần lại. Còn có thể cứu!

Huy Duệ ôm Tiêu Triết rời động núi, đặt ở chỗ thanh lương.

Ta nhào vào trên người Tiêu Triết, dùng yêu lực dò xét hần. Thân thể phạm nhân, dù chỉ chịu rất ít thiên lôi, nhưng cơ hồ ngũ tạng đều bị đốt sạch. Cho dù là thần y cũng cứu không nổi hần! Chỉ có một biện pháp! Huy Duệ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta, gọi ta lại: “Tiểu Hoài! Sự tình trọng đại! Nghĩ kĩ a!” Ta lắc đầu, lúc này ta chỉ nghĩ hần sống không nổi, cũng không còn cách khác. Ta hé miệng, một luồng khí màu bạc sáng trong suốt từ trong miệng ta chậm rãi tràn ra.

“Tiểu Hoài!” Huy Duệ sợ hãi kêu to, nhưng vẫn không dám tiến lên quấy rầy.

Ấn phát yêu quái trên trán ta phát ra lam quang nhàn nhạt, khí màu bạc dần dần ngưng tụ thành một viên ngân châu. Ta đem nó đưa đến bên miệng Tiêu Triết, thổi một hơi, ngân châu kia như cái kén nhẹ nhàng tách ra, chui vào mũi Tiêu Triết. Ta tựa vào trước ngực Tiêu Triết, nghe ***g ngực yên tĩnh của hần dần dần vang lên thanh âm có tiết tấu vững vàng. Ta thở phào, ngẩng đầu, ngân châu chỉ còn một nửa, ta há mồm, nó liền lại hóa thành luồng khí quay về trong cơ thể ta.

Ta ôm lấy Tiêu Triết, thật sâu hôn hần, sau đó mất đi ý thức.

Khi ta tỉnh lại đã là buổi chiều, hồng ngân giữa lông mày đã biến mất, bụng đói thì thềm kêu. Huy Duệ tìm đến cho ta Thiên Phong mật. Tiêu Triết vẫn đang nằm ở trên giường, hôn mê bất tỉnh.

“Tiêu huynh khôi phục không chậm, dung hợp yêu lực vốn là cần thời gian, ngũ tạng sống lại cũng cần thời gian. Tiêu huynh hôn mê lâu cũng tốt, ít nhất thể chất sẽ không đột nhiên bị dày vò. Tiểu Hoài, người yên tâm, Tiêu huynh tỉnh, sẽ không còn là người thường nữa.” Ta ghé vào bên người Tiêu Triết, vuốt nhẹ mi hần.

“Tiểu Hoài, người cảm thấy như thế nào?”

“Ân, chỉ là không có khí lực.” Ta dừng một chút, “Huy ca ca, người lại cứu ta. Một ngàn năm, người một mực bên ta chiếu cố ta, Hoài Phong thật sự không biết lấy gì đền đáp.”

“Tiểu Hoài, người tội gì phải nói thế, ta chưa từng muốn người phải đền ơn.” Huy Duệ sờ sờ đầu của ta, “Ta thấy người bình an lớn lên, đã thỏa mãn.”

Huy Duệ nâng ta dậy.”Thấy người tỉnh lại không việc gì, ta liền yên tâm. Lịch kiếp đã qua, người cũng không còn là hải tử, sau này yêu lực sẽ tăng rất nhanh. Người cùng Tiêu huynh, coi như là trải qua sinh tử đau khổ, nói vậy sau này hần sẽ càng thêm quý trọng người.....”

“Huy ca ca người phải đi?” Ta mơ hồ ngửi được mùi của điềm xấu.

Huy Duệ cười không nói.”Đừng.....” Ta khóc giữ chặt tay áo Huy Duệ.

“Tiểu Hoài, lớn lên cần học rất nhiều chuyện.”

“Tóm lại người không được phép đi!” Ta bá đạo nói.

Huy Duệ thở dài một hơi, chuyển mắt nhìn phía ngoài cửa sổ. Ta nắm chặt tay hần, chỉ sợ buông nhẹ tay sẽ không thấy hần. Thật lâu sau, hần lắc đầu “..... Ta khi nào nói ta phải đi? Ta luyện tiếu tiểu Hoài..... Bất quá ta phải bế quan tu luyện. Tiểu Hoài, có khoảng thời gian người không thể tới ăn tiệc.” Nghe Huy Duệ nói, ta nín khóc mỉm cười.

Ngày thứ hai, Huy Duệ rời đi. Ta ngày ngày ở trước giường trông Tiêu Triết, mỗi ngày đưa Thiên Phong mật vào miệng hần. Lại qua mười ngày, Tiêu Triết rốt cục tỉnh lại.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết lên tiếng gọi ta, “Như thế nào lại bĩu môi?”

“A Triết..... thực xin lỗi.” Ta khóc thút thít, quỳ gối bên giường.

“Vì cái gì?” Tiêu Triết hỏi.

“A Triết, người có cảm thấy thân thể có cái gì bất đồng, có cái gì ... không khoẻ không?” Ta hỏi.

Tiêu Triết nhắm mắt trầm tư, trong chốc lát lại mở.”Có một luồng khí lạ nhưng rất khinh xảo..... Thân thể tựa hồ biến nhẹ..... thật không có gì không khỏe..... Làm sao vậy, tiểu hồ ly?”

Ta ôm lấy cổ Tiêu Triết.

“A Triết, người thiếu chút nữa đã chết.”

“Ta biết.” Tiêu Triết cười rộ lên.

“Ta chỉ muốn người sống lại, ta chỉ muốn tiếp tục có người bên người, ta chỉ muốn có thể tiếp tục ôm người, cho nên ta tự ý đem người biến thành yêu, cho dù người không muốn, mất hứng, ta cũng cầu người cứ như vậy sống đi!” Ta khóc ròng nói, “Đừng rời ta, A Triết!”

Tiêu Triết cười nhẹ, “Quả thế.” Tiêu Triết sờ sờ đầu của ta, “Tiểu hồ ly, thật khờ, ta đã sớm muốn nói cho người, chính là người chưa cho ta cơ hội.”

“Ân?” Ta hồi hộp nhìn hắn, yên lặng.

Tiêu Triết nắm hai tay ta, thâm tình nói: “Tiểu hồ ly, ta sớm muốn nói cho người. Đã hi vọng là của người, ta lại như thế nào có thể nhẫn tâm bỏ lại người một mình? Cùng người một chỗ, thân là người kiêu ngạo có thể tự vứt bỏ, chỉ nguyện có thể bên người lâu dài. Lại như thế nào oán người?” Ta giống như một mực chờ những lời này, trong nháy mắt tất cả bất an đều tan thành mây khói, ta nhào vào trong ngực Tiêu Triết thật lâu không muốn ngắt đầu.

“Hiện tại hảo, chúng ta thật sự có rất nhiều rất nhiều thời gian, ta phải từng chút từng chút tìm hiểu người, chuyện trước đây của người toàn bộ phải nói cho ta hết, khứu sự (việc xấu hổ chẳng?) cũng không buông tha!”

“Đương nhiên, người cũng vậy, chúng ta đêm nay có thể bắt đầu nói.....”

“Đúng rồi!” Ta đẩy Tiêu Triết ra, chạy vào bếp, mang sang một chén.

“Hoa sen canh!” Ta vui vẻ đưa cho Tiêu Triết. Tiêu Triết cảm động tiếp nhận bát, ngửi thật sâu, “Thơm quá!” Ta cười rộ lên, ta nhận thiệt nhiều thứ, rốt cục làm ra thành phẩm.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết đem bát đặt ở trên bàn, “Ta muốn tắm trước.” Tiêu Triết cười nói. Ta gật đầu. Thay hắn sát hoàn thân, ta lại đi bưng hoa sen canh tới.

“Tiểu hồ ly, chúng ta đi ra ngoài một chút được không?” Tiêu Triết cười nói.

Ta thở dài một hơi, “Ta sẽ không nấu ăn, nhưng là ta cũng thực có lòng.....” Lời nói chưa dứt, Tiêu Triết đã tiếp nhận bát, uống một hớp lớn.

“..... Ngọt quá.....” Tiêu triết táp lưỡi.

Ta ngưỡng ngừng nói: “Lần trước ta sai đem muối làm thành đường, lần này chính là thêm quá đường mà thôi.....” Tiêu Triết cười ha ha, lại uống thêm hai hớp.

“Tiểu hồ ly, chúng ta về sau đồ ăn đều cùng nhau làm, được không?” Ta liếc mạng gật đầu.

11. Chương 11

Rốt cục thì chính văn cũng hoàn rồi *tung hoa tá lả*

Rửa là xong nợ rồi *lăn qua lăn lại*

Fan Trường Tương Tùy com đủ mặt nha *giây giây*

“Không biết Huy Duệ hiện tại như thế nào?”

“Huy ca ca phải bế quan tu luyện, một thời gian sẽ không tới.”

“Tiểu hồ ly, người đến tột cùng là làm thế nào mà biến ta từ người thành yêu?” Tiêu Triết khó hiểu.

“Người khi đó chỉ còn một hơi thở, ngũ tạng tổn hại, ta phân một nửa nội đan cho người, nội đan của ta cùng người dung hợp, một lần nữa sinh sôi, về sau sinh ra hết thấy đều là thuộc yêu, cốt cách của người, kinh mạch cũng đều chậm rãi do nội đan của ta biến thành, trở thành yêu.”

Tiêu Triết ôm ta, trong mắt tràn đầy yêu thương.”Tiểu hồ ly, ủy khuất hơn tám trăm năm này của người.....”

Ta thở dài, “Người hiện tại yêu lực cùng ta tương đương. Chúng ta về sau chậm rãi luyện, tám trăm năm, có người ở bên, nhất định sẽ không nhàm chán.”

“Tiểu hồ ly, người hiện tại đã trưởng thành, cũng không phải là tiểu oa nhi.....”

“Àn?” Ta nhìn Tiêu Triết, người này, trong mắt hiện lên tinh quang.

“Chúng ta có phải hay không phải làm chuyện của người lớn?” Tiêu Triết nheo mắt lại, ôm lấy ta, ném tới trên giường.

“A Triết!” Ta kinh ngạc, kẻ này, thân thể phục hồi như cũ chính là bộ dáng như vậy!

“Tiểu hồ ly, ta rất muốn biết thân thể yêu quái chính là cảm giác gì.....” Ánh mắt Tiêu Triết trong suốt, một bên dùng yêu lực chế trụ ta.

Ta vừa bị Tiêu Triết hôn đến đầu óc choáng váng, vừa trong lòng âm thầm sinh khí, như thế nào có thể để cho hắn dễ dàng thực hiện như vậy được! Ta lại biến thành hồ ly.

“Tiểu hồ ly!” Tiêu Triết cả giận nói, “Này lại là vì cái gì, chẳng lẽ chúng ta trải qua nhiều phong ba như vậy còn chưa tới loại tình trạng này?”

“Không phải!” Ta phủ định!

“Vậy thì vì cái gì?” Tiêu Triết bắt đầu hỗn hển.

“Bởi vì, ” ta hít sâu, sau đó thật mạnh rống lên, “Người như thế nào có thể để ta mới vừa đưa cho người tám trăm năm công lực liền đổi ta làm loại sự tình này!”

Ngoài phòng chim tước kinh phi, trong phòng tình cảnh bi thảm.

“Tiểu hồ ly.....” Tiêu Triết thống khổ ôm đầu, ngồi ở bên giường, “Người thực tàn nhẫn..... Người lại như vậy.....” Ta không để ý hắn, thở phì phì đi ngâm suối nước nóng.

Tiêu Triết dần dần quen thuộc sử dụng yêu lực, một ngày hắn đột nhiên nói, “Chúng ta hắn là nên quay về Ân sơn thăm sư phụ, cũng nên đem những chuyện này nói cho lão nhân gia hắn.”

“Chúng ta có phải ở Ân sơn lâu không?” Ta hỏi.

“Biết người thích Kì sơn, về sau chúng ta đương nhiên ở tại Kì sơn, người muốn xuống núi thì xuống chơi. Bất quá cũng phải thường thường thăm sư phụ.” Tiêu Triết biết rõ ý ta, ta gật đầu thật mạnh.

Lại trở lại thăm sư phụ Tiêu Triết, sư phụ hắn nhìn chăm chăm hắn, lại nhìn chăm chăm ta, rốt cục lại lão lệ tung hoành.

“Đồ nhi bất tài! Quỳ xuống cho lão phu!” Sư phụ hắn ngồi xếp bằng trên giường, một phen nước mũi một phen nước mắt nói, “Vi sư trông cậy vào người nghĩ biện pháp đem con hồ ly kia biến thành người, kết quả người lại biến thành yêu, đúng là đi ra ngoài là không tốt!” Ta ở một bên chảy ròng mồ hôi lạnh, Tiêu Triết không cho là đúng, ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất an ủi hắn sư phụ.

“Lưu manh hồ ly!” Lão nhân chuyển hướng ta, “Một ngày vi sư cả đời vi phụ, ta đã là phụ thân tiểu Triết, người lại như thế nào không hiểu quy củ cũng nên cấp lão phu kính một ly trà!”

Ta tới bên, ngoan ngoãn kính trà, ai ngờ lão nhân kia mới vừa tiếp chén trà liền đẩy tay ta về phía hắn, lập tức lại khóc lớn lên, “Tiểu Triết, người xem hồ ly này lấy trà nóng hắt ta a! Tiểu Triết, người nên vì vi sư chủ trì công đạo a!” Ta tức giận nhìn hắn, ngay cả miệng cũng không muốn động.

“Sư phụ, đồ nhi rõ ràng thấy là ngài tự làm đổ mà.” Lão nhân kia nghe vậy bật người ngừng tiếng khóc, giống như chưa từng chảy nước mắt. Ta lại cảm thấy được một cổ ác hàn.

“Sư phụ, ngài đừng náo loạn, luôn khi dễ tiểu hồ ly.” Lão nhân kia lại bắt đầu lộ ra sắc mặt đáng thương, ta âm thầm cười. Dâng lại một ly trà, ta cung kính đưa đến trước mặt lão nhân, quỳ xuống, đưa cho hắn.

“Này cũng khá, giống như con rồi đó!” Lão nhân rót cục vừa lòng tiếp nhận trà, uống một ngụm.”Bỏ chết lão phu!” Ta cười ha ha, ngã nằm trên đất.

Tiêu Triết thở dài thật mạnh một hơi, xoa xoa thái dương đau nhức.”Hai người các người.....”

Gặp qua sư phụ hắn, từ Ân sơn trở về cũng mất nửa tháng, Tiêu Triết có thể hóa ra chần chệch chần chệch, yêu lực thu phóng càng phát ra thuần thực. Hắn dùng yêu lực hàng yêu thật cũng uy lực phi phàm.

Một ngày ta ở đỉnh núi, dưới thân cự thạch, bên người vây quanh không ít tiểu yêu, một đám rung đùi đắc ý hướng ta thám thính tình hình lịch thiên kiếp. Nhưng tiểu hài tử tò mò không thể tránh né, nói một hồi đề tài đã bay thật xa.

“Hoài ca ca, Hoài ca ca, lần trước Kính Minh ca ca ở phía tây sơn động nói muốn mời người đi uống rượu thân nương!”

Nga, con lang kia? “Được, được!” Ta vui vẻ đáp ứng.

“Hoài ca ca, đến nhà của ta chơi được không, cha ta vẽ thiệt nhiều tranh Hoài ca ca giấu ở ngăn tủ, không cho ta xem!”

Vậy người làm sao mà biết được? “Được, được!” Ta vui vẻ đáp, nói không chừng còn có thể có cả một phòng tranh.

“Hoài ca ca, ca ca ta nói hắn thực thích người, phải với người cùng một chỗ, người trước kia cũng từng nói qua thích ca ca ta như vậy đích.” Ta nghĩ đến con hỏa hồ xinh đẹp kia, ta gật gật đầu, đối hắn gật gật đầu, “Được, ta sẽ hảo hảo lo lắng.”

“Hoài ca ca.....” Một thanh âm rụt rè, nguyên lai là tiểu hầu tử từng tặng ta ngân linh quả, “Ta về sau muốn kết hôn với Kỳ sơn đệ nhất mỹ nhân, Hoài ca ca người gả cho ta được không?”

Hắn vừa dứt lời, ta đang chuẩn bị trả lời, một tiếng sấm oanh lại, kích khởi một đạo bạch quang bắn ra bốn phía. Tiêu Triết lừ lừ đi tới, lấy tay bắt lấy gáy ta, một con bàn tay to đưa lại đem đám tiểu oa nhi kia ngăn cách. Hắn đối với nhất bang tiểu hài tử trước mặt nói: “Lần sau còn không hiểu chuyện đi dụ dỗ người của ta, sẽ xử hết các người, ở trong sét hồ trọn đời bị sét đánh, không được siêu sinh!”

Tiêu Triết hung thần ác sát uy hiếp. Đám kia bị tiếng sấm cả kinh ngậy ra như phồng, tiểu tử sợ hãi rụt rè kia nhất thời nước mắt lưng tròng, một đám nhìn ta cầu cứu. Ta tinh thần trọng nghĩa xoay mình lại, quay đầu oán hận trừng Tiêu Triết, đối Tiêu Triết kêu lên: “Người hung như vậy làm cái gì! Ai là người của người! Nơi này không phải do người bá đạo đùa giỡn uy phong!”

Tiêu Triết miệt thị tinh thần trọng nghĩa của ta, khóe miệng mở ra một ý cười nguy hiểm. Tinh quang từ ánh mắt hắn dần dần lộ ra.

Không tốt! Thần kinh của ta căng thẳng. Tiêu Triết lấy tay gắt gao chế trụ thất lưng của ta, cả người chậm rãi đè xuống.

“Tiểu hồ ly, đến tốt cùng ai không phải người của ta, a ân?” Tiêu Triết để lộ ra tín hiệu nguy hiểm ta đã toàn bộ thu được, một tia không rơi. Ta quay đầu nhìn đám tiểu yêu vừa mới còn đáng thương kia, hiện tại một đám lại giống như tỉnh táo lại, mắt trợn trừng. Hài tử không lương tâm! Ta vô cùng đau đớn, bộ dáng một đám xem kịch vui, làm cho ta khắc sâu hối hận ác nhân trước mặt trở lại anh hùng.

Ta sinh khí, kêu to: “Ta sẽ không là người của người! Người buông!”

Câu này khí thế mười phần thì mười phần phản hiệu quả. Tiêu Triết dè dặt lúc càng thấp, ta đã không thể không nằm ngã vào tảng đá lớn dưới thân.

“Tiểu hồ ly, ” Tiêu Triết tà khí cười rộ lên, “Người nói lại lời vừa rồi xem, ta nghe không rõ.” Nói xong, một trận khí ẩm ướt tiến vào tai, ta một trận run rẩy, đôi môi nóng bỏng của hắn đã dừng ở trên xương quai xanh của ta.

Chung quanh nhất thời vang lên thanh âm hít sâu.

Này nên như thế nào? Suy nghĩ của ta rất nhanh toàn chuyển. Tình hình trước mắt với ta quá mức bất lợi, nhưng là cứ như vậy nhận thua không khỏi rất mất mặt. Ta chính là ngân hồ Kì sơn trên quý, sao có thể ở trước mặt một đám tiểu oa nhi tu vi còn thấp mắt mặt như thế? Chẳng lẽ thực không có một phương pháp vẹn toàn đôi bên?

Suy nghĩ của ta còn chưa đưa ra kết quả vừa lòng, liền có thanh âm quần áo xé rách tự trong không khí truyền đến, đồng thời ngực chợt lạnh. Ta kinh hãi, tình thế gấp gáp, ngực ta đã lộ ra trước mặt Tiêu Triết. Mọi Tiêu triết bắt đầu lướt trên người ta, nhẹ nhàng cắn.

“Như thế nào không có nghe thấy tiếng người, tiểu hồ ly?” Thanh âm của Tiêu Triết tà mị tràn ngập hấp dẫn.

“A Triết.....” Ta run rẩy, hai tay bị hắn chế lên đỉnh đầu, không thể dùng lực, trận địa sắp thất thủ.

Ta lại nhìn tiểu yêu chung quanh, thầm nghĩ mặc kệ bình thường cư xử vẫn là ta nhún nhường, ta tuyệt không dễ dàng tha thứ sự việc trước mặt bao người mà làm chuyện này, không muốn hôm sau cả Kì sơn sẽ biết đệ nhất mỹ nhân ngân hồ Hoài Phong bị trừ yêu sư trước mặt mọi người xâm phạm tới không thể đứng thẳng không thể hành tẩu. Đáng sợ biết bao!

Lòng ta hỗn loạn, cắn răng một cái, kêu to lên: “Ta ngay cả người cũng không phải, làm sao có thể là người của người!”

“Nga?” Tiêu Triết dừng lại, hứng thú nhìn ta, “Như vậy người là cái gì?” Ngón cái lược hiển thô ráp của Tiêu Triết vuốt ve môi của ta, cánh tay bên hông kia đột nhiên sử lực, ta liền càng nhanh rơi vào ngực hắn.

Khuôn mặt anh tuấn của Tiêu Triết gần ngay trước mắt, trong lúc nhất thời, ánh mắt hắn như nước lũ chảy qua đỉnh đầu ta, rất nhiều rất nhiều tình tự cùng nhau nảy lên đến, ta hít thở không thông nhắm mắt lại.”Ta.....” Đưa tay ôm cổ hắn, ta nhỏ giọng nói, “Ta là, tiểu hồ ly của người.....”

Chung quanh quá kêu liên tục. Thật giận, trong lúc nhất thời đã quên như vậy một đám tiểu oa nhi trong đầu tràn ngập những thứ không lành mạnh.

“Còn gì nữa?” Tiêu Triết còn tính toán không buông tha ta.

“Ta.....” Thôi thôi, ta tới gần bên tai hắn, cắn tai hắn, “Ta yêu người.”

Đồng tử Tiêu Triết bỗng dưng biến thâm, đề đầu của ta lại hung hăng hôn, tay kia thì luồn vào trong quần áo của ta không ngừng vuốt ve. Tiểu oa nhi bên người đều ngừng hô hấp há to miệng mở to hai mắt nhìn.

“A Triết, ” ta phản kháng nói: “Dừng!”

“Vì cái gì? Rốt cục đợi tới ngày này, người cũng nên cho ta đi?” Tiêu Triết không có chút ngừng tay, ta cắn răng cố nén không hừ ra tiếng.

Ta lại nhìn về phía những ánh mắt sáng lóe xung quanh.

“Dừng.....” Thanh âm ta ngắt quãng, “A Triết..... người sẽ làm hư.....” Ta cắn răng nhịn xuống tiếng rên.

“Bọn trẻ.....” Ta giãy dụa, phản kháng kể tiếp lại hoàn toàn bao phủ ở trong nụ hôn của Tiêu Triết.

“Oanh ——” một tiếng sấm sét, đám tiểu yêu kia đã bị Tiêu Triết đưa đến đỉnh núi đối diện.

“Hiện tại như thế nào?” Tiêu Triết lại làm động tác sâu sắc.

“Dừng!” Quần chúng đã không còn, nhưng ta vẫn giãy dụa.

“Vì cái gì?” Tiêu Triết tựa hồ đã không kiên nhẫn, sự chịu đựng sắp khô kiệt.

“Quay về..... nhà.....” Ta hừ. Tiêu Triết cười rộ lên.

Về sau, ta đệ nhất mỹ nhân Kì sơn ngân hồ Hoài Phong vẫn là bị trù yêu sư này xâm phạm tới không thể đứng thẳng không thể hành tẩu. Bất quá cũng may không ở trước mặt mọi người.

Tiêu Triết ôm lấy ta, chỉ vào vết máu trên giường thỏa mãn nói: “Tiểu hồ ly, chúng ta hảo quý trọng giường này, để nó chứng kiến chúng ta từ đầu đến cuối được không?”

Ta thề, nếu quả lúc này ta còn khí lực, nhất định sẽ vì loại hạ lưu này hung hăng cho hắn một quyền. Việc này nếu để người Kì sơn biết, phỏng chừng ta có lẽ sẽ khó có thể về nhà mà đành đi lưu lạc thiên nhai thôi.

Tiêu Triết yêu quý không ngừng hôn trán ta, mười ngón tay đan vào tay ta, tình cảm ấm áp tự lòng bàn tay hắn truyền đến.

Nhìn thấy khuôn mặt hắn lúc này thỏa mãn hạnh phúc, thôi thì mặc. Ta nhắm mắt lại. Có thể cùng người này làm bạn cuộc đời này, cho dù là lưu lạc thiên nhai, thì lưu lạc thiên nhai đi. Như hiểu ý nhau, ta cùng với Tiêu Triết đồng thời buộc chặt mười ngón tay. Ta âm thầm cười, chậm rãi ngủ ——

12. Chương 12: Phiên Ngoại : Tiểu Hồ Ly, Người Trốn Chỗ Nào?

Người không may mắn thì khi uống nước lạnh cũng sẽ bị tắc ở răng. Ta tuy rằng uống nước lạnh không có tắc hàm răng, nhưng chỉ đi một dặm ngắn ngủi mà gặp đến hai tên trộm cũng đủ xác nhận ta không may mắn. Hai tiểu tặc công phu mèo cào kia đã bị ta một cước đá văng thật xa. Chính là vừa đi ra một cái phố, ta không ngờ bị tiểu tặc nhìn chòng chọc.

Kẻ trộm này không đơn giản, ta bắt lấy cổ tay hắn, đợi khi hắn quay đầu lại đối diện hé ra khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn, như cánh hoa đào tháng ba. Tuy rằng hắn mặt xám mày tro, nhưng cũng không thể che dấu cặp mắt tươi ngon mọng nước kia đích ảnh. Hơn nữa, kẻ trộm này không phải phạm nhân, mà là một con hồ ly tinh. Nhìn con hồ ly này đùa giỡn lại rất có ý tứ làm nũng, bất giác lộ ra đáng yêu, làm cho ta một lòng không khỏi dần dần vui vẻ. Lòng ta thầm nghĩ, tặc ngữ nói quá tam ba bận, gặp hai kẻ trộm trước không phải chuyện tốt, như vậy gặp được kẻ trộm thứ ba này có lẽ đó là chuyện tốt.

Cột hai tay hắn, nhìn thấy hắn dọc đường đi vài lần muốn chạy trốn bị ta ngăn cản, cuối cùng chỉ có thể không tình nguyện nhẫn nhịn đi theo ta, ta lại cảm thấy được thật là vui vẻ, ta vốn không phải kẻ thích tra tấn người khác, chính là hồ ly này vẻ mặt tức giận thực tại rất thú vị. Dần dần ta cảm thấy, cho dù con hồ ly này có thể cả đời ở bên người ta lộ ra tức giận như vậy, lại còn bộ dáng không có cách nào chạy thoát ta cũng sẽ không chán ngấy.

Khi nhập *** ta nho nhỏ khi dễ hắn một chút, đói bụng hắn một chút, kết quả không nghĩ tới ngày hôm sau hắn lại bị đói ngất xỉu. Không có biện pháp, đành phải đưa hắn ôm đến Tô trạch —— bằng hữu ta cho ta chuẩn bị tốt chỗ nghỉ tạm.

Cho con hồ ly này ăn hết ba bát cháo thịt, con hồ ly này giống như đang ngủ, ngã vào giường thỉnh thoảng thoải mái mà nói lầm bầm, ta không khỏi cười rộ lên.

Khi hắn tỉnh lại thấy ta, giống như một cái chớp mắt mọng đẹp tan biến, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún. Trước khi hắn tỉnh lại ta chưa nghỉ ngơi, một thân mệt mỏi, không cùng hắn nói nhiều, ta đi tắm.

Nằm ở trong dục dũng, nhớ tới hắn luôn tức giận, ta lại không khỏi cười rộ lên. Tiện đà ta nghĩ tới hắn là một con hồ ly. Hồ ly tinh, lại làm cho ta không vui. Không biết hồ ly như vậy khi dụ dỗ mục tiêu, hãm hại mục tiêu là bộ dáng gì nữa. Nghĩ đến không khỏi làm ta lại tâm sinh một trận chán ghét. Đang nghĩ ngợi, nghe thấy bên ngoài một trận tiếng vang rất nhỏ. Con hồ ly này, còn không hết hy vọng, còn muốn xuống tay với hộ tâm linh ngọc của tổ truyền ta, thật sự là đáng tiếc, lại bị ta bắt lấy. Nhìn vẻ mặt ngây ngốc bị dọa khi nhìn thân thể ta, ý tưởng lúc trước lại hiện lên trong đầu, ta rất không cao hứng, quyết định hảo hảo khi dễ hắn. Không nghĩ tới, ta còn chưa chính thức động thủ, hai gò má hắn đã đỏ như máu. Như thế nào? Một con hồ ly tinh chẳng lẽ còn ngây thơ thế sao? Ngay sau đó, câu trả lời của hắn làm tâm tình ta cuộn cuộn.

Hắn mở to mắt, chân tay luống cuống làm trong lòng ta nhẹ nhàng thấy hứng thú, chỉ tiếc, con hồ ly này giống như chưa từng trải, một cái thiện hôn thể lại làm cho hắn hôn mê bất tỉnh. Ta vui vẻ cười rộ lên. Thật sự là nhặt được vật báu. Ta thầm than. Nếu không phải trên người hắn bản quần áo bốc mùi ta nghĩ hắn sẽ không chỉ hôn mê hẳn.

Ta đưa hắn ôm vào dục dũng, tắm cho hắn, mới phát hiện, hắn một thân da thịt trắng như ngà voi, thân thể giống thiếu niên phạm nhân bình thường non nớt, thon dài mà không suy nhược. Ta từng chút quan sát ngũ quan hắn. Ngũ quan của hắn cực kỳ nhu hòa. Ta đột nhiên nghĩ, nút phía sau hắn, lưu lại một ấn ký hồng hồng. Cho dù ấn ký này không tồn tại vĩnh cửu, mặc kệ như thế nào, coi như là kí hiệu của Tiêu Triết ta. Chính là ta quyết định vĩnh viễn cũng không nói cho hắn chuyện này, tiểu hồ ly, người đời này đã định là của Tiêu Triết ta rồi. Cho dù tiểu hồ ly thường thường nghe không ra ám chỉ trong lời ta nói, cho dù tiểu hồ ly rất am hiểu cách đào tẩu, cho dù khi đem Huy Duệ ra làm như đối thủ mạnh, ta cũng không có một chút ý tứ thả lỏng.

Nhưng về sau ta lại do dự. Đó là tiểu hồ ly vì cứu ta phá tan Định Túc Hoàn bị thương nặng. Hắn thật vất vả phục hồi như cũ, lúc bị thương vẫn còn xem ta còn sốt hay không. Tiểu hồ ly thường thường vờ ngớ ngẩn, thế nhưng vài ngày sau mới phát hiện ta không có sử dụng pháp khí gì trên người hắn, mà ta cũng đã quên một chuyện. Căn bản hắn không giống ta.

Khi hắn rốt cục phát hiện mình hoàn toàn tự do, ta mới đồng thời nhớ tới, hồ ly này là hoang dã, vốn chỉ là ngại pháp khí trói buộc mới ở bên cạnh ta. Biết được tự do hắn hưng phấn dị thường, mà ta trong lúc nhất thời, trong lòng chợt trầm xuống. Ta thật sự không muốn coi hắn như con mồi của trù yêu sư mà giữ hắn bên người, nhưng ta thật sự không có tin tưởng hắn sẽ ở lại. Tuy rằng ta nghĩ đến con hồ ly này đối ta cũng không phải hoàn toàn vô tình. Đêm đó ta cố ý phân hai gian phòng, ta nghĩ xem hắn sẽ làm như thế nào.

Một đêm kia ta nằm trên giường, mở ra thiên nhĩ chú ý từng tiếng động bên phòng hắn. Kết quả ta thấy được thân ảnh hắn đứng dậy, ta chạy tới phía trước cửa sổ, chỉ thấy hắn phi thân nhảy vào bóng đêm, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Ta ngây ngốc đứng ở cửa sổ, nhất thời không biết kế tiếp phải làm cái gì. Hắn đi rồi. Ta đối chính mình nói. Hắn bẩm sinh có tính hoang dã, chính là ngân hồ cao quý, như thế nào muốn làm bạn cùng phạm nhân ta. Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng ta vẫn là không muốn nhận kết quả như vậy, ta có thể đuổi theo, cố gắng có thể lại bắt được hắn. Nhưng là ta không bước nổi. Ta đối chính mình nói, hắn không phải kẻ tù tội. Ta không thể dùng hình cụ khóa trụ hắn. Có lẽ, thả hắn tiêu dao nhân sinh mới thích hợp, dù sao không cùng đường, ta ép hắn cùng ta một chỗ, chưa hẳn sẽ có một cái hảo kết cục. Đúng vậy, không cùng đường, nếu hắn không phải yêu ta sẽ không đối hắn sử dụng Định Túc Hoàn, hắn cũng sẽ không bởi vậy thiếu chút nữa mất mạng.

Ta rời khỏi phòng mình, suy sụp đẩy cửa phòng bên cạnh ra. Người đi – nhà trống. Trên giường tiểu hồ ly ngay cả chăn cũng không mở ra, chắc là chờ đợi thời khắc rời đi đã lâu. Ta đứng ở trước cửa sổ phòng hắn lẳng lặng một đêm, trong gió đêm chỉ có côn trùng kêu vang. Ta đã không còn cảm thấy lòng mình thế nào, nó đã rơi xuống tận vực sâu không nhìn thấy rồi. Ánh mặt trời từ phương đông dần dần sáng rõ. Ta cười khổ. Tiêu Triết a Tiêu Triết, người chẳng lẽ còn ôm hy vọng xa vời? Ta vừa định xoay người, không nghĩ đã đứng một đêm, hai chân sớm không còn cảm giác. Ta vừa cười khổ, liền ngã về phía sau. Đúng lúc này, phương xa bỗng nhiên có một thân ảnh màu trắng càng lúc càng lớn rất nhanh tới gần. Lẽ nào! Ta chống đỡ khung cửa sổ, vươn thân ra xác nhận. Là hắn! Trong lòng một trận kinh thiên ba đào, trái tim từng trận co rút nhanh, ta ôm ngực, nhện không được nước mắt ròng ròng.

Tiểu hồ ly trở lại rồi ***, lại không biết vì sao bỗng nhiên dừng lại, vẻ mặt khó có thể lý giải. Tiệm đà nhìn thấy hắn buồn rầu đi tới đi lui, cuối cùng ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất. Ta lại hồi hộp. Ta biết hắn suy nghĩ cái gì. Ta đại khí cũng không dám ra, chỉ còn chờ kết quả hắn lựa chọn. Cuối cùng, tiểu nhị nói một câu, không biết vì sao tiểu hồ ly này bỗng nhiên mặt mày hớn hớn, đi vào rồi ***. Ta chợt thả lỏng, lắc lư đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Tiểu hồ ly đẩy cửa tiến vào, vẻ mặt kinh ngạc lại lui ra ngoài, này con hồ ly! Lòng ta một trận khoái ý đau đớn. Không cho hắn đi, ta một phen gắt gao ôm hắn. Sẽ không để cho hắn đi. Sẽ không để cho hắn đi! Mặc kệ hắn là yêu hay là người! Nếu không hắn sẽ bỏ ta một mình mà đi đến nơi ta không biết. Tiểu hồ ly

cũng gắt gao ôm ta, ta hoàn toàn đánh mất ý niệm phóng hấn tự do trong đầu, ta không biết dùng pháp khí khống hấn, nhưng hấn vẫn sẽ không được tự do, ta sẽ dùng yêu thương của ta trói chặt hấn, làm cho hấn không bao giờ ... có thể rời Tiêu Triết, rời khỏi tình yêu của Tiêu Triết nữa.

Ta giống như dùng hết một thân khí lực, trịnh trọng đối hấn nói: " Ta thích ngươi." Tiểu hồ ly tựa vào trong lòng ta, ta ôm đầu của hấn, vuốt tóc của hấn, trong lòng lại vang lên tiếng thở nhẹ. Tiểu hồ ly này! Ta thở dài. Đưa hấn ôm đến trên giường, ta vén tóc sau gáy hấn lên, lại ở phía sau gáy lưu lại một dấu hôn đỏ. Tiểu hồ ly, lần này ngươi thật sự rốt cuộc trốn không thoát. Bất quá, đương nhiên chuyện này ta cũng sẽ không nói cho hấn.

Ngày hôm sau ta không nghe được tiểu hồ ly thổ lộ như mong muốn, ngược lại hấn còn cười ta. Ta nhất thời buồn bực, tiểu hồ ly lại vươn tay cùng ta mười ngón đan vào nhau. Ta thở dài, thôi, chớ ép hấn, biết hấn lựa chọn ta, cũng đã vui rồi. Thời gian của chúng ta còn rất nhiều, từ từ ngày dài tháng rộng ta không lo không thể nghe hấn nói, ta yêu ngươi.

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-tuong-tuy>